கழக வெளியீடு: ௯௦௪

நெடுநல்வாடை

(திறன் ஆய்ந்து தெளிதல்)

பொருள் நலன்

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY
15 OCT 1964
MADURAI.

ஆசிரியர்

இராவ்சாகெப், கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை,

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition: May, 1943.
Reprints: 1946; (Kazhagam) August, 1957.

NEDUNALVADAI

[All Rights Reserved by the Author]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1. C. 1100

பதிப்புரை

'நெடுநல்வாடை' என்னும் பொருள்தொடர்நிலைச் செய்யுள் சங்கமருவிய பத்துப்பாட்டினுள் ஒன்று. பாட்டு வரிசையில் ஏழாவதாக அமைந்துள்ளது. இந்நூல் நல்லிசைப்புலவர், 'நக்கீரனா'ரால் பாடப்பெற்றது. நக்கீரனார் இப் பத்துப்பாட்டினுள் முதற்கண்ணமைந்த திருமுருகாற்றுப்படையும் பாடியுள்ளனர். திருமுருகாற்றுப்படை கடவுள் முதலிய மக்கள் வாழ்க்கையினையும், நெடுநல்வாடை மக்கள் முதலிய கடவுள் வாழ்க்கையினையும் ஒருபுடையாகக் கட்டுரைக்கின்றதெனலாம். இவ்வுண்மை இந்நூலைத் திறனாய்வு முறையில் ஆழ்ந்தகன்றாய்ந்து கிளந்தெடுத்து யாவரும் உளங்கொளுமாறு 'விறல் தந்து இன்னே முடிகதில் லம்ம' என்னும் நூலின் உயிர்த்தொடராகக் காணப்படுவதனுள் 'இன்னே' என்னும் சொற்கு நச்சினார்க்கினியர் இப்பொழுதே என்றுரைக்கும் பொருள் பொருந்தாமை கூறி உரைப்பதால் 'இனிமையாகவே' எனச் சாலப் பொருந்தும் புத்துரையால் நன்கு விளங்கும்.

நூலின் தனி நயங்களை நன்காய்ந்து பேராசிரியர் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களும், புலவரேறு அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளையவர்களும், திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களும், திரு. டாக்டர், சோமசுந்தர பாரதியாரவர்களும் உண்மை கண்டு உளமுவந்து இம் முறையில் ஏனைய சங்க நூல்களுக்கும் திறனாய்வு வருதல் வேண்டுமென்னும் வேணவாக்கொண்டு அளித்துள்ள பாராட்டு முறைப்பயனார் அணிந்துரைகள் இதன்கண் காணப்படுகின்றன.

ஆசிரியரவர்கள் இந்நூலைப் புதிய முறையில் நோக்கினாரென்பதன்று. உரையாசிரியர்களின் காலத்திருந்த நிலையை நோக்கி எழுதியதாக உரையாசிரியர்கள் கருத்துட்கொண்

டுரைத்தமை நூலாசிரியர் கருத்துக்கும் நூல் வழங்கும் தமிழ் நாட்டின் தனிநிலைப் பண்புக்கும் ஒவ்வாமை கண்டு மொழியொடும் நாட்டொடும் பொருந்துமாறு நோக்கினார்கள் என்பதே நேர்மையாகும் மேலும் சங்க நூல்கள் அகம் புறம் என்னும் காதலும் காவலுமே மிகுத்துக் கூறுகின்றனவேயன்றிக் கடவுளைப் பற்றியோ, ஆருயிர்களைப் பற்றியோ, கட்டினைப் பற்றியோ, கட்டகன்று திருவடியில் ஒட்டும் ஒட்டினைப் பற்றியோ விளக்கமுறக் கூறவில்லையென்றே கருதியும் கட்டுரைத்தும் பெரும்பாலோர் வந்தனர். அவையனைத்தும் உள என அங்கை நெல்லியென இந் நூலாசிரியரவர்கள் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்கள். இந் நூல் உலக வரலாறு, மக்கள் ஒழுகவேண்டும் மாண்புகள், அன்பின் அருமை, உறவும் ஒற்றுமையும் உள்ள நாடே உயர்ந்த நாடு, உயர்வு தணிவு கருதாது உழைத்தலும், உதவலும், அன்பு பாராட்டுதலும், விலங்கு முதலிய சிற்றுயிர்களின் பழக்க அன்பு, போர் வருவதற்குக் காரணமும் அதனை அகற்றும் வாயிலும், வெற்றியன்று போரை யகற்றுவது, விழையும் இனிமையே போரை யகற்றுவது, பொருள் நிலைப் பங்கீடு, அருள் நிலை மேலீடு, மகளிர் ஆடவர் மாண்பொழுக்கம், மாளிகை அரண்மனை காடு பாசறை முதலியவற்றின் இயற்கை வனப்புகள் பலவும் தெளித்துக் கூறும் சிறப்பு நூலாகும்.

இதனைத் தமிழ்ப்பெருமக்களும் தமிழ் நாடும் விரும்பிக் கேட்கின்றனர். இந்நூலைச் சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் முன் இரண்டு பதிப்புகள் முறையே 1943, 1946-ஆம் ஆண்டுகளிற் பதித்துள்ளார்கள். இப்பொழுது மூன்றும் பதிப்பாக நம் கழகவழி வெளிவருகின்றது. இதனை யாவரும் கற்றுப் பெரும்பயன் எய்துவதுடன் ஆசிரியரவர்களைக் கொண்டு ஏனைப் பாட்டுகளுக்கும் இந்த முறையில் திறனாய்வு நூல் வெளியிடுமாறு தூண்டுவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

MADURAI

பக்கம்

Introduction
Dr. S. Somasundara Bharati, M.A., B.L. vii

Appreciation
K. Subrahmanya Pillai, M.A., M.L. xii

அணிந்துரை
வித்துவான் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், M. A., B. L., M. O. L. xiii

வெளியீட்டு விளக்கம் xvii

திறன் ஆய்தல் :

௧. பொதுச் சிறப்பு ௧
௨. மக்கள் தொகுதி - ஆடவர் ௮
௩. மக்கள் தொகுதி - மகளிர் ௫௧
௪. ஏனைய உயிர்த் தொகுதி ௮௭
௫. தொகுத்து முடித்தல் ௧௦௩
௬. நச்சினார்க்கினியம் ௧௧௧

சில அறிஞர் கருத்து ௧௪௭

INTRODUCTION

I have had the privilege of reading in proof the latest critical appreciation of 'Nedunalvadai' (the long bracing North wind) of Poet Nakirar by Mr. K. Kodandapani Pillai, Deputy Collector of the Madras Provincial Civil Service. Unlike the superficial and supercilious amateur Dilettanti whose purblind eyes and bankrupt minds are beauty and poetry-proofs, Mr. Pillai is a widely read scholar with real catholic culture, cosmopolitan sympathies and refined tastes.

His present approach to the famous Ode of Nakirar is as profound as it is novel at least in Tamil literary criticism. His critique is not of the common brand of of jejune generalities and unmeaning superficialities; but is a daringly original dissertation, provoking and challenging thought. It refreshingly reveals his wide scholarship, deep thinking and discerning critical acumen on the one side and his varied and versatile talents and masterly grasp of human psychology on the other. He readily enters into the moods of the master-poet and luminously expounds with consummate skill his terse and delicate touches and superbly elusive suggestions. He educes, enunciates and elaborates every emotion and ruling passion of the different characters in the poem.

After clearing the ground with a few preliminary and necessary observations and suggestions, he goes directly to deal with the dominant theme and the intricate and intriguing situations depicted by the

marvellous genius of Nakirar with his serene naivete and superb economy of words. He first remarks and invites attention to the opening scenes and surroundings the poet creates for the drama and *denouement* staged in his masterpiece. Their apt and appropriate harmony with the attitudes and outlook of the hero and heroine of this exquisite poem is felicitously and briefly explained. Then, the curtain is raised on the scene in the winter-camp of the Hero-warrior—the great Pandiyan Nedun-chelian—on a wet and windy, dark and drizzling night. The king is seen on the stage, not mooning or moaning in bed for his lack-luxury camp life, nor brooding over deferred victory or suffered reverses; but active on his legs, visiting and consoling his wounded soldiers in their straw sick-beds escorted by a single torch-bearer, the Chief Commander and accompanied by the adjutant colonels and captains as lovingly as by the devoted fighting mammoth elephants and other beasts. He was profoundly unperturbed by the beating rain, slushy mire or chill north wind and pitch dark night, thoroughly unconscious of his kingly state and discomforts. He was alert and alive only to the sufferings of his faithful followers, regardless of their ranks, who were mauled and mutilated in battling for his sake and fighting under his flag. The critic compares this portrait of Nakirar's Hero with those of other great warrior-kings in similar situations sketched by other poets like Napputhanar of yore and later Kamban of epic fame. Those pictures featured equally illustrious warrior-kings—but one

depressed by defeat and designing for victory and the other sullenly gnashing his teeth in mortification for his humbled pride and eating his very heart out for smarting shame. Their love was self-centred and so with wounded *amour propre* they brooded over reverses and bewailed their ill-luck which they could not stand, Nakirar's Hero is serene in dauntless majesty and his royal heart thrilled in unison with and in universal sympathy for the sorrows and sufferings not of himself or his loving kinsfolk, not even of his loyal dependents alone, but of the entire sentient world. In his love-lorn lonely camp life, even when he was merely vegetating under the winter weather which entailed a truce of his battling ardour, he did not turn his heart with any single thought to his most-loved queen who was pining for him in the distant capital, feeling forlorn in the midst of a multitude of loving maids and coaxing mothers and of royal pomp and unparalleled luxury of the peerless palace of the far-famed Pandians. Such was the standard of devotion to public duty that it eschewed and tabooed all distractions of every kind which might lead to any dereliction; that was the ideal of the Tamil savant in times of yore. Never once is any hero to be found in literature as inclining to, and much less indulging in love musings in camp, not at least till the campaign ends and the men are free to revert to their personal loves. The critic essays to show that Nakirar so idealizes his Hero as to sort him out to be of a distinct category of selfless supermen in sharp contrast with the

plebeian proletariate typified in the poem by the timid helpless shivering shepherds on the one hand and with the self-seeking brawny knights and pleasure-hunting Bacchanalian warriors on the other.

Our critic then beckons us to the royal palace where the chaste Pandian Penelope was pining for her absent lord. Here again he shows that Nakirar compares and contrasts three types of women: one class represents the ordinary pious simple Hindu wives commonly contented, yet susceptible of joy and sorrow in life; a second set comprises the gay self-adoring belles who love to be admired and languish when neglected. To the third uncommon order of pure-hearted lofty-souled matrons who lose themselves in their love for their husbands and live for them alone, belongs the paragon Queen of the Hero-King. Her lofty love for the lord of her heart makes her pensive and pining and fills her with anxious grief for his absence in the battlefield. Yet on a sudden flash caused by a casual look on a painting of the lascivious moon-god and his favourite voluptuous wife and with sound reflection she suddenly recognizes the ignoble element of her selfish love that longs for her lover for her own sake, and the lofty nobility of his devotion for his public and kingly duty which keeps him away fighting the enemies of his people's peace. And from that very instant, she sinks her selfish grief and serenely rises to live up to his devoted ideal of universal unselfish love and of service to all, as such a Hero's consort should be.

He concludes his monograph with a fine and eloquent emphasis with which he endeavours to show that Nakirar's exquisite poem enshrines a magnificent philosophy of self-sacrificing universal love as the basic and governing principle of peace and of the happy kingdom of God on earth. He elaborates this thesis, namely, all love which starts from self glows into divine grandeur only when it out-grows its limitations and blossoms into selfless universality. He clinches his view by deducing or trying to deduce from the poem that Nakirar purposely makes animals, birds and even plants in the background to incline to transcend their natural mating and propagating instincts and tendencies. This is a very original, if bold, thesis and our critic endeavours not merely to indicate but also to develop and demonstrate by apt quotations from the poem and by lavishly laying almost all classics, ancient and modern, under contribution in support of his view.

It may be possible to differ from some of his interpretations; but it is difficult to withhold admiration for the scientific analysis of his data and the consummate synthesis of deductions which point to the new philosophic moral of this exquisite Ode of Nakirar.

'Malayaham'
Pasumalai.

S. S. BHARATHI.

APPRECIATION

K. Subrahmanya Pillai, M.A., M.L.

Professor of Tamil

Annamalai University, Annamalainagar

Dear friend,

Although I got your book a month back, I was able to look into it only a few days ago. It gave me extreme delight to peruse your peerless criticism of the poem Nedunalvadai and unique appreciation of the poet, Nakkirar. It is an intellectual treat in short and pithy sentences of great force and beauty. You have grasped the central idea of the poem and fixed it as the tie of pure universal love binding all living beings together and springing from pain rather than pleasure. In the light of that idea your exposition of the poet's mind as touching upon the subtlest in human nature and in all nature, is strikingly superb. The Tamil world is deeply indebted to you for your excellent work on a novel plan. I hope you will enrich our literature with further masterly productions as this.

Yours sincerely,

15th October, 1943.

(Sd.) K. SUBRAHMANYA PILLAI,

Professor of Tamil.

அணிந்துரை

இந்த நூலின் முன்னுரை திரு. வி. க. வின் திருவுள்ளத்தே இனியதொரு தாமரையாய் முகிழ்த்துள்ளது. செந்தேன் நிறைந்த வெண்டாமரையாக ஒரு நாள் அது மலரும். இன்றோ, இந்தக் கொட்டியே மலர்கிறது. இயற்கையின் பெருவளத்திடையே கிடைக்கின்ற வாய்ப்பு இது. எதிர்பாராத எனக்கும் இந்த அணிந்துரை எழுதும் பேறு வாய்க்கின்றது.

திரு. வி. க. வின் மணிவிழா வெளியீடாக இந் நூல் வெளிவருகிறது. அந்த முன்னுரையை இழந்ததே எனினும் இந்த வகையால் உயர்ந்ததே எனலாம். துன்பத்திலே துளிர்ப்பதன்றோ இன்ப அன்பாவது? இந் நூலுக்கும் திரு. வி. க. வுக்கும் இயைந்துவரு பொருத்தம் இனியதொரு பொருத்தமே ஆகும். ஒரு பெருஞ்சொற்றொடரே ஒரு நூலாய் நீண்டமைந்த காலமும் தமிழில் உண்டு. அது பழங்காலமும் அன்று. இக்காலத்தோ, சிறு சொற்றொடர்கள் பேராக்கம் பெற்றுத் தமிழுலகில் துள்ளி விளையாடுகின்றன. சிறு சொற்றொடர்களின் திட்ப நுட்பத்தைத் தமிழில் அறிந்து நடையாட விட்டவர் திரு. வி. க. வே ஆவர். இப்போது, மலை என ஓங்கி உயர்ந்துள்ள அந்த நடையின் கொடுமுடியிலே இந் நூலின் நடை விளங்குகிறது. ஆங்கிலத்திலே திட்ப நுட்பஞ் செறிந்த சிறு சொற்றொடரை Epigram என்று அறிஞர் பாராட்டுவர். அத்தகைய சூத்திர நடையின் செவ்விய திறமெல்லாம் இங்குத் திகழக் காணலாம். ஆத்திசூடி நடையும் கொன்றை வேய்ந்தான் நடையும் தமிழ்க் குழந்தையும் அறிந்தவை. ஆனால், அந்த நடையிலேயே ஒரு பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளாம் குழந்தை, இதோ, இந்த நூல் வடிவமாக எதிரே நடையாடி வருகின்றது! இந்த நூலாசிரியர் தமிழ் வெறி பிடித்தவர், தமிழ் வெறியே கடவுள் நெறியாம். அதுவும் பழந்தமிழ் வெறி; புதுத் தமிழன் வாழப்பிடித்த திருவெறி. அந்த வெறியாட்டத்தை இவர் நடையாட்டத்

தில் காணலாம். இவ் வேலனெடுத்த இவ்வெறியயர் களனைப் பாடக் காமக் கண்ணியார் இல்லாமையே குறை. கடவுட் காட்சி வேண்டுவார் இதனைக் கண்டு களித்துத் தெளியலாம்.

இந்த நூலோ, இவ்வாற்றால் மிகமிகப் புதியது. நூலின் பொருளோ, எவ்வாற்றானும் மிகமிகப் பழையது. பழைமை யைப் பற்றிப் புதுமை கூறுவதே புதுமை. அந்தப் புதுமையும் பழைமையாக முடிவதே அதனினும் புதுமை. நெடுநல்வாடைக்கு ஒரு புத்தம் புத்துரை எழுகிறது. அந்தப் புத்தம் புத்துரையே பண்டைப் பழந்தமிழுள்ளம் என முழங்குகிறது. அம் முழக்கமோ, தமிழ் முழக்கம்; தமிழனது மணிவிழா முழக்கம். தமிழ்க் காதுள்ளார் தகுதிபெறக் கேட்க!

'வில்லிற் சேரன்; சொல்லிற் கீரன்' என்பது பழைய பழமொழி. இந் நூலாசிரியர் தம்மையும் அறியாமல் இந்தக் கீரனைக் கடவுளாக வழிபட்டு வருகிறார். இவனுக்கு எடுத்த கோயிலே இந்நூல். கீரனை அறியக் கீரனாதல் வேண்டும். என்னைத் தமிழூட்டி வளர்த்த தமிழ் முனிவர் தனியே இருத்தி ஓதிய மறைபொருள் இது. இதன் உண்மையை இந்நூலில் உணர்கின்றேன். அறிவோ, சின்னஞ்சிறு தடைகளைத் தானாக எழுப்பித் தட்டித் தவறி விழுந்தழுகிறது. அஃதே அறிவின் சிறுமை. "இன்னே" "நிறுப்ப" என்பவற்றிற்கு இவர் கூறுவது பொருளாமா? பொருளாகாமற் போனால் என்னை? சங்கத் தமிழில் அவை வருமிடங்கள் கொண்டு உண்மை காண்டல் கூடும். ஆனால், இவை எல்லாம் உயிர்நிலை அல்ல; பெரும்பொருள் அல்ல. கோயிலைக் கண்டு களியாது, கோயிலை இடித்துக் கோயில் மண்ணைத் தெள்ளித் தரும் அழிவிளையாட்டாகும் அது. இந்நூலை முழுப் பொருளாகக் கொண்டு ஆசிரியர் காணும் நெடுநல்வாடைக் காட்சியை இவருடனிருந்து கண்டு உணர்வு விருந்துண்ணுதல் வேண்டும். உணர்வின் பெருமை இது. உணர்வு காண்கிறது; களிக்கின்றது; கரைகின்றது; காட்சியோடு காட்சியாய்க் கலந்தொன்றுகின்றது; பேச் சில்லை; பேரமைதி. சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

நெடுநல்வாடை என்னும் பெயரில் 'நல்' என்னும் சொல்லைக் கொண்டே இந்தக் கோயிலுக்கு நக்கீரன் கால் கோள்விழாச் செய்துபோயுள்ளான். வாடை நல்லதாவது எப்படி? துன்பம் இன்பமாவது எங்ஙனம்? அகநானூற்றில் பிரிவைப் பற்றியே செம்பாதிப் பாக்கள் வருவானேன்? விப்ரலம்ப ச்ருங்காரமே உயர்வென வடநூலாரும் கொள்ளுவதேன்? ஷேக்ஸ்பியர் துன்பியல் நூலாலேயே சிறந்தது எவ்வாறு? உலக வாழ்வின் அடிப்படையான இந்த உண்மையை, இந்த நூலை ஓதி அறிந்து கொள்க!

நக்கீரன் உலகையும், உலகைப் படைத்து உடலெல்லாம் உயிரெல்லாம் உணர்வெல்லாம் கண்ணாய் விளங்கும் ஒருவனையும், வெண்ணெயாக உருட்டி, ஒரே வாயாக விழுங்குகின்றான். அறிவு திரள்கின்றது. இன்ப ஒளி சுடர் விடுகிறது. துன்பமே எரிகரும்பாகக் கொண்டு எழுந்து கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற பேரொளி அது. என்ன காட்சி! அன்பின் திருவுருவமே அக்காட்சி. அத்துணையே ஆனால்; அதுவே கடவுட்காட்சி. அன்பே சிவனென்றான் அன்றோ தமிழன்? கண்ணன் வாயைத் திறந்ததுபோல, கீரனும் வாயைத் திறக்கின்றான். இந்நூலாசிரியராம் எசோதையார் என்ன காண்கின்றார்? அன்பு எனும் உயிர் நடையாடும் பாட்டுலகமே காண்கின்றார். மேலும் என்ன காண்கின்றார்? செடியிலும் கொடியிலும் அன்பு! கால்மாறியாடும் புறாவின் செயலற்றொளிரும் அன்பு! அரசன் பின்னே செல்லும் யானையின் நன்றியில் திளைக்கும் பேரன்பு! சடங்கில் அடங்கியும் புறக்காட்சியில் மயங்கியும் வரும் பெண்களிடையே உயிருணர்ச்சியில் தன்னை மறந்து உலகமாகிய அரசியின் பெண்மைப் பேரன்பு! இயற்கைக்கு அஞ்சியும் இயற்கைக்கடிமையாயும் வாழ்வார் வாழ, துன்பப் படுவாரிடையே புத்தர் பெருமான்போல இன்பூட்டி, ஸ்டாலினிலும் வீரம் மிக்க அரசர் பெருமானது அளவிலா இன்ப அன்பு! எங்கும் அன்பு! எல்லாம் அன்பு! இதுவே பழைய பாட்டு; இல்லை, வருங்காலப் பாட்டு. இந்நூலாசிரியர் வாய்மொழி வாயிலாகவே அதனைக் கேட்டு மகிழ்க!

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்.

வெளியீட்டு விளக்கம்

(போரூர் முருகன் திருமுன்)

'வாழ்க! வாழ்க! பல்லாண்டு வாழ்க! பல நலம் பெருக!' எனும் வாழ்த்தொலி முழங்குகின்றது. பண் இசை எழுகின்றது. பல்லியம் ஒலிக்கின்றன. தமிழ்ப் பெருமகனார் திரு. வி. க. தம் மணிவிழா நன்னாள் இந்நாள்.

இவ் விழாக் காண்பது திருப்போரூர் ஒன்றோ? ஊரெலாம் விழா! நாடெல்லாம் விழா! இவ்விழாவில் ஈடு பட்டாரும் பற்பலர்! வாடாக்கண்ணி தேடிப் புனைவார் ஒருபால்; பாமாலை சூட்டும் பாவலர் ஒருபால்; நூல்மாலை நூற்கும் நூல்வலார் ஒருபால்; எண்ணருங்கட்டுரை எழுது வார் ஒருபால்; தினத்தாள், வாரத்தாள், மாதத்தாள் ஆதியன இப் பெருந்தகையாளர் பெயரைத் தாங்கி நிற்கின் றன; இவரைப் புகழ்கின்றன. சிறுவர், சிறுமியர், ஆடவர், மகளிர் பற்பலர் போற்றுகின்றனர்; புகழ்கின்றனர். எங்கும் வாழ்த்தொலி; எங்கும் புகழ்; எங்கும் மணிவிழா.

மணிவிழாக் கொள்வது மனைவியுடன் அன்றோ? அவ்வம்மையார் யாண்டுள்ளார்? என்றும் திரு. வி. க. வுடனேயே வீற்றிருக்கின்றனர். இவர் உள்ளத்தும் உறை கின்றார்; புறத்தும் உறைகின்றார்; இவர் உடலின் ஒவ்வோர் அணுவிலும் உறைகின்றார்; இவர் உயிரின் ஒவ்வோர் அணு விலும் உறைகின்றார். அவ்வம்மையாரை மணந்து இவர் அழகுற்றனர்; 'மணஅழகனார்' (கலியாணசுந்தரர்) ஆனார் போலும்! இம் மணத்திடை எழுந்த அன்பன்றோ 'பெண் ணின் பெருமை'யை உணர்த்திற்று? இவ்வன்பின் அகற்சியே, இவ்வன்பின் பெருக்கமே, 'முருகன் அல்லது அழகு'தனைக் கண்டது; 'தமிழ்த் தென்றல்'லாய் வீசிற்று; 'தமிழ்ச் சோலை'யாய்த் தழைத்தது; தழைக்கின்றது.

*

இத் தனித் திருவாளர் இன்று அன்பில் அரசராய்த் திகழ்கின்றார்; அன்போடியைந்த அறிவில் அரசராய்த் திகழ்கின்றார். நக்கீரர் உயர் நடையென உலகிற் குணர்த்திய அன்பின் நடையை உலகில் நடந்து காட்டிய பெரியார் இவர்; நலம்புரி கொள்கையிற் புலன் பிரிந்துறைபவர்; ஏழைக்கு எளியவர்; தொழிலாளர் தம் தோழர். இவர் அரசியலிற் புக வேண்டார்; அதிகாரம் வேண்டார்; பொருளும் வேண்டார்; புகழும் வேண்டார்; வேறு எதுவும் வேண்டார். இவர் வேண்டுவது ஒன்றே; அஃது அன்பு.

இப் பெரியார் மணிவிழா நன்னாளாகிய இந்நாள் மணிவிழா அணிகலனாக வெளிவர என்ன புண்ணியம் செய்தது இச்சிறு நூல்! வாழ்க திரு. வி. க. வாழ்க பல்லாண்டு!

திருப்போரூர்
24-8-'43

ஆக்கியோன்.

ARPITAI.

நெடுநல்வாடை

[திறன் ஆய்ந்து தெளிதல்]

க. பொதுச் சிறப்பு

பாக்களிற் சிறந்தது நெடுநல்வாடை. இதன் திறன் ஆய்தற்பாலது; ஆய்ந்து தெளிதற்பாலது. இப் பாவின் கண் நக்கீரர் அறிவின் தெளிவைக் காண்கின்றோம்; அவர் அறிவின் நுட்பத்தை அறிகின்றோம்; அவர் உணர்ச்சியின் ஆழத்தை உணர்கின்றோம். இதில் காணப்படும் பாநலங்கள் பல; இயற்கை இயல்புகள் பல; பொருள் நலங்கள் பலப் பல. நிறை நலத்தது நெடுநல்வாடை.

இப் பாட்டின் பெயரை நோக்குவோம். இதன் பெயர் 'நெடுநல்வாடை.' இஃது எளிய பெயர்; ஆனால், எளிதில் உணர்தற்கரியது; ஆழ்ந்த கருத்துடையது; பொருள் செறிந்தது. இஃது இப் பாட்டின் நலனெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்துக் குறிப்பாலுணர்த்துமாறு இட்ட பெயர். இப் பெயர் அறிவிப்பதுயாது? 'இப் பாட்டு வாடைக் காற்றைக் குறித்தது,' என்பதை அறிவிக்கின்றது. இம்மட்டோ! 'இவ்வாடை நீண்ட வாடை: நல்ல வாடை,' என்பனவும் தெரிகின்றன. புலவர் ஏன் இதை 'நீண்ட வாடை' என்றார்? 'நல்ல வாடை' என்றார்?

வாடைக் காற்றே, மக்கள் உவப்பதொன்றன்று; வெறுப்பது. இவ் வாடை எவ்வாறு 'நெடுவாடை' ஆயிற்று ? 'நல்வாடை' ஆயிற்று ? 'நெடுநல்வாடை' ஆயிற்று ? இவற்றிக்கு விடை, இப் பாவின் உட்பொருள் கூறும். இப் பாவின் நலனெல்லாம் அறிந்த பின்பே இதன் பெயர் நலம் விளங்கும்; பொருத்தம் விளங்கும். ஆதலின், இப் பாவின் பொருள்நலம் பாநலம் முதலியவற்றுள் புகுவோம்.

இப்பா கூறும் பொருள் வாடைக் காற்று. கல்லாரும் அறிவது காற்று. காற்றைப் பற்றியோ அதிலும் வாடைக் காற்றைப் பற்றியோ ஒரு பெரும் புலவர் பா இயற்றல்வேண்டும்! தென்றலைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடக் கேட்டிருக்கின்றோம்; படித்திருக்கின்றோம்; தென்றல் தரும் இன்பத்தில் திளைத்திருக்கின்றோம். மன்பதைக்கெல்லாம் இன்பம் தருவது தென்றல். உயர்ந்தார் தாழ்ந்தார், செல்வர் வறியர், கற்றூர் கல்லாதார் ஆகிய எல்லார்க்கும் இன்பம் அளிப்பது இக் காற்று. பற்றற்றாரையும் பற்றும் இத் தென்றல். 'வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்'[1] மாசிலா மனத்தின் கண்ணும் புகுவன. இத் தென்றலின் இன்பம் நுகர்வார் மாந்தர் மட்டுமோ! தென்றல் வர இன்புற்றுக் குயில்கள் கூவுவன; மயில்கள் ஆடுவன; உலகெலாம் இன்புறுவன — தரை எலாம் புல்! எங்கும் பசுமை நிறம்! எங்கும் மலர்கள்! எங்கும் அழகு! எங்கும் நறுமணம்! எங்கும் இன்பம்! - உயிருள்ளன, உயிரில்லன எல்லாம் தென்றல் வர இன்புறுவன.

நக்கீரர் இத் தென்றலைப் பாடினாரல்லர். பிறர் சென்ற வழியே நக்கீரர் செல்லார் போலும்! இவர் தென்றலுக்கு

1. அப்பர், ஐந்தாம் திருமுறை, ௯௦௧.

மாறன வாடையைப் பொருளாகக் கொண்டார். பொருளாகக் கொண்டது மட்டுமோ! 'வாடை நல்ல காற்று,' என்றும் கூறுகின்றார். 'தென்றலே நல்ல காற்று என்று கொள்ளாதீர். இதோ நல்ல காற்று! வாடை காண்மின்!' என்று வற்புறுத்திக் காட்டுவார் போல இப் பாவின் தலைப்பிலேயே 'நல்வாடை' என்று தொடங்கியுள்ளார். இப் புலவர்க்கு வாடையிடத்தில் என்ன நட்போ! என்ன அன்போ! இக் காற்றில் மக்கள் காணாத நலன் நக்கீரர் யாது கண்டார்?

பாடல் பெறும் பொருள் தென்றல் ஆனால் என்ன, வாடையானால் என்ன? இவையன்றி வெறுங் காற்றானால் என்ன? காற்றின்றி வேறு யாதானால் என்ன? பாட்டின் பொருள் சிறப்பது பாவலனால் - அவன் இயற்றும் பாநலத்தால்.

> "பொருளல்ல வற்றைப் பொருளாக்கும் பாவே
> இரும்பைப்பொன் னாக்கு மருந்து."

இம் மருந்தைக் கையாளும் மருத்துவன் அற்பப் பொருளையும் அரும் பொருளாக்குவன்: அற்பனையும் அறிவனாக்குவன். நக்கீரர் பாவிடைப் பட்டு வாடையும் வளம் பெற்றது.

மனிதன் இன்ப வேட்டையின்மீதே கண்ணும் கருத்துமாய்த்திரிகின்றான்; துன்பத்தின் அழகைக் காண்கிறான் இலன்; அது தரும் தூய்மையை அறிகிறானிலன். துன்பம் தருவது வாடை. மக்கள் அதை விரும்பார். இன்பம் தருவது தென்றல். அதையே மாந்தர் விரும்புகின்றனர். இன்பம்! இன்பம்! எப்போதும் இன்பமே வேண்டும்! துன்பமானால் நடுக்கம்! தூரத்தே ஓட்டம்! இது மனிதன் மனப்பான்மை. நாம் உலகில்

காண்பது யாது? உற்று நோக்குவோம். 'இன்ப முண் டேல் துன்ப முண்டு.'[1] உண்மையான இன்பம் உற்றூர் ஒரு சிலர். துன்பம் உற்றூர் பலர்; உறுவாரும் பலர். உண்மையான இன்பத்தைக் காண்பது அரிது. அஃது எங்குளது? அஃது இருக்கும் இடத்தை அறிவாறிலர். உலகத்தில் காணப்படுவது துன்பம்! துன்பம்! எங் கணும் துன்பம்! இளையவர் முதியவர், வறியவர் செல் வர், அரசர் அடிமை ஆகிய அனைவரும் துன்பத்தின் வாய்ப்படுகின்றனர். இஃது உலகியல்; இயற்கையின் தன்மை.

பாவலன் இவற்றைப் பாவின் கண்கொண்டு பார்க் கின்றான். துன்பம், துன்பமாக அவனுக்குத் தோற்றுவ தின்று. அவனுக்குத் தோற்றுவன துன்பத்தின் அழகு; துன்பத்தின் தூய்மை. இன்பத்தைப் படைத்த கடவுள் துன்பத்தை ஏன் படைத்தார்? ஏன் துன்பத்தினை இன் பத்தினும் அதிகமாக்கினுர்?

'துன்ப முற்ற வர்க்கலால்
இன்ப மில்லை யாதலால்.'[2]

பாவலன் துன்பத்தின் இயல்பை அறிகின்றான்; இயற் கையின் தன்மையை உணர்கின்றான். இவை எல்லாம் இனிய கவியாக மாறுகின்றன.

நக்கீரர் பாவெனும் குன்றேறி நிற்கின்றார். உலக நிகழ்ச்சிகள் பலவும் அவருக்குப் புலனாகின்றன. கூதிர் காலத்தே வாடைக் காற்று வீசுகின்றது; குன்றும் குளி ரால் வருந்தும்படி வீசுகின்றது. புலவர் துன்ப நிகழ்ச்சி கள் பலவற்றைக் காண்கிறார். பறவைகள், படிவன

1. சுந்தர் தேவாரம், திரு எதிர்கொள்பாடி, எ.
2. சீவக சிந்தாமணி, காந்தருவ, அஎ.

விழுகின்றன. விலங்குகள் மேயல் மறக்கின்றன. குரங்குகள் குளிரால் நடுங்கி ஒடுங்குகின்றன. கோவலர் இனநிரை ஓட்டி வேறு புலம் செல்கின்றனர்; குளிரால் நலிகின்றனர். அவர்தங் கவுள், புடை புடைக்கின்றது; உடல் நடுங்குகின்றது. அந்தோ கொடுமை! அவ் வேழை மாந்தர் இவ் வாடைக்கு என்ன தீமை இழைத்தனர்? ஏன் அவர்களை இவ் வாடை வருத்தல் வேண்டும்?

இத் துன்பம் எளியோரை வருத்தியதோடு நின்றதோ? வாடையும் வலியாரை நீக்கி வீசுமோ? செல்வரைச் சேரநாணுமோ? காதலர்ப் பிரிந்த காதன்மகளிர் வாடையால் வருந்திப் புலம்புகின்றனர். இத் துன்பம் அரசன்பாலும் தாவுகின்றது. அரசியும் அரசனைப் பிரிந்து வருந்துகின்றாள். அரசன் பாசறையின் கண் வாடைத் தண்வளியில் உறக்கமின்றித் திரிகின்றான். வாடை ஒன்று மட்டுமோ அரசனை வருத்துகின்றது! போர் என்னும் பெருந்துயரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது. நிகழ்ந்த போரில் பெருஞ் செயல் புரிந்தும், அரசன் படை வெற்றி உற்றிலது. என்னே துன்பம்! அரசனைப் பற்றிய துன்பம் அனைத்தினும் பெரிது.

இத் துன்பத்திற்கு அழுங்குவார் சிலர். இதனை மாற்ற முயல்வார் சிலர். இதனைப் பொருட்படுத்தாது திரிவார் சிலர். இவற்றையெல்லாம் நக்கீரர் மனக் கண்களாற் காண்கின்றார்; கருதுகின்றார். இத் துன்பத்தின் இயல்புகள் எல்லாம் இவர் உளத்தில் படிகின்றன. இவைகளைத் தொடர்பு படுத்தி நோக்குகின்றார்; துன்பத்தின் தூய்மையை உணர்கின்றார். இதன் அழகில் ஈடுபடுகின்றார். இவை இவர் உளத்தில் தைக்கின்றன. உள்ளம் கனிவுறுகின்றது; உணர்ச்சி ததும்புகின்றது.

இவர் கண்டனவற்றைத் தாம் கண்டவாறே நாம் காணு மாறு உணர்த்துகின்றார். இவர் கண்ட உலக இயல்பு, இவ் வியல்பின் அழகு, இவை கலக்கிய உள்ளத் துணர்ச்சி, இவை தந்த அறிவின் தெளிவு, இவை எல் லாம் ஒன்று கூடுகின்றன; கூடி அரும்புகின்றன. அவ் வரும்பு மலர்கின்றது. சீர், தளை, அடி எனும் இதழ் விரிந்து 'வாடை' என்னும் துன்பியல் பாட்டாய் மலர் கின்றது. அம் மலர் அழகொளி வீசுகின்றது; உணர்ச்சி யாம் தேனைத் தாங்கி நிற்கின்றது; அறிவின் மணம் வீசுகின்றது; காண்தொறும் காண்தொறும் இனிமை பயக்கின்றது.

மேலே கூறியவை இப் பாகூறும் பொருளின் பொதுச் சிறப்பினைத் தொகுத்துக் கூறியவை; தொகுப் பின் சுருக்கம். வாடையின் தொடர்பு பற்றிப் புலவர் பெருமான் கூறும் நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றிரண்டல்ல; பல. புலவர் இயற்கையின் நடபங்கள் பலவற்றைக் காட்டு கின்றார். இப் பாவின்கண் நிலப்பரப்பின் அழகினைக் காண்கின்றோம்; மரம் செடி கொடிகளின் வனப்பினை யும் இயல்பினையும் உணர்கின்றோம். பறவைகளும் விலங்கினங்களும் தத்தம் இயல்பு காட்டி இப் பாவில் அமைகின்றன. ஆடவர் மகளிர் பல வகையினரைக் காண்கின்றோம். மக்களின் தன்மையை இப் புலவர் உணர்த்தும் ஆற்றல் பெரிது! ஆடவரியல்பு, மகளிரின் தன்மை, அவரவர் உளப்பாங்கு, அவரவர் குணம் ஆகிய இவைகளை இப் புலவர் கூறும் முறை ஒப்பற்றது; உணர்ச்சியை உந்துவது; அறிவைத் தட்டி எழுப்புவது. இவற்றை எல்லாம் வகைப்படுத்தி, ஏற்றவாறு பிரித்து, ஒவ்வொன்றின் அருமை பெருமைகளையும் காண் போமாக.

இப் பாட்டின் நலன் பொருள்நலன் பாநலன் என இருபாற்படும். பொருள் நலன், மக்கள், மா, புள், மரம் எனும் நாற்பாற்பகுதியுள் அடங்கும். மக்கட் பகுதியை, ஆடவர் மகளிர் என இரு கூறுகளாக்கிக் காண்போம்; மா, புள், மரம் எனும் ஏனைய உயிர்ப் பகுதியை மற்றொரு கூறாக்கிக் காண்போம். ஈண்டுப் பொருள் நலத்தையே[1] ஆராய்வோம். இதில் அடங்கும் ஒவ்வொன்றின் புறத்தினும் சுற்றிப் பார்ப்போம்; உள்ளும் புகுவோம். ஒவ்வொன்றினும் உறையும் புறநலன், அகநலன், இயல்நலன், ஏனைய நலன் ஆகிய இவை அனைத்தையும் நுகர்வோம்.

---

1. பாநலனைக் குறித்த பகுதி தனி நூலாக வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

உ. மக்கள் தொகுதி

ஆடவர்

பிறவிகளில் உயர்ந்தது மனிதப் பிறவி. மனிதப் பிறவியின் பல இயல்புகளை, பல நுட்பங்களை, நக்கீரர் இப் பாட்டில் பொதிந்து வைத்துள்ளார். அவற்றுள் அரசனைப் பற்றியவை மிகு சிறப்புடையவை; முக்கிய மானவை. அரசனாய்ப் பிறத்தல் அல்லது அரசனே ஆதல் அரிது. இது சிலருக்கே வாய்ப்பது. இதனினும் அரிது, அரசன் ஆள்வினை உடையோனாதல், அறிவுடையோனா தல், ஒழுக்கமுடையோனாதல். நக்கீரர் காட்டும் அரசன் ஆள்வினைக்கரசன்; அறிவிற்கரசன்; ஒழுக்கத்திற்கரசன்; நாட்டிற்கும் அரசன். இப் பெருந்தகு அரசனை முதலிற் சென்று காண்போம்: இவ்வரசனை நக்கீரர் தம் பாட்டின் முதலில் அமைத்தாரிலர். பாட்டிற் கடைசி இடமே இவ்வரசன் பெறுவது. இவ்வரசனைக் காணப் பாட்டின் இறுவாய்[1] இடையே புகுவோம்.

பெரும்போர் மூண்டது. நிகழ்ந்த போரில் இப் பெருந்தகை அரசன் வெற்றியுற்றானிலன். பாசறையின் கண் இருக்கின்றான். 'களிறுகளம் படுத்த பெருஞ்செய் யாடவர்' பெற்ற விழுப்புண் காணுமாறு அரசன் செல்கின்றான். நள்ளென் யாமம். வாடைத் தண்வளி வீசுகின்றது. வெற்றி பெறாத அரசன் மனம் எப்பாடு படும்! என்னென்ன நினைந்தேங்கும்! இம் மனநிலையை உணர்தல், உணர்ந்த நிலையைத் தக்கவாறு உலகத் தாருக்குக் கூறுதல், அவ்வாறு கூறும் திறத்தால் படிப் போர் மனத்தைக் கவர்தல் முதலியன பெரும் புலவர்

1. நெடுநல் கசுஅ—கஅஅ.

செயல். புலவர் தம் ஆற்றலுக்கேற்ப, அறிவிற்கேற்ப, இவை அமைவன. இம் மனநிலையை எடுத்துக் கூறிய சில புலவர்தம் கூற்றையும் நக்கீரர் கூறியவற்றையும் உடன் நிறுத்தி நோக்குவோமாக :

சங்கப் புலவருள் நப்பூதனார் என்பவர் இம் மனநிலையைக் கூறியுள்ளார். இவர் முல்லைப் பாட்டாசிரியர். இவர் கூறிய அரசனும் நிகழ்ந்த போரில் வெற்றியுற்றானிலன்; இரவில் நெடுநேரம் உறக்கம் கொண்டிலன்; 'ஒரு கை பள்ளியொற்றி, ஒரு கை முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி', நெடிது நினைந்திருக்கின்றான்.

> "சோறு வாய்த்து ஒழிந்தோர் உள்ளியும் தோல்துமிபு
> வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலின் செவிசாய்த்து
> உண்ணாது உயங்கும் மாசிந் தித்தும்
> ஒருகை பள்ளி ஒற்றி ஒருகை
> முடியொடு கடகம் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து."[1]

படுத்திருந்த அரசன் மனநிலையை உன்னுக! போர் செய்து களத்தில் மடிந்தாரை அவன் எண்ணுகின்றான்; புண்பட்டு உண்ணாது உயங்குகின்ற யானை குதிரைகளை நினைக்கின்றான். அவன் மனமும் புண்பட்டது போலும்! மடிந்தாரை நினைக்கின்றவன், தன் படைஞர் பலரும் மடிந்த பின்னர் எவ்வாறு வெற்றியுறுவது என்று எண்ணுகின்றானோ? தான் போர் செய்த முறை தவறுடைத்தென்று நினைக்கின்றானோ! வெற்றி பெறுமையை நினைந்து நினைந்து உறக்கமின்றி வருந்துகின்றானோ! என்னென்ன நினைந்ததோ அவ்வரசன் மனம்! அவ்வரசனுக்கு வெற்றி பெறாததைப்பற்றியும் கவலை; இனி வெற்றி பெற வேண்டுவதைப் பற்றியும்

1. முல்லைப் பாட்டு, எஉ - எசு.

கவலை போலும்! நெடிது நினைக்கின்றான். இது நப்பூதனார் காட்டும் மனத்தின் தன்மை.

இம் மனநிலையைக் குறித்துக் கம்பநாடரும் கூறியுள்ளார்: இராவணன் சிறந்த போர் வீரன்; முதல் நாள் போரில் இராமன் செய்த போருக்கு ஆற்றாது தோற்றான்; அரண்மனை சென்றான்; படுக்கையிற் கிடந்தான்; சிறிதும் உறக்கம் கொண்டிலன். இம் மனநிலையைப் பற்றிக் கம்பநாடர்,

"கண்ணிறை கோடல் செய்யான்
கையறு கவலை சுற்ற
உண்ணிறை மானந் தன்னை
உமிழ்ந்தெறி யுயிர்ப்ப தானான்."

எனக் கூறுகின்றார். கவலை சுற்றிக் கொண்டது. இராவணன் செயலற்றுப் படுத்துள்ளான்; கண்ணிமைகளையும் மூடினான் இலன். அந்தோ! பெருமூச்சு விடுகின்றான்!

முல்லைப் பாட்டுடை அரசனையும் கவலை சுற்றிக் கொண்டது; இவனும் எளிதில் உறக்கம் கொண்டிலன். நெடிது நினைக்கின்றான். இராவணன் போன்று இவ்வரசன் கண்களையும் மூடாமலிருந்ததாக நப்பூதனார் கூறினாரிலர். கண்கள் மூடியிருந்தும் உறக்க மில்லாமல் இருத்தல் கூடும். கவலையை உணர்த்த உறக்கமில்லாமல் இருந்தான் என்று கூறுவதே போதுவது. அவ்வாறு கூறாது, கண் மூடாதிருந்தான் என்றும் கம்பர் குறிப்பிடுவது மிக்க ,கவலையை உணர்த்தும் போலும்! கம்பர் இராவணன் துன்பத்தை இன்னும் மிகுதியாகக் காட்டுகின்றார். இராவணன் பெருமூச்சு விடுகின்றான், ஒவ்வொரு மூச்சும் அவன் மானத்தை உமிழ்கின்றது.

நக்கீரர் கூறிய அரசன் மனநிலையை மற்றிருவர் மன நிலையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவோம். மற்ற இரு மன்னரும் பள்ளி கொண்டனர். கீரர்தம் அரசனோ, 'நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்'[1] பள்ளி கொள்ளாது என் செய்தான்? நின்றவாறு கவலையுறு கின்றானா? அல்லால் இருந்தவாறு ஏங்குகின்றானா? சிலரொடும் திரிகின்றான்; கவலையற்றுத் திரிகின் றான். மற்ற இரு பெருமன்னர்களையும் பற்றிய கவலை என்னாயிற்று? எங்குச் சென்றொளித்தது? அக் கவலை இவ்வரசன் பக்கத்திலும் செல்லப் பயந்ததோ! அல்லால் 'சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்'[2] தன்னைத் தீண்ட நாணிற்றோ! இவன் முகனமர்ந்து[3] திரிகின்றான். மற்ற இரு மன்னர்கள் போன்று இவனும் வெற்றியுற்றா னிலன். ஏன் இவ்வரசன் கவலையுற்றானிலன்? இவ்வரசன் அமைதி பெற்ற உள்ளத்தை எவ்வாறு பெற்றான்? அமைதியுற்ற உள்ளம் இவன் முகத்தில் தெரிகின்றது. கலங்காத நெஞ்சினன் போலும்! கலக்கமின்மையே இவ்வரசனுக்கு அமைதியைத் தந்தது. வெற்றி பெறா மையைக் குறித்தும் இவ்வரசன் கவலை கொண்டிலன். 'இனி வெற்றி எவ்வாறு பெறுவது!' என்னும் கவலை யும் தோன்றவில்லை. கவலை எதற்கு? வெற்றி தருவது கவலையோ, கலங்கா உள்ளமோ? 'அற்றேம்!' என்று அல்லற்படுதலோ ஆண்மை? தோல்விக்கோ உள்ளம் உடைவது?

சற்று நின்று இவ்வரசன் மனநிலையை நினைக! நக்கீரர் காட்டும் அரசன்பால் கலங்காத உள்ளம் தோன்றுகின்றது; அசையாத அமைதி தோன்றுகின்

1. நெடுநல். கஅசு. 2. நெடுநல். கஅஎ

3. நெடுநல். கஅங.

றது. இவன் முகனமர்ந்து சிலரோடு திரிகின்றான். வெற்றி பெருமையால் இவன் மனம் ஒரு சிறிதும் கலக்கமுறல் இல்லை. இவ்வரசன் தன்மையை நினைக்க நினைக்க நம் மனம் பெருமிதம் அடைகின்றது! அரசன் அமைதி நம்மையும் தழுவுகின்றது. நக்கீரர் காட்டும் அரசன் அஞ்சாநெஞ்சுடைக்களிறெனத் திரிகின்றான். இவன் முன் மற்ற இரு மன்னரும் பூனை என ஆகின்றனர். என்னே கீரனார் ஆற்றல்! ஆய்வின் தொடக்கத்திலேயே புலவர் தம் வன்மையைக் காட்டி விட்டனர். இவர் மற்றுள்ள புலவரைத் தலையெடுக்க வொட்டார் போலும்!

நாம் இதுகாறும் கருதியது பாட்டின் ஒரு சிறு பகுதி. இப் பகுதியில் எத்துணை வீரச்சுவையைப் பொதிந்து வைத்துள்ளார் புலவர்! இச் சுவையினை உணர்த்த நக்கீரர் கையாளும் முறையைக் கருதுக! சேனைகள் சிதைவதைக் காணோம் அக்குரோணிகள் அழிவதைக் காணோம். காளிக்குக் கூளி கூறுவதுமில்லை; கூளிக்குக் காளி கூறுவதுமில்லை. கூழுமில்லை; கூழடும் கொப்பரையுமில்லை. குன்றெடுத்தெறிதலுமில்லை; அண்டத்தைப் புரட்டலுமில்லை. இவைகளில் ஒன்றேனுமின்றி, எவ்வாறோ புலவர் வீரச் சுவையைத் தூண்டி விடுகின்றார். எவ்வாறோ அது நம் மனத்துள் தைக்கின்றது. வெற்றியைக் கொண்டு வீரத்தைக் காட்டுதல் வெறும் புலவர் இயல்பு; தோல்வியில் வீரத்தைப் பெய்தல் பெரும் புலவர் இயல்பு. கீரர் வெற்றிக்கு அழகு செய்தாரிலர். வெற்றியும் இன்பமும் வேறிடம் புகுந்தன. தோல்விக்குப் பெருமை தந்துள்ளார்; துன்பத்திற்கு அழகு செய்துள்ளார்.

மற்றும் இருபெரும்புலவர் இம் மனநிலையைப் பற்றிக் கூறியன நாம் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கன. மக்களது உள்ள நிலைகளை ஊன்றி ஊன்றி அறிந்து உயர்நெறி வகுத்தவர் திருவள்ளுவர். இப் பெரும் புலவர் இந்நிலையைக் குறித்து யாது கருதுகின்றார்? மக்களைத் துன்பம் தொடர்கின்றது; பலரும் இடுக்கண் படுகின்றனர். இவர்கள் யாது செய்தல் தகும்? "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக!"[1] என்றார் திருவள்ளுவர். திருத்தக்க தேவரும் இம் மனநிலையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவர் திருவள்ளுவரைப் பின் பற்றியவர். இவர் கூறுவது,

> " இடுக்கண்வந் துற்ற காலை எரிகின்ற விளக்குப் போல
> நடுக்கம்ஒன் றானு மின்றி நகுக !"[2]

என்பது.

நக்கீரர் கூறிய அரசனை மற்றும் ஒரு முறை நோக்குக! இவன் சிறிதும் நகைத்திலன், முகனமர்ந்திருக்கிறான். இவன் முகத்தில் அமைதி ஒளிர்கின்றது. இம்மன நிலையில் நகைத்தல் என்பது நக்கீரருக்கு உடன்பாடில்லை போலும்! ஏன் உடன்பாடில்லை? சற்று ஆராய்வோம் :

இடுக்கண் வருங்கால் நகைத்தல் எதைக் குறிக்கும்? நகை எக்காரணம் கொண்டு தோன்றும்? பகைவன் சிறுமையையும் தன் பெருமையையும் கருதுங்கால் பகைவன் பேதமை தோன்றும்; அவன் பேதமையை நினைக்குங்கால் நகைப்புத் தோன்றும். மனம் பகைவனை இழிவாக நினைக்கின்றது; நகைப்புத் தோன்றுகின்றது: இந்நகைப்பு, தற்புகழ்ச்சியின் முளை. "எம் ஆற்றல்

---

1. திருக்குறள், கூஉக.
2. சீவக சிந்தாமணி, காந்தரு, ருகக.

பெரிது! எமக்கிடாவார் யாருளர்! இவ்வற்பனே எம்மை எதிர்ப்பான்!'' என்று மனம் எண்ணுகின்றது. இவ்வெண்ணம் சொல்லாக வெளிப்படுவதில்லை; நகையாக வெளி வருகின்றது. இந் நகைப்பும் கலங்காத உள்ளத்தைக் காட்டும்; அதனோடு தன் மதிப்பின் பெருக்கத்தையும் காட்டும்; 'நான்' எனும் ஆணவத்தின் தோற்றத்தையும் குறிக்கும். தன்மதிப்பின் பெருக்கம் பெருகப் பெருக, மாற்றான் வலியறியும் ஆற்றல் குன்றும். இத்தகைய நகைப்பு எளிதில் பிறப்பது. இது வெறுமனத்திருந்து வெளிப்படுவது; அற்ப மனத்திலிருந்து தோன்றுவது. அமைதி பிறப்பது நிறைந்த மனத்தில், அறிந்து அடங்கிய மனத்தில், ஆழ்ந்த மனத்தில்.

நகைப்புத் தோன்றுங்கால் உள்ள மன நுட்பங்களை நக்கீரர் நுணுகி ஆய்ந்தார் போலும்! கலங்கா உள்ளத்தைக் கையாண்டார்; நகைப்பைக் கையாண்டாரல்லர். நகைப்பு இவர் கொள்கைக்குப் பொருந்தாதது. கலங்கா உள்ளத்தோடு அமைதியைப் பொருத்திக் காட்டுகின்றார். இதை நீதியாக எடுத்துக் கூறினாரிலர். இலக்கியத்துள் பெய்து சிறந்த ஒழுக்கமாக அரசன்பால் அமைத்துக் காட்டுகின்றார். என்னே நக்கீரர் அறிவு! அறிவின் நுட்பம்! இவர் காட்டும் துன்பத்திடைப்படும் உள்ளத்தின் அழகைக் காண்க! துன்பமெனும் புதரை மறைத்து வீரம் தழைக்கின்றது; அமைதி படர்கின்றது.

இன்று[1] நடைபெறும் உலகப் பெரும் போரைத் தொடங்கிய இட்லரை (Hitler) உலகம் நன்கறியும்.

1. இந்நூல் இயற்றியபோது நடைபெற்றது இரண்டாவது உலகப் பெரும் போர். இட்லரும் முசோலினியும் தோல்வியுற்று அழிந்தனர்.

இட்லர் பகைவரை எள்ளி நகைத்தான். அவனிலும் மிக்கு அவன் தோழன் முசோலினி நகைத்தான். ஆண வத்தின் உருவெனத் திகழ்பவர்கள் இவர்கள். இவர் தம் ஆணவத்தால் பிறரை எள்ளி நகைத்தனர். பிறர் வலியறியாது மயங்கி இடர்ப்படுகின்றனர். இவர்களோடு ஸ்டாலினை ஒப்பிட்டு நோக்குவோம். 'ஸ்டாலின்' கலங் காத உள்ளம் உடையவர். இவர் அசைதலோ இலர்; நகைத்தலுமிலர். அமைதி இவரை விட்டு அரைக் கணமும் அகன்றிலது. இவர் அமைதி வெல்லுமோ, அல்லால் பகைவர் நகைப்பு வெல்லுமோ என்பது நாம் இனிக் காணக் கிடக்கின்றது. துன்பத்தின் மேல் துன் பம் - இடுக்கண் மேல் இடுக்கண் - தோல்வி மேல் தோல்வி - இவை ஸ்டாலினை என் செய்தன? இவர் அமைதியை மிகச் செய்தன. தோல்வியெல்லாம் வெற்றி யாய் மாறுகின்றன. நக்கீரர் படைத்த அரசனும் ஸ்டா லின் போன்ற ஒருவனோ?

துன்பம் வந்துற்றக்கால் தலைமேல் கையிட்டு நெடிது நினைந்தார் ஒருவரைக் கண்டோம்; கண் இமை கொட்டாது, படுக்கையில் கிடந்து, பெரு மூச்சு விட் டார் ஒருவரைக் கண்டோம்; இடுக்கண் வர அதனை நோக்கி நகுவார் ஒருவரைக் கண்டோம்; கலங்கா உள் ளத்தோடு முகனமர்ந்து திரிதரும் ஒருவரையும் கண் டோம். இந் நால்வருள் எவர் சிறந்தவர்? எவர் நிறை நலத்தவர்? எவர் மனநிலை சிறந்தது? இவர்களை எடுத்துக் காட்டும் புலவர்களில் எவர் தம் புலமை நுட் பம் வாய்ந்தது? கருதுவீர்களாக!

கலங்கா உள்ளம்! கலையா அமைதி! இவை தாமோ அரசன் சிறப்பியல்புகள்? அவன் சிறப்பு

இயல்புகள் இன்னும் பல உள. மேற்சென்று நோக்கு வோமாக: அரசன் விழுப்புண் காணச் செல்கின்றான். துன்பந் தரும் வாடைக் காற்றில் துன்பத்தைக் காணச் செல்லுதலும் பொருத்தமாக அமைகின்றது. விழுப் புண் பட்ட பெருஞ்செய் ஆடவர் துன்பத்தைத் துன்ப மாகக் கொள்பவர் அல்லர்; விழுப்புண் படாத நாள் எல் லாம் வீணாளாகக் கொள்பவர். முன்னோன் ஒருவன் (படைத் தலைமையில் முதலிலிருப்பவன்) விழுப்புண் பட்டவர்களை முறைப்படி காட்டுகின்றான். முதலிற் காட்ட வேண்டியவர்களைக் காட்டிப் பிறகு காட்ட வேண்டியவர்களைப் பின்னர்க் காட்டுகின்றான். இவன் கையில் வேல் ஒன்றுளது. அவ் வேலின் தலையில் வேம்பு சூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. வேம்பினை வேலுக்குச் சூட்டுதல் எதற்கு? வெற்றியோ பெறவில்லை. போருக்கு எழுதலுமில்லை. வெற்றியைத் தாராத வேலுக்கோ வேப்பமாலை! வெற்றி பெறுதவர் கவலையுற்றிருப்பது இயற்கை. வேலுக்கு மாலை சூட்ட அவர் மனம் எண் ணுமோ? அரசன் போன்று இம் முன்னோனும் தோல் வியை வெற்றியாகக் கொண்டனன் போலும்! வேலுக்கு அழகு செய்துள்ளான். இம் முன்னோன் உளப்பாங்கை ஒரு புறம் ஒதுக்கி, இவன் செயலைக் கவனிப்போம்: அரசன் விழுப்புண் காண வந்துள்ளான்: அவனிடம் தலைவன் எவ்வாறு நடந்து கொள்வது? வணங்கிய சென்னியும், துளங்கிய உடலும், மூடிய வாயும் காண் கிலம். ஒரு கையில் எஃகம் உளது. மற்றொரு கையால் விழுப் புண்ணினைக் காட்டுவான் போலும்! கை குவித்து வணங்கிலன். கை குவித்து வணங்குதற்குத் தடையாகக் கையில் ஏன் வேலைப் பிடித்துள்ளான்? எஃகம் பிடித்து நிமிர்ந்து நிற்றலே போர்த்தொழிலாளர்

வணங்காமல் வணங்கும் முறை போலும்! கை கட்டி வாய்புதைத்து நிற்க அரசன் விரும்பான் போலும்! அற்பரல்லரோ அடிமைகள் கொள்வர்! அடிமைத் தன்மையைக் குறிக்கும் செயல்களை விரும்புவர்! இவ் வரசன் பெருந்தகை.

'வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு முன் னோன் முறை முறை காட்ட'[1] விழுப்புண் காணும் அரசனை இன்னும் சிறிது பின்பற்றிச் செல்வோம். நாம் பின்பற்றுமுன் அவனைப் பரியும் யானையும் ('மணி புறத் திட்ட மாத்தாள் பிடியொடு பருமங் களையாப் பாய்பரிக் கலிமா')[2] பின்பற்றிச் செல்வதைக் காண்க. அவைகளை நடத்தும் பாகன் அங்கு இலன்; அருகிலும் இலன்; அப்பாலும் இலன். பருமம் களையப்படவில்லை. அரசன் இப்போதுதான் போர் முனையினின்றும் வந்துள் ளான் போலும்! அன்றேல், தூரத்திலிருந்து வந்தனன் போலும்! அவ்வாறு பரிமா ஊர்ந்தவன் ஏன் கீழிறங்கு தல் வேண்டும்? இறங்கிய பின் மேற்பார்க்கும் ஆள் இல்லாவிடத்து அவ் விலங்குகள் அவை விரும்பியவாறு அங்குமிங்கும் செல்லாவோ? எவ்வாறு அவை அர சனைப் பின் பற்றிச் செல்கின்றன? அன்புடன் வளர்க் கப்பட்ட விலங்குகள், அன்புடன் நடத்தப்பட்ட விலங்கு கள், அன்பு பாராட்டுதல் இயல்பே. அவை தம் தலை வனைத் தெரிந்து அவனிடமே செல்லும்; அவனையே பின் பற்றும். அவைகளை நடத்திச் செல்ல ஆட்கள் தேவையின்றி அவை தாமே ஒழுங்காய்ச் செல்லும். அரசன் குறிப்பறிந்து அவை தாமே நடப்பன போலும்! அரசன் அவைகளை அன்புடன் நடத்தியவனுதல் வேண்

1. நெடுநல். களசு, களஎ. 2. நெடுநல். களஅ, களகூ.

டும். அரசன் விலங்குகளிடத்திலும் செந்தண்மை பூண்டவன் என்பது இதனால் தெரிகின்றது.

அன்பு பூண்ட அப் பரிமா பருமத்துடன் அருகிருக்க, யானை அருகிருக்க, ஏன் அரசன் அவற்றுள் ஒன்றின்மீதூர்ந்து சென்றானிலன்? யானை மீதிருந்தும் விழுப்புண் காணலாம்; குதிரை மீதிருந்தும் காணலாம். அரசன் அவ்வாறு செய்திலன். அரசன் செல்லும் வழியெலாம் சேறு; 'இருஞ்சேற்றுத் தெரு.'[1] குதிரை இருப்ப, யானை இருப்ப, அரசன் சேற்றிலோ நடத்தல் வேண்டும்! ஏன் எளியோன் போல நடந்து செல்கிறான்? பரிமா ஊர்ந்து விழுப்புண் கண்டால் குறை கூறுவார் யாருளர்? விழுப்புண் காணாதே இருந்தால் குறை கூறுவார் யாருளர்? அவ்வேளைகள் குறை அரசனை என் செய்யும்? 'அரசன் இவ்வாறு செய்க' என அறநெறி கூறிற்றுண்டோ? பெருஞ்செய் ஆடவரெல்லாரும் சேற்றில் வதிகின்றனர். அவருக்குத் துன்பம் தாராத சேறு, அரசனுக்குத் துன்பம் தருவதோ? அவர்களுக்கு இனியது அரசனுக்கும் இனியது அன்றோ? தான் வேறு படைகள் வேறல்ல என்பதோ அரசன் திருவுள்ளம்!

பெருமையை விரும்புவர் அற்பர். பெருமை இருந்தும் எளிமையை விரும்புவர் பெரியர். இவ்வரசனும் ஆன்றமைந்த பெரியோன் போலும்! ஆதலின் பெருமையிருந்தும் எளிமையை விரும்பினன். இவ்வரசன் செயல்கள் புதுமை பொருந்தியவை; புகழத் தக்கவை. இவனை அகல விடாது பின் பற்றுவோம். அரசற்குத் தூரத்தே சென்றால் அவன்தன் நுண்ணிய செயல்கள்

1. நெடுநல். கஅ0.

நம் கண்ணிற்படா. அதோ அரசன் தன் வலக்கையை உயர்த்துகிறான். அக் கை ஒரு படைஞனின் - வாள் தோள் கோத்த வன்கண் காளையின்-தோள்மிசை அமை கின்றது. இஃதென்ன புதுமை! "வாள்தோள் கோத்த வன்கண் காளை சுவல்மிசை அமைத்த கையினன்"[1] ஆன அரசனைக் காண்க. அரசன் எளியவனைத் தொடு கின்றான். அரசன் ஓர் எளிய போர் வீரன் சுவல் மிசையோ அமைத்த கையனாதல் வேண்டும்! அரசன் பக்கத்தே முன்னோன் இருக்கின்றான். அரசன் அவனைப் புறக்கணித்தான் போலும்! படைத் தலைவன் அரசன் காண வேண்டியவர்களை முறை முறையே காண்பித் தான். "முன்னோன் முறையே காட்டிய பின்னர்," அவன் காட்டாத ஒருவனை அரசன் கண்டதும் முறை யல்லவே! கண்டது மட்டுமோ! அரசன் அவனைத் தழுவியும் கொண்டான். இவ்வகை முறைமைக் கட்டு கள் உலகத்தைப் பாழ் செய்தன. காணத்தக்காரைக் காண அரசனுக்கு அறிவில்லையோ! அன்பில்லையோ! முறை முறை காட்டப் பெற்றவரையும் அரசன் காண் பான்; அங்ஙனம் காட்டப் பெறாதார் தகுதியையும் அரசன் அறிவான். குருடனோ இவ்வரசன்! குருடரில் இயற்கைக் குருடரும் உளர்; செயற்கைக் குருடரும் உளர். இவ்விருவரையும் பிறர் நடத்திச் செல்லுதல் வேண்டும். பிறர் சொல்வன அன்றி இவர் ஒன்றையும் காணார். இவ்வரசன் இயற்கைக் குருடனுமல்லன்; செயற்கைக் குருடனுமல்லன்; அன்பிற்குரியார் யார் என இவ்வரசன் தானே அறிவன். ஒருவர் காட்டவும் வேண்டுமோ? அறிவோடியைந்த அன்பின் வயப்பட் டாரை இம்முறைமைக் கட்டுகள் தடை செய்வனவோ?

---

1. நெடுநல். கஅ௨.

அன்பில் முதிர்ந்தார்க்கு உயர்ந்தார் தாழ்ந்தார் என்னும் வேற்றுமை உண்டோ? "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்?" 'இவ்விடம் வாராதே! அவ்விடம் செல்லாதே!' என அடைத்து வைக்கும் தாழ் அன்பிருக்கும் வீட்டிற்கு இல்லை. யாவரேனும் அத் தாழினை இடுவாராயின், அன்பும் ஆர்வமும் தரும் கண்ணீர் போர் செய்யச் செய்யும்; தாழைப் பெயர்த்தெறியச் செய்யும்; உடைத்தெறியச் செய்யும்.

தான் காட்டாத ஒருவரை அரசன் தழுவியதைக் கண்ட முன்னேன் மனம் எப்பாடு பட்டதோ! அவன் அரசன் செயலைக் கண்டு திடுக்கிட்டிருப்பான். 'நீ படைஞர்களை நன்கறிந்திலை!' என்று முன்னேனை ஒறுப்பது போன்றது அரசன் செயல். அம் முன்னேனுக்கு அறிவு புகட்டவே அரசன் இவ்வாறு செய்தான் போலும்! 'படைஞர்களை நீ நன்குணர்ந்திலை!' என்று மட்டுமோ அரசன் உணர்த்தினன்! 'ஆணையால் முறை செய்தல் தவறு; அன்பால் முறை செய்க!' என்றும் உணர்த்து கின்றான் போலும்! இவ்வரசன் ஆளும் திறனைக் காண்க! இவன் ஒறுக்கும் முறையைக் காண்க! இவன் திருத்தும் ஆற்றலைக் காண்க! இவன் போதிப்பதும் புதுமை வாய்ந்தது; போதிக்கும் முறையும் புதுமை பொருந்தியது. 'வன்கண்காளை' வன்மை ஒன்றையே பெற்றவன். அவன் உள்ளத்துள் அன்பினைப் பெய்தற்கோ அரசன் அவனைத் தழுவினன்! கருதுவீர்களாக!

வன்கண் காளையின் தோள்மிசை அமைத்த கை எதைக் குறிக்கும்? ஒருவர் தோள்மிசை மற்றொருவர் கையை அமைத்தல் எப்போது நேரும்? தொழிலாளிகள்

தோள்மிசை முதலாளிகள் கையிட்டுக் கொள்வதில்லை. உயர்ந்தார் தாழ்ந்தாரிடம் இவ்வாறு செய்வதிலர். தகப்பன் தன் மகன் தோள்மீது கையிட்டுச் செல்லுதலைக் கண்டிலோம். கை கோத்துச் செல்லுதல், தோளினைத் தழுவிச் செல்லுதல், சுவல்மிசைக் கை அமைத்துச் செல்லுதல் நண்பர்களிடையே நிகழும் செயல்-வேற்றுமையற்ற நட்பிடை நிகழ்வது. (தனக்கும் தன்னால் தழுவப் பட்டவனுக்கும் இடையே வேற்றுமையின்று என்பதை இச்செயல் உணர்த்துவது, ஒப்புரிமையைத் தெரிவிப்பது, தோழமையை உணர்த்துவது, தோழமை அன்பினை அறிவிப்பது.

அன்பு பலவகைப்பட்டது; பல திறத்தது. பெற்றோருக்கும் புதல்வருக்கும் இடையே அன்பு தோன்றும். இவ்வன்பு ஒரு வகை. ஆசிரியருக்கும் மாணவனுக்குமிடையே அன்பு பிறக்கும். இவ்வன்பு மற்றொரு வகை. ஆண்டானுக்கும் அடிமைக்குமிடையே அன்பு நிகழும். இவ்வன்பு வேறொரு வகை. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே கனியும் அன்பு மற்றொரு வகை. அன்பு என்பது ஒன்றே எனினும், இவை தம்முள் சிறு வேறுபாடு உண்டு.

இவ்வகை அன்பிலெல்லாம் சிறந்தது தோழமை அன்பு. இது தோழர்களிடம் நிகழ்வது. தோழமை அன்பு தவிர மற்ற அன்பின் வகைகளில் ஒப்புரிமை பொருந்துவதில்லை. அவ்வகைகளில் சிலவற்றுள் தற்பெருமையும் ஆற்றலும் அடிப்படையாக அன்பு தோன்றி, தயவின் அறிகுறியாக வெளிப்படும்; அவற்றுள் அன்பினைத் தருவாரும் பெறுவாரும் ஒரு திறத்தவர் அல்லர்; அவருள் சிறிது வேற்றுமை தோன்றும். ஒருவர் தாழ்ந்தவர், மற்றவர் உயர்ந்தவர் என்னும்

உணர்ச்சியும் அவரிடை உண்டு. ஆனால், அவ்வுணர்ச்சி வெளிப்படத் தோற்றுவதில்லை; ஆழத்தில் பதிந்துகிடப்பது. தோழமை அன்பில் வேற்றுமை சிறிதுமில்லை. சாதி, மதம், குலம், காலம், இடம், பொருள் ஆகிய வேற்றுமைகள் இவ்வன்பில் காணப்படா. எல்லாம் - ஒப்புரிமை-எல்லாம் ஒருதன்மை-ஒப்புரிமையின் பிறந்த அன்பே தோழமையன்பு.

சுந்தரர் இறைவனிடம் பூண்ட அன்பு தோழமையன்பு. இறைவன்பால் கொள்ளும் அன்பிலும் இவ்வகை அன்பே சிறந்ததென்டார். சுந்தரர் இறைவனைத் தோழனாகக் கொண்டார்; தலைவனாகக் கொண்டிலர்; தந்தையாய்க் கொண்டிலர். இங்கு ஒப்புரிமை பிறந்தது; உயர்வு தாழ்வு மறைந்தன; வேற்றுமை அகன்றது. 'அவனே தானே ஆகிய' அன்பிது என்பர் அறிஞர்; இவ்வன்பே சாலச் சிறந்தது என்பர்.

இத்தோழமை அன்பை நக்கீரர் அரசனிடத்தும், அவன் படையிடத்தும் அமைத்துக் காட்டுகின்றார். அரசன் ஏனையரின் உயர்ந்தவன் என்பது இங்கு இல்லை. படைகளை அல்லது மக்களை ஆளுவோன் அரசன் என்பதுமில்லை. படையாட்களுள் அரசனும் ஒருவன்; நாட்டின் பொது நலத்திற்கு உழைப்பவன்; வேலையாள். வேலையாட்களின் ஒப்புரிமையே அரச உரிமை. படையாட்களும் அரசனும் தோழர்கள்.

இத் தோழமை அன்பினை Fellow-ship அல்லது Comrade-ship என்பர் மேல் நாட்டார். இத் தோழமை அன்பின்றியே உலகம் வருந்துகின்றது. இத் தோழமை அன்பு இவ் வுலகைவிட்டுப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பறந்தோடியது. இது மீண்டும் உலகிடை வரும்

நாளை நோக்கி உலகம் தவிக்கின்றது. இத் தோழமை அன்பின்மையே உலகத்திற் காணும் பல துன்பங்களுக்கும் காரணம். தோழமை அன்பிருக்குமிடத்தில் வழக்கில்லை; பிணக்கில்லை; குறும்பில்லை; வகுப்புவாதமில்லை; வேலை நிறுத்தமில்லை; அரசியல் குழப்பமில்லை; அயல் நாட்டுக் குழப்பமில்லை. தோழமை நிலைபெறின் உலகெலாம் அன்பு தழைக்கும்; அமைதிநிலவும். அமைதியை வேண்டி வேண்டி உலகம் தவித்து நிற்கின்றது. தோழமை அன்பின்றி அமைதி எவ்வாறு உலகிற் புகும்? எவ்வாறு வளைவின்றி வட்டம் வரும்?

'இத்தகைய தோழமை கொண்டார், இன்புற்றார்,' என்று கூறுவது பாவலரியல்பு; மக்களினியல்பும் அதுவே. ஆனால் நக்கீரர் அரசன் இன்ப முற்றான் என்று கூறினாரிலர்; 'சுவல்மிசை அமைத்த கையன் முகனமர்ந்து திரிகின்றான்,' என்று மட்டுமே கூறுகின்றார். நகைப்புக்குறி யாதும் இவ்வரசன் முகத்தில் தோன்றல் இல்லை என்பதை முன்னரே கண்டோம். இன்பக் குறியாவது உண்டோ? அரசன் முகத்தை மற்றொருமுறை ஆழ்ந்து பார்ப்போம். இன்பக்குறி ஒன்றேனுமில்லை. அமைதியின் குறிப்பே காணப்படுகின்றது. இங்கு இன்பம் கருதிய தோழமையில்லை; நாம் காண்பது தத்தம் கடமையாற்றும் தோழமை; இயற்கை இயல்பின் தோழமை. இன்பம் வேண்டி அன்பு கொள்ளுதல் அல்லது தோழமை பூணுதல் சிறந்ததொன்றன்று. இவற்றால் வரும் இன்பம் சிறந்ததெனினும், நுண்ணியதெனினும், கைம்மாறு கருதிய அன்பாகின்றது; கைம்மாறு கருதிய தோழமையாகின்றது. இவையும் அறவிலை வாணிகம் போலும். அரசன் காட்டிய அன்பு இன்ப அன்பன்று; கலப்பிலா

அன்பு - உயரிய அன்பு - பலகால் புடமிட்டுத் தூசுள் போக்கிய அன்பு - தூய அன்பு - தோழமை அன்பு.

அரசனின் அமர்ந்த முகத்தை வன்கண் காளையின் முகத்தோடு நாம் ஒப்பிட்டு நோக்குமாறு, இவ்விரு முகங்களையும் ஒரு சேர நக்கீரர் காட்டுகின்றார். அக் காளையின் கண்கள் வன்மை தவிர வேறு ஒன்றையும் உணர்த்துவன அல்லபோலும்! அக் கண்ணிடை அறிவைக் காணோம்; அன்பைக் காணோம். வன்மை ஒன்றுமே வாழ்வு தருவதோ? வன்மையே பெற்று வறண்ட முகத்தைக் காண்கின்றோம். அதனோடு அமைதியுற்று அமர்ந்த அரசன் முகத்தைக் காண்கின்றோம். அமைதியைப் பெறப் பல நற்குணங்கள் ஒன்று சேர்தல் வேண்டும். அழுக்காறு, வெறுப்பு, அவா, வெகுளி, செருக்கு ஆகிய இவைகள் உள்ள இடத்தில் அமைதி சேருமோ? இவை அமைதியின் பகைகள். இவற்றைத் துரத்திய பின்பே அன்பு உட்புகும். அவ் வன்பு ஒன்றுமே அமைதியைத் தருமோ? அன்பு தருவது மென்மை. மென்மை சிறு காற்றிலும் அசையும்; கலங்கும். வாடைக் காற்றைத் தாங்கி நிற்குமோ? இதனைத் தாங்க, மென்மையுடன் சேர்ந்த திண்மை வேண்டும்; கலங்கா உள்ளம் வேண்டும். "வருவன எலாம் வருக! வாராதன எலாம் ஒழிக!" என்னும் திண்ணிய உள்ளம் வேண்டும். இவையெலாம் பெறுதற்குத் தூய அறிவு வேண்டும்; ஆள்வினையும் வேண்டும். அறிவின்றேல், ஆள்வினை இன்றேல் இவை நல் வழிப்படா; நல் அமைதியும் தாரா. கலங்கா உள்ளம், தெள்ளிய அறிவு, தூய அன்பு, தக்க ஆள்வினை இவற்றினை அரசன் செயலிற் கண்டோம். இவையெலாம் ஒன்று சேர்கின்றன; அரசன்பால் நிறைகின்றன; அமர்கின்றன; அமைதியைத் தருகின்றன.

அரசன் ஒழுக்கம் சிறக்கின்றது ; முகம் அமர்கின்றது ; அவன் முகனமர்ந்து சிலரோடும் திரிகின்முன்.

அரசன் சிலரோடு திரிதரும் இடத்தில் என்ன நிகழ்கின்றது காண்போம் : மழை பெய்கின்றது. அரசன் பக்கத்தில் குடை ஒன்று காணப்படுகின்றது. அக் குடை தவ்தவ்வென்று அசைகின்றது ; அரசன் மீது தாவுகின்ற மழைத் துளிகளை மறைக்கின்றது. "நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை தவ்வென் றசை இத் தா துளி மறைப்ப" என்று அதை நயம்படக் கூறுகின்முர் நக்கீரர். எவ்வாறு குடை தானே அசையும் ? குடைக்கு உயிருண்டோ ? தானே அசையும் தன்மையும் உண்டோ? ஓ ! நக்கீரர் பாட்டிலும் குற்றம் காணப்படுகின்றது. நக்கீரரிடம் தருமியின் பாடல் பட்ட பாட்டை நினைவு கூர்க ! 'கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமன்றி இயற்கை மணமின்று,' என்று சாதித்தவர், குடைக்கு இயற்கை அசைவில்லை, செயற்கை அசைவே உளது என்று அறியார் போலும் ! 'சொற்குற்றமின்று வேறு பொருட் குற்றம்,' என்று கீரர் இறையனுரை மருட்டியவாறே யாமும் இவரை மருட்டுவோம். இவர் இறையனுருக்குக் கூறிய மறுப்பே நாமும் இவருக்குக் கூறல்தகும்.

கீரர் கூறியவாறே 'குற்றம் குற்றமே' ஆயினும், இயற்கையாய் அசையுந் தன்மையில்லாத ஒன்றைத் தானே அசைவதாக ஏன் கூறினுர் ? சற்று ஆராய்வோம்: இக் குடையைப் பிடித்தவர் அரசன் படையாட்களாக வேண்டும். படைஞரல்லால் வேறு எவரையும் இங்குக் காண்கிலம். குடையைப் பிடித்தவர் இன்னுர் என்று கூருது குடை அசைந்தது என்று ஏன் கூறுகின்முர் ? மனிதரால் குடை பிடிக்கப்பட்டிருந்தால், குடை

பிடிக்கும் முறையில் சிறிதேனும் தாழ்வு ஏற்பட்டிருக்கும். மழைத்துளி எவ்விடம் தாவுகின்றது என்று அறிவது, அதன் பின் குடையை அவ்விடம் நகர்த்திப் பிடிப்பது, இவை குடை பிடிப்போர் இயல்பு. சிலருக்கு, "இப் பக்கம் பிடி; அப் பக்கம் பிடி," என்று கூறலும் வேண்டும். இந் நிகழ்ச்சிகள் கூலிக்குக் குடைபிடிப்பாரிடம் நிகழ்வன; அன்பற்றாரிடம் நிகழ்வன. இங்கு இவ்வகை நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. குடை பிடிப்பதில் தாழ்வு யாதொன்றும் காணப்படவில்லை. மழைத்துளி எவ்விடம் தாவுகின்றதோ, அவ்விடம் அது தாவுமுன், குடை விரைந்து அவ்விடம் அடைகின்றது. மழைத்துளி எவ்விடம் தாவுகின்றது என்று எப்படி அறிந்தாரோ தெரியவில்லை. அதை அறியுமுன், அத் துளி தாவுமுன், எப்படிக் குடை அவ்விடம் வந்தது? தெரியவில்லை. எப்படி அத் தா துளிகளை மறைத்தது? எப்படி ஒரு துளியும் அரசன் மேற்படாமல் தடுத்தது? தெரியவில்லை. காண முடியவுமில்லை. குடை தானே அசைவதென்றே சொல்லல் வேண்டுமே ஒழிய, பிறர் அக் குடையைப் பிடித்தார் என்று சொல்லுதல் முடியவில்லை. இவ்வாறு அறிய வொண்ணாதபடி அக் குடை பிடித்தார் செயல்மிக்க விரைவு வாய்ந்தது; மிக்க திறன் வாய்ந்தது. அவர் அரசன் மேற்கொண்ட அன்பையும் அரசனைக் காக்கும் திறனையும் இது காட்டுகின்றது.

அரசனுக்குப் படைகளிடத்தில் உள்ள அளவற்ற அன்புடைமையைக் கண்டோம். தான் வேறு, தன் படைகள் வேறு என்பது அரசனுக்கில்லை. படைகளும் அவ்வாறே உணர்கின்றன; அன்பில் ஈடுபடுகின்றன. அரசனை அன்றி இப் படைகளுக்கு உயிர் வேறில்லை. மழைத்துளியும் அவன் மீது விழாது காக்கின்றன.

குடை மழைத் துளிகளைத் தடுத்தும், அத் துளிகள் அரசனைத் தீண்டத் தாவுகின்றன. அரசனிடத்தில் அவைகளும் அன்பு பூண்டனவோ? அல்லால் அவ்வன்பின் திருமேனியைத் தீண்டும் பெருமையைப் பெற எண்ணினவோ? என்ன முயன்றும் அவைகள் அரசனை அணுக விடார் படைஞர்; கண்ணப்பர் இறைவனைக் காத்த அன்பினில் அரசனைக் காக்கின்றனர். மழைத் துளியும் அரசன் மேற்படாமற் காக்கும் படைஞர், அரசனுக் கெனில் கண்ணையும் ஈகுவர்; உயிரையும் தருவர். அரசனுக்குப் படைகளிடத்தில் அன்பு; படைகளுக்கு அரசனிடத்தில் அன்பு. அன்பு தவிர வேறு எதுவும் இங்குக் காணப்படவில்லை. அரசனும் அரசன் படைஞரும் அன்பு மயமாயினர். "ஒருவருள் ஒருவர் மேவும் நிலைமையில் உயிர் ஒன்றுனர்." அன்பின் பிழம்பாய்த் திகழ்கின்றனர்.

இவ்வன்பின் திறம், இம்மட்டோடு நிற்கின்றதோ? இல்லை. எல்லையற்ற இவ்வன்பு, படைகளைக் கடந்து அப்பாற் செல்கின்றது; மனிதரைத் தாண்டியும் செல்கின்றது. தொடக்கத்தில் நாம் கண்டு விட்டுவிட்ட சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கு நினைவு கூர்தல்வேண்டும். மணி புறத்திட்ட மாத்தாள் பிடியும் பருமங் களையாப் பரிமாவும் அரசனைப் பின் தொடர்கின்றன என்பதை முன்பு கண்டோம். இவை என் செய்கின்றன? இவை இருஞ் சேற்றுத் தெருவில் அரசன் பின் செல்கின்றன. .இவை நடத்தலால் சேறும் நீரும் சேர்ந்த துளிகள், அரசன் மீது படுகின்றன. அந்தோ! கொடுமை! அரசனைச் சார்ந்தவர் அரசன்மீது மழை நீர்த்துளி படாது காக்கின்றனர். இதற்கு மாறுக - முற்றிலும் மாறுக - இவ்

விலங்குகள் அவன்மீது நீர்த்துளியை வீசுகின்றன. இந் நீர்த் துளிகளும் தூய நீர்த்துளிகளோ? அல்ல; இவை நீரும் சேறும் சேர்ந்த துளிகள். இஃதென்ன முரண்! முரண் அழகு!

இவ் விலங்குகளை நடத்திச் செல்ல ஆள் ஒருவனு மிலன் என்பதை முன்பே கண்டோம். அரசனோ, இவற் றின்மீது ஏறுவதில்லை. அங்ஙனமிருக்க, இவைகளைத் துரத்தி விடுதல் கூடாதோ? குளிர்தரு வாடைக் காற்றோ, வீசுகின்றது. இதனோடு சேறும் நீரும் சேர்ந்த துளிகள் அரசன்மீது விழுதலும் வேண்டுமோ? இவற்றைத் துரத்துவீர் அப்பால்!'' என்று அரசன் சொன்னாற் போதுமே! இவ்விலங்குகளைப் படைஞர்கள் கொன் றிருப்பார்களே! இக் கொடுஞ் சொற்களை அரசன் வாயாற் கூறான் எனினும், இக் குறிப்புத் தோன்றக் கண்ணால் பார்த்தால், இவ் விலங்குகளைப் படைஞர் எப்பாடு படுத்தியிருப்பர்! அரசன் இவ்வாறு ஏதும் செய்திலன். 'பாய் பரிக் கலிமா' என்று நக்கீரர் குறிப்பிடு கின்றார். ஏன் பாய்கின்ற தன்மையை, பரிகின்ற தன் மையை இங்குக் குறிப்பிடல் வேண்டும்? யானையும் குதிரையும், "யான்முந்தி நீ முந்தி" எனப் போட்டியிட்டு அரசனைப் பின்பற்றினவோ? அறிவிலா விலங்குகள் அரசன்மீது இன்னும் சேற்று நீரை எறிகின்றன. இத் துளிகள் நடுக்கத்தைத்[1] தந்தன. இவை அரசன்மேல் விழுவதைக் கண்ட படைகள் விதிர்விதிர்த்து நடுங்கின. அரசன் வாளா இருப்பப் படைகள் செய்யத்தக்கன யாவுள? இச்சேற்று நீர் பட்ட அரசன் என்னதான் செய் கின்றான், காண்போம்:

1. நெடுநல். கஅ0. விதிர்ப்ப - நடுக்கஞ் செய்ய. தொல். உரி - ௩௧௬.

அரசன் 'புடைவீழ் அந்துகில் இடைவயின் தழீஇச்[1] செல்கின்றான். அரசன் உடை பக்கத்தில் விழுகின்றதை இடப்பக்கம் தழுவிக் கொள்கின்றான். அரசன் உடலினும் உடை உயர்ந்ததோ! சேறு உடல்மேல் தெறிக்குங்கால் தங்கள் உடையைக் காத்துக் கொள்ளுதல் மக்கள் இயல்பு. ஆதலின், இவ்வரசன் செயல் இயற்கைக்கு முற்றும் பொருந்தியதே. பொருந்தியதாயினும் பயன் என்னை? அரசன் உடலிற் சேறு பட்டது-படுகின்றது. இச் சேறு பட்ட உடலுடனும் புடைவீழ் அந்துகிலைத் தழுவிய கையுடனும் அரசன் கொலுவிருத்தல் தகும். இக் காட்சியைப் படமெடுத்தலும் தகும். ஏன் இவற்றை அரசன் பொறுத்துக்கொண்டுள்ளான்?

யானையும் குதிரையும் அன்புபற்றி அரசனைப் பின் தொடர்கின்றன; நடத்துவார் எவருமின்றித் தாமே பின் தொடர்கின்றன. இவை அன்பின் வயப்பட்டன. இவற்றின் செயல்கள் எல்லாம் அன்பின் செயல்கள். சேறு அரசனுக்கு ஊறு செய்வதென்று இவை அறியுமோ? அறியா. அன்பொன்றே இவை அறிவன. இவற்றின் அன்பை அரசன் அறிந்தான்; வாளாவிருந்தான்; உடையினைத் தழீஇயதோடு அமைந்தான். இவை எறிந்த துளிகள் எல்லாம் அன்பின் துளிகள்; அன்போடியற்றும் அருச்சனைத் துளிகள் இறைவனைக் 'கல்லால் எறிந்த பொல்லாப் புத்த'னின் முன்பிறப்போ இவ்விலங்குகள்?

அரசன் மனநிலையைச் சற்று நோக்குக: மாமுடி மீதிருந்த மலர்களை நீக்கிய கண்ணப்பரது 'செருப்படியை இளம்பருவச் சேயடியின் சிறப்புடைத்தாய்க்' கொண்ட

1. நெடுநல். கஅக.

இறைவன் திருவுள்ளம் போன்றதோ இவ்வரசன் உள்ளம்? இறைவன் அன்போ இவ்வரசன் அன்பும்? என்னே அரசன் உள்ளத்தின் நிலை - உள்ளத்தின் கனிவு! அல்லால் கண்ணப்பர் வாய் நீர் இறைவனுக்குக் கங்கை நீர் ஆனாற்போல, அரசனுக்கும் இச் சேற்று நீர் சீரிய கங்கை நீர் ஆனதோ! என்னே அன்பு! என்னே அழகு! என்னே உணர்ச்சி! நினைக; உணர்க! நினைக்க நினைக்க உள்ளத்துணர்ச்சி ஓங்குகின்றது. இவ் வுணர்ச்சி நம்மையும் இவ்வன்பினில் ஒன்றுக்குவதோ?

ஆ! அரிய அன்பு விலங்கின் அன்பு. விலங்கின்பால் அரசன்கொண்ட அன்பும் இத்தகையதே. இவ்வன்போடு படைஞரின் அன்பினை நோக்குங்கால் படைஞர் அன்பு அற்பமாகின்றது. முன்பு பெரிதெனத் தோன்றிய படைஞர் அன்பு இப்போது தோற்றோடுகின்றது-மறைகின்றது. அஃது இருந்த இடம் தெரியவில்லை. அரசன் அன்பிற்கு இனி உவமையும் வேண்டுமோ? அரசன், "ஒருமையால் உலகை வெல்வான்; ஊனம்மேல் ஒன்றுமில்லான்; அருமையாம் நிலையில் நின்றான்." அரிய நிலை! அரிய நிலை! பன்மையும் கடந்து நின்றான்; இருமையும் இறந்து நின்றான்.

இவ்வன்பினை உணர்த்தும் நக்கீரர் ஆற்றல்தான் என்னே! அவர் பா வன்மைதான் என்னே! பல பாக்கள் இல; பல வரிகள் இல; சிலவரிகளில், சில சொற்களில் அளவற்ற பொருள் தோன்றச் செய்கின்றார். என்னே அவர் சொல்வன்மை, சொல்லமைப்பு! ஒரு சொல், இரண்டு சொல்; இவையும் சிறு சொல், இவை எவ்வாறு நம் அறிவைத் தூண்டிவிடுகின்றன! உணர்ச்சியைக் கட்டவிழ்த்து விடுகின்றன! நம் உணர்ச்சி

துள்ளுகிறது - துள்ளி ஓடுகின்றது. காணுதன வெல்லாம் காட்டுவன கீரர்தம் சிறு சொற்கள். அன்பு என்பது ஓர் அரிய உணர்ச்சி - மிக்க நுட்ப உணர்ச்சி. கீரனரிடம் இது படும்பாடு பெரிது. எங்கெங்கு இதைப் பொருத்திக் காட்டுகின்றார். எங்கெங்கு இதை இழுத்துச் செல்கின்றார்! இவ்வன்புடன் நம் உளம் பெறும் உணர்ச்சியும் பெரிது பெரிது!

அரசனை விட்டுவிட்டுத் தம்மிடம் சேரும்படி புலவர் நம்மை மயக்கிவிட்டார். அரசனிடம் மீண்டும் அணுகுவோம். அன்பின் பிழம்பாகிய அவ்வரசன் பக்கத்திலிருக்கவே, அவ்வரசனை நினைக்கவே, நம் மனம் பெரியதோர் ஆறுதலையடைகின்றது. அரசனுடனே இன்னும் சற்றுத் திரிவோம்.

அரசனைப்பற்றிய நிகழ்ச்சி ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அரசனைக் குறித்துத் தாம் கூறியவற்றை நக்கீரர் முடிக்கப் புகுகின்றார். இம்முடிவிலும் கீரனர் வன்மை தெரிகின்றது. இம் முடிவை ஊன்றிப் பார்ப்போம்:

"விறல்தந்து
இன்னே முடிகதில் லம்ம!
*　　*　　*　　*
பலரோடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே."

எனப் புலவர் வெற்றி வேண்டுகின்றார். பாசறைத் தொழில்களோ வெற்றியைத் தருவன? எவ்வாறு தருவன? அப் பாசறைத் தொழில்கள்தாம் எவை? பாசறையில் நடந்தவை, நடந்ததாக நாம் மேலே கண்டவை. இத்தொழில்கள் எங்கும் பாசறையில் நிகழ்கின்ற தொழில்கள் அல்ல. பாசறையிற் பலர் இயற்றும்

தொழிலோடு இவை மாறுபட்ட தொழில்கள்; பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில்கள்.[1]

நப்பூதனார் கூறிய அரசனது பாசறைத் தொழிலை முன்னரே கண்டோம்; நக்கீரர் கூறிய அரசன் பாசறைத் தொழிலையும் கண்டோம்; இவை தம்முள் மாறுபட்டவை. பொதுவாக அரசர்கள் பாசறையிலிருந்து, "எப்படி வெற்றியுறுவது!' என்று கருதுவார்கள்; படைஞர்க்கு அவற்றைப் போதிப்பார்கள்; அவர்களை ஊக்குவார்கள். இவ்வாறு ஒன்றும் கீரனார் அரசன் செய்திலன். போருக்கு ஏற்ற தொழில் அல்லால் போர்த் தொழில் ஒன்றும் அவன் புரியக் காண்கிலம். அவ்வரசன் இயற்றிய பாசறைத் தொழில்களை ஒருசேர நோக்குவோம்: அவை யாவை? அவை, அரசன் விழுப்புண் கண்டது, வன்காளையைத் தானே தழுவியது, அரசன் படைகளிடம் அன்பு கொண்டது, மாத்தாள் பிடி, பாய்பரிக் கலிமா இவைகளிடம் அன்பு பூண்டது முதலியவை. நக்கீரர் இவ் அன்பின் தொழிலுக்கு வெற்றி வேண்டுகின்றார்போலும்! 'வேலன்று வென்றி தருவது'; உடல்வலி யன்று வெற்றி தருவது; ஆள் தொகையன்று வெற்றி தருவது; அன்பே வெற்றி தரும்; அழியா வெற்றி தரும். அன்பு தரு வெற்றியே வேண்டினர்

1. பாசறைத் தொழில், போர்த் தொழில் என்று பொருள் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர். போர்த் தொழிலை உணர்த்துவது நக்கீரர் கருத்தெனில் போர்த் தொழில் என்றே அவர் கூறியிருப்பர். அவ்வாறு கூறாது பாசறைத் தொழில் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். அரசனோடு முரணியவர் எழுவர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். எழுவர் என்ற பொருளை உணர்த்தப் பலர் என்ற சொல்லைக் கீரர் பெய்தார் என்று கொள்ள இடமில்லை. இக் காரணங்கள்கொண்டு ஈண்டுக் கூறும் கருத்துக்கள் கொள்ளப்பட்டன.

போலும்! அரசன் அன்புக்கு வெற்றி, அறிவுக்கு வெற்றி, அரசன் தோழமைக்கு வெற்றி, படைகள் அன்புக்கு வெற்றி, யானை குதிரை இவைகளின் அன்புக்கு வெற்றி, தவ்வென்று அசை இய குடைக்கும் வெற்றி. கீரனார் வெற்றி வேண்டிய வினயத்தைக் கருதுக. வெற்றி வேண்டிய மட்டோடு நின்றாரோ நக்கீரர்? நின்றிலர். அதனோடு சேர்த்து இன்னும் ஒரு சிறு வேண்டுகோளும் காணப்படுகின்றது. 'இன்னே முடிகதில் லம்ம!' என்றும் வேண்டுகிறார். விறல்தா என்று வேண்டுவது போதுவதன்றோ? ஏன் "இன்னே முடிக!" என்ற ஒரு வேண்டுகோளையும் சேர்க்கின்றார்? இது சிறு வேண்டுகோள் அன்று - வேண்டுகோளின் சிறு சேர்க்கையுமன்று. இதுவே முக்கிய வேண்டுகோள். ஏன் வெற்றி தருவதோடு 'இன்னே[1] முடிக!' - இனிதே முடிக - எனவும் வேண்டுகின்றார் என்பதை உட்புகுந்து காண்போம்:

வெற்றிகள் யாவும் இனிமை பயப்பனவோ? இனிது முடிவனவோ? வெற்றி எல்லாம் இனிது முடிவதில்லை என்பதோ நக்கீரர் கருத்து? பல வெற்றிகளைப் பற்றிப் படித்திருக்கின்றேன்; கேட்டிருக்கின்றேன்; சிலவற்றைக் கண்டிருக்கின்றேன். யான் அறிந்த வெற்றி யெல்லாம் துன்பத்தில் முடிந்தனவே. இன்னே முடிந்த

1. இன்னே என்பது இனிதே என்றும் பொருள்படும். திரு. வி. க. அவர்கள் 'இன்மை' என்ற சொல்லிற்கு 'இனிமை' என்று கொண்டது கருதத்தக்கது, அவர்தம் திருக்குறள் உரை பக்கம் ௭௧௧, ௭௨௪ பார்க்க. இன்னா—இன் + ஆ. (இன்—இனிமை ஆ—அல்லாத) இனிமை அல்லாத. இன்னே — இன் + ஏ (இன்—இனிமை. ஏ: தேற்றம்) இனிமையே; இனிதே. இன்—இனிமை; "இன்னமர் இளவேனில்" கலி ௩௪ ௭.: "இன்வளர் இளம்பிறை" சிந்தாமணி; ௧௦௦௮. "கட்கின் புது மலர்" குறுந்தொகை, ௨௦௨. இச் சொற்பொருள் பின்னரும் விளக்கப்படும்.

வெற்றி ஏதாவது ஒன்றேனும் உண்டோ அறியேன். சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறல்வேண்டும்.

"வென்றாரை வெல்லும்வல் வித்திடுதல் அல்லாற்போர்
வென்றநம் நின்றமைவ தில்."

என்பர். இது வெற்றியின் இயல்பு. வேலும் வாளும் வெடியும் குண்டும் தரும் வெற்றியின் இயல்பு இதுவே.

29 ஆண்டுகளுக்கு முன் முதலாவது உலகப் போர் நடந்ததை யாவரும் அறிவர். அப் பெரும் போரில் மாப்பெரு வெற்றி பெற்றனர்; பகைவரை அடக்கினர்; ஒடுக்கினர். அப்போது வெற்றியே வேண்டினர் போலும்! "இன்னே முடிகதில் லம்ம!" என்று வேண்டிலர் போலும்! அவ் வெற்றியின் முடிவு என்ன? இரண்டாவது போருக்கு வித்திட்டது. நக்கீரர் கருத்தும் இதுவோ? "வெற்றி தந்து இன்னே முடிக!" என்றமையால், வெற்றி, போரின் முடிவன்று என்பதோ அவர் கருத்து? முடிவு யாருக்கு இனிமை தருவது? வெற்றி வேறு; முடிவு வேறு. அம் முடிவும் இனிய முடிவு! இவை அளவற்ற எண்ணங்களை எழுப்பி விடுகின்றன. அம்மம்மா! பொல்லாக் கிழவர் இக் கீரர். இனி இவரைப் பின்பற்றி முற்றுறக் காண அறிவு போதியதன்று. ஒருவாறு காணினும் அவற்றை எல்லாம் எடுத்துக் கூறும் வன்மையும் போதியதன்று. கீரனார் தமக்கு வணக்கம்; இவர் அறிவுக்கு வணக்கம்; இவர் புலமைக்கு வணக்கம். இவர் புலமையின் நுட்பம் எண்ணற்கரியது; சொல்லற்கரியது; வானை அளாவித் திகழ்கின்றது; அதற்கப்பாலும் தாவுகின்றது; பாதாளம் ஏழினுள்ளும் செல்கின்றது!

இவ்வரசன் மனநிலையைக் குறித்து ஒரு புலவர் கூறியதும் நாம் இங்குக் கருதத்தகும்.

"வாடை நலிய வடிக்கண்ணாள் தோள்நசைஇ
ஓடை மழகளிற்றன் உள்ளான்கொல்!"

என்றார் அப் புலவர்.

அரசன் தன் காதலியைப் பிரிந்திருக்கின்றான். 'தன் காதலியைக் குறித்த ஓர் எண்ணமும் அரசற்குத் தோன்ற வில்லையே!' என்று புலவர் வியப்புறுகின்றார். காதலன்பு மறத்தற்கெளியதோ? ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாற் செல்லினும், அமரிடைப்புகினும், இவ் வன்பு மனத்தை விட்டகலுமோ? சிறிது ஓய்வு ஏற்படுந்தோறும் இவ் வன்பு மனத்துள் தோன்றும். காதலியை விட்டகன்ற நாட்கள் சிலவேயாயினும், பலவெனத் தோன்றும். படர் மெலிந்திரங்கலும் சில காதலரியல்பு. "நம் காதலியை மீண்டும் எந்நாள் அடைவோம்!" என அவர் மனம் ஏங்கி நிற்கும். இவை மனிதரின் பொது இயற்கை.

இவ்வரசன் மனத்திற் காதற் குறிப்பு ஒன்றேனும் காணப்படவில்லை. ஏன் புலவர் பெருமான் அரசன் காதலை ஒரு சிறிதும் அரசன்பால் வெளியிட்டிலர்? காதலன்பு மிகச் சிறந்ததொன்றே; ஆயினும், இஃது ஒரு சிற்றில்; ஒரு சிறு முற்றம்; உள் முற்றம். இம் முற்றம் அன்பெனும் சிறு மகவு அதன் குழவிப் பருவத்தில் நகரப் போதியது; நடைபழகப் போதியது. நடைகற்ற பிறகு இச் சிறு முற்றம் போதியதன்று; வெளி முற்றத்தில் சென்று அஃது ஓடி ஆடுகின்றது; தெருவில் சென்று திரிகிறது. அக் குழவி இளமைப் பருவம் கடந்து விடலை ஆகின்றது. வெளி முற்றமும் இப் போது போதியதன்று; தெருவும் போதியதன்று. அகம் புறமாகின்றது; ஊரெலாம் அலைகின்றது; உலகெலாம் சுற்றித் திரிகின்றது. காதலிடம் பழகிய மனம் ஒன்றும்

தன்மையைப் பெறுகிறது; உடல் இரண்டெனினும் உயிர் ஒன்ருகுமாறு கற்கின்றது. இக் காதல் உயரிய தொன்று; மனிதன் மன நிலையை மிகப் பண்புறச் செய்வது. ஆயினும் இக் காதல் பெரும்பாலும் பொறியின்பத்தை ஆதியாகக் கொண்டு தோன்றுகிறது; பொறியின்பத்தின் தொடர்பையும் கொள்கிறது. இவ் வின்ப விருப்பம் - இவ் வின்ப உணர்ச்சி - நழுவ நழுவக் காதல் தூய்மை அடைகின்றது; துகளெல்லாம் அகல்கின்றன. இவ்வின்ப உணர்ச்சி நழுவிய பின், துகள் அகன்றபின், இக் காதல் தெய்வத்தன்மை பெறுகிறது; தூய அன்பாக மாறுகின்றது. இக் காதலைப் பெற்ற மனம் அன்பில் முதிர்ந்து அன்புருவாகின்றது. அன்புருவாகிய பின் இதன் ஆற்றல் பெரிது. இவ் வன்பினை ஓரிடத்தில் அடைத்து வைத்தல் அரிது. காதலென்னும் சிறு வரையில் இது கட்டுப்படுமோ? காதலென்னும் சிற்றில்லில் இஃது அடைக்கப்படுமோ? காதலி அல்லாத மற்ற மனிதர் இனத்தை எல்லாம் இவ் வன்பு தாவுகின்றது; மா, புள், மரம், செடி இவைகளிடமும் செல்கின்றது; உலகெலாம் பரவுகின்றது; இவைகளிலெல்லாம் ஒருமையை உணர்கின்றது; இவற்ருேடெல்லாம் ஒன்ருகின்றது; இறைவனுேடொன்ருகின்றது. காதல் கடந்த நிலையை நக்கீரர் இங்கு உணர்த்துகின்ருர்.

காதலியின் தோள்மிசை அரசன் கையமைத்ததைப் புலவர் பெருமான் இங்குக் காட்டினர் இலர்; தான் நோக்க நிலம் நோக்கும் கண்ணுளைத் தழுவியதைக் காட்டினர் இலர்; மலரன்ன கண்ணுளைத் தழுவியதைக் காட்டினர் இலர்; வன்கண் காளையைத் தழுவியதைக் காட்டுகின்ருர். கணவனைப் பிரியும் காதலி, "யானும் உடன் வருவேன்," என்று இங்குக் கூறலைக் காண்கிலம். "செல்லாமை

உண்டேல் எனக்குரை; மற்றுநின் வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை,'' எனக் கூறலும் காணேம். வாய் பேசாத விலங்கினங்கள் அரசனைப் பின்பற்றிச் செல்கின்றன. பின்பற்றிச் செல்பவள் தன் காதலி எனின், "உடன் வருதல் நன்றன்று,'' என அரசன் மறுப்பன்; "எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்,'' என்னும் மரபு கூறி மறுப்பன். இவ் விலங்கினத்தை மறுக்க, வெருட்டி ஓட்ட மரபுமில்லை; அரசனுக்கு மனமுமில்லை. தன் காதலி உடன்வர அரசன் இசைந்தான் எனில், அக் காதலியின் உள்ளம் எவ்வாறு மகிழ்வுறும்? அவள் அரசனைத் தழுவுவாள். அவள் மகிழ்வுக்கும் அளவுண்டாமோ? இவ் விலங்குகளைப் பின்பற்ற விட்டதன் பயன் என்ன? இருஞ் சேற்றுத் தெருவின் எறி துளி விதிர்த்தன. நன்று நன்று அரசன் நிலை! இன்பக் காதலி தழுவிய உடலை இருஞ்சேற்றுத் துளிகள் தழுவின. இந்நிலை வியக்கத் தக்க தொன்றே! புலவர் வியந்ததும் நன்றே! இவ் வரிய நிலையை அடைந்தபின் அரசன் காதலியின் தோள் நசைஇ உள்ளானோ என்னும் கேள்வி தோன்றின், அதற்கு விடை காணுதல் அரிது. இவ் வினா, 'இறைவனை அடைந்த அன்பு மீண்டும் சிற்றின்பம் விரும்புமோ?' என்னும் வினாவைப் போலும். இதற்கு விடை சங்கரர் கூறுதல் வேண்டும்; காண்டு[1] கூறுதல் வேண்டும்; ஈகல்[2] கூறுதல் வேண்டும்.

வாடைக் காற்று எங்கோ தொடங்கிற்று. அது நம்மை எங்கெங்கோ தள்ளிச் செல்கிறது. நாம் இப்போது எங்கிருக்கிறோம்? மேலே கண்டன வெல்லாம் கற்பனையா? கற்பனையன்று. நாம் கண்ட பகுதியில்

1. Kant. 2. Hegel.

ஓர் உவமையும் காணேம். கற்பனைக்கு இடமுமில்லை. "மேலே கூறியவற்றை எல்லாம் நினைத்து நக்கீரர் இப் பாட்டை எழுதினரா! இப் பொருளெல்லாம் தம் சிறு வரிகள், சிறு சொற்கள் உணர்த்துவன என்று கருதினரா!" என்னும் ஐயம் தோன்றுகிறது. இதற்கு விடை பகரத் தக்கது ஒன்றுளது. அது மாலை வெண்குடை; இக் குடை மழைக் குடையன்று; மாலை வெண்குடை; "முற்று நீர் வையம் முழுதும் நிழற்றும் கொற்ற வெண் குடை." செங்கோல், கொடி, குடை இவை அரசியல் உறுப்புக்களுள் சிறந்தன. இக்காலத்தும் பல நாட்டு அரசர்கள் செங்கோல் கொடி இவைகளைக் கையாளுகின்றனர்கள்.

பண்டைக் காலத்தே வெண்குடையையும் இவற்றோடு சேர்த்திருந்தனர். செங்கோல், நீதி வழுவாது முறை செய்தற் கறிகுறி. கொடி, வெற்றிக் கறிகுறி. குடை, "நடை மிகுத்து ஏத்திய குடை."[1] உலகத்து நடையை மிகுத்து, உலக ஒழுக்கத்தை இறப்ப உயர்த்துவதற்கு அறிகுறி. இவை பிற்காலத்தே அரசர்களுக்கு வெற்றணி ஆயின போலும்! கொடுங்கோல் அரசரும் செங்கோல் தாங்கினர்; வெற்றியே அறியாதாரும் வெற்றிக் கொடி பிடித்தார். உலகத்தை இறப்ப இறக்கியவரும் குடையை உயர்த்திப் பிடித்தனர். உலக நடையை உயர்த்த வேண்டுவது, உலக ஒழுக்கத்தைத் திருத்த வேண்டுவது அரசன் கடமை. "நல் நடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே."[2] வேறு எவரால் இஃது இயன்றது? அரசன்தான் இதனை எவ்வாறு செய்தல்

1. தொல். பொருள். புறத்திணை இயல், ௩௧. 'நடை மிகுத்தேத்திய குடைநிழல் மரபு.' இதன் உரையையும் காண்க.
2. புறநானூறு, ௩௧௨.

கூடும்? அரசன் நீதியாய் ஆளலாம்; வெற்றியே பெற லாம்; இவற்றால் உலகம் திருந்துமோ? நீதியாய் ஆளு வார், முறைப்படி தண்டிப்பார் மிகமிக, குற்றமும் பெருகுகின்றது. இஃது உலகியல்.

இவ் வுண்மையை இன்றும் காண்கின்றோம். நீதி மன்றங்கள் ஆண்டுதோறும் பெருகுகின்றன. வழக் கறிஞர் தொகை ஒன்று பலவாகப் பெருகுகின்றது. வழக்குகள் குறைந்தனவோ? இல்லை. வெற்றியே பெற்ற நாடுகள், வெற்றிக் கொடியை உயர்த்திய நாடுகள், ஒழுக்கம் திருந்தினவோ? இல்லை. நண்பு பூண்ட அரசியல் கூட்டங்கள் (Allied Nations) உலகத் தைத் திருத்த இன்றும் எப்பாடு படுகின்றன! உலக நடையைத் திருத்துதல் எளியதொன்றன்றே! அரசன் எவ்வாறு உலக நடையைத் திருத்துதல் முடியும்? இதற்கோர் எளிய முறையுளது; தான் திருந்தினால் பிறர் திருந்துவர். அரசன் திருந்தினால் உலகு திருந்தும். நாட்டின் தலைவர் அல்லது தலைமைக் கூட்டங்கள் திருந் தினால், நாடு திருந்தும். நடைமிகுத்த குடை அரசனைத் தவிர்த்த வையகத்துக்கு அன்று. வையகத்துள் அரசனும் அடங்குவன். அக் குடை நிழலில் வதிபவர்கள் குடிகள் மாத்திரம் அல்லர். அந்நிழலில் அரசன் முதலில் வதிகின்றான். குடிகள் ஒழுக்கம் உயருமுன் அரசன் ஒழுக்கம் உயர்தல் வேண்டும். அரசன் ஒழுக்கம் உயரக் குடிகள் ஒழுக்கம் தானே திருந்தும். இப் பாட்டில் படைகள் ஒழுக்கம் திருந்துமுன் அரசன் ஒழுக்கம் திருந்தியதைக் கண்டோம்.

அரசன் எவ்வழி, குடிகள் அவ்வழி. இவற்றை எல்லாம் கருதியே நக்கீரர் இப் பாட்டின் இறுதியில்

குடையைக் கூறுகின்றார் போலும்! இங்கும் இப் பாட்டில் மற்றெவ்விடத்தும் செங்கோலையோ முரசையோ, கொடியையோ, கூறினார் இலர். இக் குடையை ஏன் கூறல்வேண்டும்? இக் குடையின்றியும் இப் பாட்டு இனிதே முடிவு பெறும்; இக் குடை இல்லை எனில் குறை எதும் கூறுவார் உளரோ! இம் மாலைவெண்குடையை நக்கீரர் இங்குப் பொருத்திக் காட்டியது, “இப் பாட்டு வெறும்பாட்டன்று. இப் பாட்டில் உலகிற்குச் சிறந்ததொரு நடையை உணர்த்துகின்றேன். அதற்கு அறிகுறி இக் குடை-‘நடைமிகுத்து ஏத்திய குடை.’ ஆழ்ந்து நோக்குக!” என்று அறிவிப்பது போலும்.

இங்கு உணர்த்திய உலக ஒழுக்கங்கள் யாவை? உயர்ந்த நடைதான் யாது? தொகுத்துக் காண்போம்: “தோழமை கொள்க; வேற்றுமை அகற்றுக; உயர்வு தாழ்வில்லை; ஆருயிர்க் கெல்லாம் அன்பு செய்க; அவற்றிலெல்லாம் ஒருமையைக் காண்க; அவற்றோடெல்லாம் இரண்டற உணர்க; ஒன்றே ஆகுக; இவையே சிறந்த ஒழுக்கங்கள்; இவையே சிறந்த உலக நடை; இவற்றைக் கைக்கொண்மின், விடேன்மின்; இவற்றைக் கைக்கொள்ளின், ஆழ்வன தீயவை; அமைவது அமைதி,” என அரசன் சொல்லாமற் சொல்கின்றான். அரசன் நடை இவற்றைக் காட்டுகின்றது. அரசனும் அவன் கூட்டத்தாரும் அவ்வாறே ஒழுகிக் காட்டுகின்றனர்.

குருநிலத்தில் பாரதப் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததை அறிவோம். அப்போது போர்முனை முன் கண்ணபிரானார் உலகிற்கு உயர்ந்த ஒழுக்கத்தை எடுத்தோதினார்; அதைக்

கடவுட் பாட்டு (பகவத்கீதை) என எடுத்தோதினர்; பற்றற்ற வினையை விளக்கினர்; உயிர் இறைவனோ டொன்றுகுமா றெல்லாம் உணர்த்தினர். தமிழ் நிலத்தில் பெரும் போர் நிகழ்கின்றது; முடிவு பெறவில்லை. முன்னும் போர் பின்னும் போர் அதிர்ந்து நிற்கின்றது. இப் போருக்கிடையில் அன்புநெறியை நக்கீரர் கூறுகின்ருர். உயிர் உயிர்களோடெல்லாம் ஒன்றுகுமாறு கூறுகின்ருர். இவர் கூறியது வாடைப் பாட்டு. போர் முனையே இவ்வாறு உலக ஒழுக்கம் கூறத் தக்க இடம் போலும்! போர்க்களந்தான் உலகிற்குத் தக்க நீதியை உணர்த்தும் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளது போலும்! இன்று நடக்கும் உலகப் பெரும்போரும் போர்க்களமும் உலகிற்கு நற்புத்தி புகட்டுவன ஆமோ?

ஆடவர் இயல்பினைக் காணுமாறு தொடங்கினேம். ஆடவரில் அரசன் ஒருவனையே இதுகாறும் கண்டோம். அரசனேடு நாம் நெடுநேரம் திரிந்தோம். நள்ளென் யாமத்தில் தொடங்கினேம். அன்பின் ஞாயிறும் தோன்றியது. உலகத்தைச் சூழும் துன்பெனும் இருள் அகலுமாற்றைக் கண்டோம். நாம் செல்ல வேண்டிய தூரமோ, அதிகம்; செல்லும் வழியும் செறிந்த வழி. இனி விரைந்து செல்லுதல் தகும்.

ஆடவர் பல வகையினர். அவர்களுள் சிறந்தவர் சிலர்; சிறப்பிலார் பலர். ஆடவருட் சிறந்த அரசனை மேலே கண்டோம்; சிறப்பிலார் சிலரையும் இப் பாட்டிற் காண்கின்ருேம்; கொடுங்கோல் கோவலரைக் காண்கின்ருேம். முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்களைக் காண்கின்ருேம். இவர்கள் தன்மையை ஆராய்வோமாக:

கோவலர்

கோவலர்களை அவர்களது 'மெய்கொள் பெரும் பனி நலியச்'[1] செய்கின்றது. அவர்கள் கையில் கொள்ளி நெருப்பு உள்ளது. அவர்கள் குளிரால் நடுங்குகிறார்கள்; 'கவுள்புடையூஉ நடுங்க'[2]ப் பல்லோடு பல்மோதிப் பறை கொட்டுகின்றது. அந்தோ! கொடுமை! அவர்களைப் போல இப் பாட்டின்கண் எவரும் குளிரால் வருந்துதலைக் காணோம். குளிரால் வருந்துபவர்கள் மற்றோரிடத்தில் 'பகுவாய்த் தடவிற் செங்நெருப் பார'க் காண்கின்றோம். அக் கோவலர் பகுவாய்த் தடவினைக் கொள்ளப் பொருளற்றவர் போலும்! அவர்கள் புலம் பெயர் மாக்கள். அவர்களுக்கு நிலைத்த வீடில்லை; பகுவாய்த் தடவுமில்லை. வீடில்லை எனினும், தடவில்லை எனினும், போர்வை உண்டெனில், குளிரைத் தடுக்க முடியும்; அவர்களுக்குப் போர்வையுமில்லை; தக்க ஆடையும் இல்லைபோலும்! 'இருகோட் டறுவையை' அவர்கள் பால் கண்டிலோம். "புடைவீழ் அம்துகி"லைக் காண்கிலோம். அந்தோ! ஏழை மக்கள் என் செய்வார்கள்! தக்க உடையுமில்லை. உடலெல்லாம் குளிர் கொள்கின்றது. நடுங்குகிறார்கள். அவர்கள் கையிலுள்ள கொள்ளி ஒன்றே அவர்கள் குளிரைப் போக்கத் தக்கதோ!

அவ்வெளிய மக்கள் துன்புறுகிற நிலையில் அவர்களுக்குக் 'கண்ணி' சூட்டி நக்கீரர் அழகு செய்து காட்டுகின்றனர். அரசனை மேலே கண்டோம். அவன் கண்ணி சூடினானிலன்; தார் அணிந்தானிலன். அக் கோவலர் பால் விளங்குவது, "கோடல் நீடிதழ்க் கண்ணி."[3] தமிழ்

1. நெடுநல். ௭. 2. நெடுநல். ௮. 3. நெடுநல். ௯, ௰.

நாட்டில் மலிந்து கிடந்தன தழைகளும் பூக்களும். இவை களைக் கொள்ளக், கொள்ளும் எண்ணமே தேவை. வேறு எவையும் வேண்டா. அழகு செய்துகொள்ளக் கருதிய ஏழை மக்கள், பூ, தழை ஆகிய இவற்றை யல் லால் வேறு எவற்றைக் கொள்ளுதல் தகும்!

அவர்கள் அணிந்த கண்ணி வாடை நாளுக்கு மிக ஏற்புடையது! அது காந்தளின் நீண்ட இதழ்களாற் கட்டப்பட்டது; பெய்கின்ற மழை நீரைத் தன்னிடத்தே தேக்கத் தக்கது; 'நீரலைக் கலாவக்'[1] கலாவக் குளிரோ பிகுவது. அவர் தம் இன நிரையை விட்டாலும் விடுவர்; அக் கண்ணியை விடார் போலும்! என்னே முரண்! அவர் முரண்மிகு சிறப்பினர் போலும்! தலையில் குளிரை மிகுதியாக்கும் கண்ணி, கையில் கொள்ளி, என்னே அவர்கள் அறிவு!

அவர்தம் செயலை இன்னும் ஆழ்ந்து கருதுவோம்: அவர் " ஆர்கலி முனை இய "[2] கோவலர். வெள்ளம், அவ் வெளிய மக்கள் இருப்பிடம் தேடிச் செல்கின்றது. வெள்ளத்திடத்தில் அவர்களுக்கு முனிவு,[3] கோபம், வெறுப்பு. வெள்ளம் அவர்கள் இடந்தேடிச் சென்றதா? அவர்கள் வெள்ளம் செல்லும் இடந்தேடிச் சென்றார்களா? காண்போம். வெள்ளம் செல்வது பள்ளத்தில்; "நிலம் நெளிமருங்கில்." இச் செயல் இயற்கையே அமைந்தது; ஒருவர் வெள்ளத்திற்குக் கற்பித்ததன்று. வெள்ளம் செல்லத்தக்க இடம் எது, செல்லா இடம் எது என அறிந்து வெள்ளம் அணுகா இடத்தில் தங்கியிருத்தல் மக்கள் இயல்பு. இதற்கு

1. நெடுநல். சு. 2. நெடுநல். ௩.
3. தொல். உரி. ௩அக.

முற்றிலும் மாருக, பள்ளமான இடத்தில் - வெள்ளம் செல்லத்தக்க இடத்தில் - அக் கோவலர் தங்கினர் போலும்! அவர்தம் செயலே அவருக்குத் துன்பம் விளைவித்தது. வெள்ளத்தை நோவதேன்? அதை முனிவதால் என்ன பயன்? வெறுப்பதால் என்ன பயன்? வெள்ளம் அவர்களைத் தேடிச் செல்லும் அறிவுடையதோ? என்னே கோவலர்தம் பேதைமை! - வெள்ளை உள்ளம்! - கள்ளமில் மனம்!

அவர் வெள்ளத்தைத் தடுக்க முயல்பவர் அல்லர். அதை வேறு பக்கம் திருப்பிவிட முயல்பவரும் அல்லர். நனந்தலை உலகத்தே இடத்திற்கோ பஞ்சம்! "வெள்ளமே, யாம் தங்கிய இடத்தைக் கவர்ந்தாய்; வாழ்ந்து போதி!" என வேறு புலம் பெயர்கின்றனர். அவர்கள் புலம் பெயர் மாக்கள்; இடப்பற்று அற்றவர்கள். அவர்களுக்கு 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்.' வெள்ளம் ஒன்றே அவர்கள் பகைவன். துன்பத்துடன் எதிர்த்துப் போர் செய்பவர் அவர் அல்லர்; துன்பமெல்லாம் பொறுப்பவர், துன்பத்திற்கு ஒதுங்கிச் செல்பவர். இத்தகைய மாந்தர் நக்கீரர் காலத்தும் இருந்தனர்; இக்காலத்தும் உள்ளனர்; இனியும் உள்ளவராவர்.

முழு வலி மாக்கள்

கோவலரை விட்டு அப்பாற்சென்ருல், 'முடலை யாக்கை முழு வலி மாக்களை'க்[1] காண்கின்ருேம். அவர்கள் கோவலர்களுக்கு முற்றிலும் மாருனவர்கள்; வலியுற்றவர்கள். அவர்கள் உடல் வலி மட்டும் பெற்றவர்கள் அல்லர்; முழு வலியும் பெற்ற மாக்கள்;

1. நெடுநல். கஉ.

அறிவின் வலிவும் பொருளின் வலிவும் பெற்றவர்கள். அவர்களைக் காண்பது "மாடம் ஓங்கிய மல்லல் மூதூ" ரில்,[1] "மல்லல் ஆவண"த்[2] தருகே. கோவலர் போன்று அவர் வீடற்றவர் அல்லர்; புலம்பெயர் மாக்கள் அல்லர்; தமக்கென வீடுடையவர்; ஓங்கு நிலை மாடம் உடையவர்; தக்க செல்வர்போலத் தமக்கென ஓர் ஊர் அமைத்துள்ளவர்; அவ்வூரை மல்லல் மூதூராக்கியவர்; பொருள் வலி உடையவர்; வெள்ளத்திற்கஞ்சி இடம் விட்டு ஓடுபவர் அல்லர். அவர் தம் ஊர் "ஆறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந்தெரு"[3]வை உடையது; புதுப்பெயல் பெய்து வெள்ளம் வரினும், அவ்வெள்ளத்தை எல்லாம் அத்தெரு கொள்ளத்தக்கது; கொண்டு அப்பாற் கடத்தவும் தக்கது. வெள்ளம் வரின் அவர்தம் ஊரை என் செய்யும்? அவர்தம் உயர்நிலை மாடங்களை என் செய்யும்? வெள்ளத்தின் செயல் ஒன்றும் அவர்கள்பால் செல்லாது. வெள்ளம் அவர்களுக்கு அஞ்சும்போலும்! அவர்தம் ஊரை விலகிச் செல்லும் போலும்!

கோவலரை வருத்திய வாடைக் குளிர்தான் அவர்களை என் செய்யும்? அவர்கள் "திணிதோள் முடலை யாக்கை"[4] யர்கள். நன்றாக உண்டு பருத்து முறுக்குண்ட உடம்பை உடையவர்கள் போலும்! குளிரைத் தாங்க அவர்கள் உடல் வலியே போதியது போலும்! அதனோடு செயற்கை வலிவும் சேர்ந்துள்ளது. "வண்டு மூசு தேற" லை[5] உண்டவர்கள். தேறல் சிறிதுஉட் செல்லின் தெறித்து ஓடும் குளிர். இது குளிரைப் போக்கும் நாகரிக முறை; இன்றும் குளிர் நாட்டுள்ளவர் கையாளுவது;

---

1. நெடுநல். ௨௯. 2. நெடுநல். ௩௦. 3. நெடுநல். ௩௦.
4. நெடுநல். ௩௨. 5. நெடுநல். ௩௪.

அறிவியல் மாக்கள் போற்றுவது. பொருளின் வலிவும் அறிவின் வலிவும் பெற்ற முழுவலி மாக்கள் நாம் இப் பாட்டில் கண்டவர்கள். அவர்கள் தேறலைத் தேடி யுண்டும் தெரிந்துண்டும் குளிர் தெறித்தோடத் திரிகின் றார்கள்; மகிழ் சிறந்து திரிகின்றார்கள்.

நாம் முன்பு கண்ட அரசனை இங்கு நினைவு கூர்வோம். அவன் முகனமர்ந்து திரிகின்றான். அவர்களோ மகிழ் சிறந்து திரிகின்றார்கள். அந்தோ! அரசன் அறிவிலியோ? சிறு கள் சிறிதே உண்டு சென்றால், அஃது எத்துணை நன்மை பயக்கும்! அரசன் முகம் மகிழ்சிறந்து விளங்கும்; மகிழ்ச்சி பொங்கும். அரசனும் நகைப்பன்; படைகளும் நகைக்கும். நகைக் கூத்தினை நாம் காணலாம். அவ் வரசனுக்குத் தேறல் பெறும் திறனில்லையோ? பொருள் இல்லையோ? இவை நிரம்ப உள. மாங்குடி மருதனார், மாறன் ஒருவனுக்கு அளித்த "இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய மணங்கமழ் தேற"லை[1] வேண் டினும் பெறுவன். நக்கீரரே, மற்றோர் அரசனுக்கு, 'யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறலை'[2] அளித் துள்ளார். ஈண்டுள்ள அரசன் அத்தேறலைக் கொள்ள விடார்போலும்!

ஈண்டு அரசன் "மகிழ்ந்தினிது உறை"யான்; "மகிழ் சிறந்து" விளங்கான்; இன்புற்று நகையான்; முக னமர்ந்து திரிவான். நக்கீரர் அமைதியுற்ற முகத்தை அரசனுக்களித்ததன் ஆழ்ந்த கருத்தைக் காண்க. புலவர் பெருமான் மக்கள் குணங்களைக் காட்டும் ஆழ்ந்த குறிப்பினை உணர்க.

1. மதுரைக்காஞ்சி, ௭௭௬ - ௮௦. 2. புறம். ௫௬.

மூவகை ஆடவர்

மூவகை ஆடவர்களை நக்கீரர் இப் பாவின்கண் காட்டுகின்றார்; அரசனும் அவன் படைஞரும் ஒரு வகையினர்; தேறல் மாந்தித் திரிதரும் முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள் ஒருவகையினர்; ஆர்கலி முனை இய புலம் பெயர் மாக்கள் ஒரு வகையினர். வேறு மக்களை நக்கீரர் கண்டிலரோ? ஏன் இம் மூவகையின ரையே இப் பாட்டில் கூறல் வேண்டும்? இவை நாம் கருதத்தக்கவை.

புலவர் இம் மூவகை மக்களைக் கூறும் முறையால் மக்கள்தம் அறிவின் வளர்ச்சியை உணர்த்துகின்றார்; பொருள் வளர்ச்சியின் தன்மையைக் குறிக்கிறார். மக்கள் தொகுதியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அழிவு இவற்றை எல்லாம் உணர்த்துகின்றார். இவற்றை உணர்த்த இம் மூவகை மக்கள் போதியவர்கள் போலும்!

வெள்ளை உள்ளமும் கள்ளமில் மனமும், மனித வாழ்க்கை முதல்முதல் தோன்றுங்கால் தோன்றும் இயல் புகள். தொடக்கத்தில் மக்கள் பொருட்பற்று அற்ற வர்கள்; இடப்பற்று அற்றவர்கள்; எப் பற்றும் அற்ற வர்கள்; ஆதாமும் ஈவ் அம்மையும் போன்றவர்கள். இயற்கையிற் கண்டன கண்டனவற்றை உண்டனர்; உடுக்க உடையும் வேண்டிலர்; இருப்பதற்கு வீடும் வேண்டிலர். மக்கள் தொகுதி வளர வளர, அறிவு முதிர முதிர, உடற் பற்றுக்கள், பொருட் பற்றுக்கள், இடப் பற்றுக்கள், ஏனைய பற்றுக்கள் படிப்படியே வளர் கின்றன. இடப்பற்றின்றி ஆனிரை காத்துப் புலம்பெயர் மாக்களையே தொகுதி வாழ்வின் தொடக்கத்தினர் என் பர். இது வரலாற்றறிஞர் கண்ட முடிபு. இது தமிழ்

நாட்டிற்கே உரிய தொன்றன்று; உலகத்தின் பொது வியல்பு. எல்லா மக்கள் தொகுதியின் தொடக்கமும் இதுவே.

புலம் பெயர் மாக்கள் இடம்பெறு மக்களாக - நிலம்பெறு மக்களாக - மாறுகின்றார்கள்; ஓர் ஊரில் தங்குகின்றார்கள். நிலங்கள் பண்படுகின்றன. "அங்கண் அகல் வயல்"கள்[1] தோன்றுகின்றன. "வண்டோட்டு நெல்"[2] வளந்தருகின்றது.

இவர்தம் ஊர் "மல்லல் மூதூர்"[3] ஆகின்றது. பண்டமாற்றுத் தோன்றுகின்றது; வாணிகம் சிறக்கின்றது. "மல்லல் ஆவணம்"[4] தோன்றுகின்றது. உயர் நிலை மாடங்கள் ஓங்குகின்றன. கடியுடைவியனகர்[5] எழுகின்றது. அரியவும் பெரியவும் நெரியச் சேர் கின்றன.

அளந்தறியாப் பல பண்டம், வரம்பறியா வளந்தரு பொருள்கள் சேர்கின்றன. உண்பன உண்டு, பூசுவன பூசி, பூண்பன பூண்டு இன்பம் நுகர்கின்றனர். பல்கலை கள் - இசைக்கலை, ஓவியக் கலை, சிற்பக்கலை - நிறைகின் றன. ஆடல்கள் கொள்வார், பாடல்கள் கொள்வார், நூலறி புலவர் நிறைகின்றனர்.

அரசன் வளமுறுகின்றான். அவன் வளம் சிறக் கின்றது. அரசனுக்கு "ஆடவர் குறுகா அருங்கடி வரைப்பின்"[6] "நளிமலைச் சிலம்பிற் சிலம்புங்கோவில்"[7] ஏற்படுகின்றது.

---

1. நெடுநல் உஉ. 2. நெடுநல். உஉ. 3. நெடுநல். உக.
4. நெடுநல். சச. 5. நெடுநல். சக. 6. நெடுநல். கOஎ.
7. நெடுநல். கOO.

இவ்வளர்ச்சியும் பொருளும் என்றும் நிலைப் பனவோ ? வளர்வன எல்லாம் அழிவன. இவ்வளர்ச்சியின் முடிவும் அழிவே. மாந்தர் தம்முள் ஒத்து வாழ்பவர் அல்லர். அரசரும் தம்முள் ஒத்து வாழ்தல் இலர். போர் மூள்கின்றது.

போரின் கொடுமையைக் கூறலும் வேண்டுமோ ? அது தரும் அழிவிற்கு அளவும் உண்டோ ? போரால் மாள்பவர்கள் மக்கள் மட்டுமோ ! சீர், சிறப்பு, செல்வம் எல்லாம் மாள்கின்றன.

மக்கள் தொகுதிகள் வளர ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் சென்றன. இவ் வளர்ச்சி ஒரேநொடியில் போரிடை அழிகின்றது. பலப்பல மக்கள் போற்றி வளர்த்தது பொருள். இப் பொருளும் அழிவில் முடிகின்றது. பல்லாண்டு பல்லாண்டு வளர்ந்தது அரும்பெறல் அறிவு. இதன் பயனும் அழிவுதானோ ? இவ்வழிவைத் தாண்ட மனிதனுக்கு ஆற்றல் இல்லையோ ? அறிவில்லையோ ? ஆற்றலும் உளது; அறிவும் உளது. மனிதன் அவற்றைப் பயன் படுத்துகிறனிலன். வெற்றி அழிவில் முடியாமல், 'இன்னே முடிக' என நக்கீரர் வேண்டுகின்றார். இஃதெவ்வாறு இனிதே முடியும் ? தோழமை கொண்டால் இனிது முடியும்; வேற்றுமை அகன்றால் இனிது முடியும்; ஆருயிர்க்கெல்லாம் அன்பு செய்தால் இனிது முடியும். மனிதன் பல்லாண்டு பல்லாண்டுகளாக உடலை வளர்த்தான்; அறிவை வளர்த்தான்; அன்பை வளர்த்தானிலன். பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் நக்கீரர் கண்ட உண்மைகள் இவை; இன்றும் இவை உண்மைகளாகவே உள. உண்மைக்கு ஒரு நாளும் இல்லை அழிவு.

நக்கீரர் கண்ட துன்ப நிலையே உலகில் இன்றும் நிலவுகின்றது; அவர் கண்ட நிலையிலேயே உலகம் இன்றும் நிற்கின்றது; ஒரு சிறு மாற்றமுமில்லை. உலக நிலை சற்றும் உயர்ந்திலது. உயர்வு, தாழ்வு, வேற்றுமை, பிணக்கு, வழக்கு இவை இன்றும் உலகில் குடிகொண்டுள்ளன; ஒன்று பலவாகப் பெருகுகின்றன. இன்னும் போர் ஒழிந்தபாடில்லை. 'இன்னே முடிக !' என நக்கீரர் வேண்டினர். அவர் வேண்டிய முடிவு இனிதாகவில்லை போலும் ! போர் பெரும்போராய்ப், பெரும்போர் கடும்போராய் வளர்ந்து வந்துள்ளது. ஊர்ப் போர் நாட்டுப் போரானது. உள்நாட்டுப் போர் வெளி நாட்டுப் போராயிற்று. நாட்டுப் போர் எல்லாம், உலகப் போராய் வளர்ந்தன. என்னே அறிவின் அறியாமை ! அறிவு வளர்ந்தது; அளவற்று வளர்ந்தது; அன்போ வளர்ந்திலது. அறிவு வளர வளர அன்பு தேய்ந்தது போலும்! நக்கீரர் வளர்த்த அன்பின் முளை காலத்தின் காலிடைப் பட்டுக் காணுதழிந்ததோ ? அன்பிற்கும் உண்டோ அழிவு ? இல்லை இல்லை. அன்பின் வித்து அழியா வித்து. அது முளைத்து முதிரப் பன்னூறு ஆண்டுகள் செல்லும். அதன் ஒருமுளை அழியினும், பல்வேறு முளைகள் தோன்றும். அன்று தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய முளை, இன்று வடநாட்டில், தோன்றியுள்ளது.[1] இஃது அன்பின் வளருமோ, வளராது அழியுமோ ! இறைவன் செயல் இருந்தவாறு என்னே ! யாரே அறிவார் !

---

1. இது காந்தி அடிகளார் கொள்கையைக் குறிக்கும்.

ங. மக்கள் தொகுதி

மகளிர்

மகளிர்தம் மாண்பு கொண்டது மக்கள் தொகுதி. மகளிர் உயர, மக்கள் தொகுதி உயரும். மகளிரின் மன நலன் திருந்த, மக்கள் மனநலம் திருந்தும். இவ்வுண்மைகளை நன்கறிந்தவர் நக்கீரர். இப் பாட்டின்கண் இம்மன நிலைக்கே உயர்வு தந்துள்ளார். இங்குப் பெண் எனப்படுவது பேதைமைத்தன்று; பெருநலம் பூண்டது. ஆடவரில் மூவகையினரை மேலே கண்டோம். மகளிர் தம்மிலும் மூவகையினர் காணப்படுகின்றனர். இம் மூவகை மகளிரும் ஆடவர் போலவே வெவ்வேறு குணமுடையவர்; வெவ்வேறு நடை உடையவர்; வெவ்வேறு மனநலம் உடையவர்.

வழிபாடியற்றும் மகளிர்

மகளிருள் முதலில் நாம் காண்பவர் 'நெல்லும் மலரும் தூஉய்' கைதொழுபவர். பகற்பொழுது அகன்றது; இரவு தொடங்குகின்றது. இருண்டுள்ளது வானம் இரவென்றும் பகலென்றும் அறிதற்கில்லை. பூத்தட்டிவிட்ட பித்திகை அரும்புகள் அவிழ்கின்றன. இவ்வரும்புகள் இரவின் தொடக்கத்தே மலர்வன; மலருங்கால் தெள்ளிய சிறு மணம் வீசுவன; மலர்ந்த பின் பெரு மணம் வீசுவன. அவற்றின் சிறு நறு மணம் கொண்டு இரவு தொடங்கிற்றென அறிகின்றனர். இரவு தொடங்குமுன்பே இருள் தொடங்கிற்று; ஆதலின், இவ்வரும்புகள் அவிழ்தலைக் கண்ணுற் காணுதற்கில்லை. அவிழ்பதங் கமழ்வதைக் கொண்டு, பகற்பொழுது சென்றதை உணர்கின்றனர்; வீடுதோறும் விளக்கேற்று

கின்றனர். நெல்லும் மலரும் தூவி, மெத்தென் சாயல் மடவரல் மகளிர் மாலைவழிபாடு இயற்றுகின்றனர். இயற்கைப் பேரொளி மறையினும், செயற்கைச் சிற்றொளி இல்லந்தோறும் விளங்குகின்றது.

விளக்கின் ஒளி புறவிருளை நீக்குகின்றது. வழிபாட்டின் ஒளி அகவிருளைப் போக்குகின்றது. இம் மகளிர் வழிபாட்டின் வழியே அகவிருள் நீங்கியவர் போலும்! வழிவழி வந்த வழிபாட்டில் ஆழ்ந்தவர் போலும்! மற்றவர்களை வருத்திய குளிர் இவர்களை வருத்தல் இல்லை இவர்களைக் காணுமுன் கோவலரைக் கண்டோம். அவர் குளிரால் பெருந்துயர் உற்றனர். இம் மகளிர்க்குப் பின்பும் மகளிர் சிலரைக் காண்கின்றோம். அவர்களையும் குளிர் வருத்துகிறது. அவர்கள் வதியும் உயர்நிலை மாடங்களின் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டுள்ளன. யாவரும் பகுவாய்த் தடவின் செந்நெருப்பாரக் காண்கின்றோம். வழிபாடியற்றும் இம் மகளிரோ, கதவடைத்துக்கொண்டு நெருப்பின் அருகே அமர்தல் இலர். வழிபாட்டினிடத்தில் இவர்களைக் காண்கின்றோம். வாடையின் குளிர், விளக்கின் திரியையும் ஈரமாக்குகின்றது; இவர்களை ஈரமாக்குதல் இல்லை. வழிபாட்டில் ஈடுபட்டவர்களைக் குளிர் வருத்தாது போலும்! ஈரம் வருத்தாதுபோலும்! மனம் வழிபாட்டிற் செல்கின்றது; அதில் ஈடுபடுகின்றது; ஒன்றுபடுகின்றது. வழிபாடு, அதற்கியற்றும் பணி இவை தவிர வேறு எதையும் அப்போது மனம் நினைப்பதில்லை. வழிபாடியற்றும் மகளிர்க்குக் குளிர்காலம் என்னும் நினைப்பே தோன்றாது போலும்! முழுவலிமாக்கள் உடலுட் கொண்ட தேறல் அவர்கள் குளிரைப் போக்கிற்று. இம்மகளிர் உள்ளத்துட்கொண்ட வழிபாடு இவர்தம் குளிரைப் போக்கிற்று.

தேறலோ, உட்கொண்டாரின் மனத்தை மயக்கி, அறிவை மழுங்கச் செய்து, குளிரைப் போக்குவது. வழிபாடு, மனத்தைப் பண்படுத்தி, அறிவைக் கொளுத்தி, குளிரைப் போக்குவது. தேறல் உடலுக்குத் தரும் வலிமையை வழிபாடு உள்ளத்திற்குத் தருகின்றது; உயிருக்குத் தருகின்றது. இதை உணர்த்தவே தேறல் உண்ட ஆடவரை அடுத்து வழிபாடுண்ட மகளிரைப் புலவர் காட்டுகின்றார்!

வழிபாடு இன்று எந்நிலையில் நிற்கின்றது? வழிபாடு வந்த வழியைத் தேடி நிற்கின்றது; நாட்டை விட்டகல வழிதேடி நிற்கின்றது. ஆயினும், சிலரிடத்தேனும் வழிபாடியற்றும் வழக்கம் தங்கியுள்ளது. நக்கீரர் கூறிய வழிபாட்டின் உண்மையை, வழிபாடு தரும் வன்மையை, அவரிடத்தே இன்றும் காணலாம். புதுமைகள் புகாப் புண்ணியச் சிற்றூரிடைச் சிறிது செல்வோம். கிழவர்கள் கிழவிகள் மார்கழி நீராட, ஐப்பசி நீராடச் செல்கின்றார்கள். இவர்கள் தளர்ந்த உடலினர்கள்; வழிபாட்டிடை வலிவு பெற்ற உள்ளத்தினர்கள். கண்ணொளி மழுங்கியவர்கள். ஞாயிறும் ஒளி தருதல் இல்லை. இவர்கள் ஞாயிறு தோன்றுமுன் எழுந்து செல்கின்றார்கள். வழிபாட்டின் ஒளி இவர்களுக்கு வழி காட்டும் போலும்! வழிபாடு என்னும் செஞ்ஞாயிறு இவர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றது. குளிரைத் தூரத்தே துரத்துகின்றது. இவர்கள் பனியால் நனைவார்கள்; வெயிலால் உலர்வார்கள். இவை இவர்கள் உடலிற்கு இடர் செய்பவோ? செய்யா. உடலிற்கும் ஊறு செய்யா; உளத்திற்கும் ஊறு செய்யா. இவருடன் சேர்த்துப் புதியது புகுந்த பெருமக்கள் சிலரையும் சிறிது காண்போம். இவரோ, ஞாயிறெழுந்தும் படுக்கையினின்றும் எழார்.

எழினும், முக்காடிட்ட தலையினராய், முழுதும் மறைத்த உடலினராய்த் திரிதருவார். ஏன்? சிறிது உடல் தெரியினும் வாடையும், பனியும், குளிரும் அதனைப் பற்றும்; பற்றி உட்புகும். ஈரல் நிலையைக் கலைக்கும்; இரத்தப் பையைக் கெடுக்கும். குளிர் உடல்மேற் படினே இவ் விடரெலாம் நேரும். நீரில் இறங்கிலோ, நீராடிலோ இறந்தேபடுவர். இவ் விடர்ப்பாடுகளினின்றும் இம் முதியரை விலக்கியது வழிபாடு. என்னே வழிபாடு தரும் வன்மை! வழிபாடு முதியரையும் இளையராக்கும் போலும்! மெல்லியலாரையும் வல்லியலாராக்கும் போலும்! இதை உணர்த்தவே போலும் நக்கீரர் முழுவலி மாக்களை அடுத்து மெல்லியல் மகளிரை நிறுத்தி, இவ்விரு வகையினரும் குளிரால் துன்புறுமையைக் காட்டுகின்றார்!

> "வழிச்சென்று வன்மை பெறுதியோ நெஞ்சே
> வழிபாடே இல்லாக் கடை?"

அழகின் கலைதேர் அரிவையர்

வழிபாடியற்றும் மகளிரைத் தாண்டி அப்பாற் சென்றால், நாம் காண்பவர் இக்கால மகளிர்போன்ற மகளிர்; நாகரிகத்தின் நலன் பெறு மகளிர்.

இவர்கள் பெருஞ்செல்வர்கள்; 'வானுற நிவந்த மேல் நிலை'[1] மாடங்களில் வசிப்பவர்கள்; இன்ப நுகர்வில் இணையற்றவர்கள்; நாளும் நறுமணத்திடையே திகழ்பவர்கள். வாடையாயினும், கோடையாயினும் நறுஞ்சாந்தணிபவர்கள். நறுஞ்சாந்தணியா நாட்கள் இவர்களுக்கு நலனற்ற நாட்களே போலும்! இவர்கள் அணியும் சாந்தும் பல் வேறு வகையின; பல்வகை

1. நெடுநல். ௬0.

மணங்கொள்வன. அணிதற்கு அரைத்த சந்தனம் பயனற்றுக் கிடக்கின்றது. அதை இம் மகளிர் அணிந்தாரிலர். சந்தனம் குளிரைத் தருவது; குளிர் காலத்திற்கு ஏற்றதொன்றன்று. குளிர் காலத்தில் இம் மகளிர் சந்தனம் அணியார் என்றால், சந்தனத்தை ஏன் அரைத்தனர்? அதனை அரைத்தவர் அறிவிலார் போலும்! சந்தனத்தின் மணம் மென்மை உடையது. இம் மகளிர் மனப்பாங்கிற்கு இம்மணம் பொருந்தியதன்று; வேறு உயரிய நறுமணம்தேவை. அரைத்திருந்தும் சந்தனத்தைத் தூர அகற்றினர். 'வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம் தென்புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப'க்[1] கிடக்கின்றது. ஏவலாளர் வேறு நன்மணச் சாந்து கூட்டுகின்றனர்; பல்வகை மணம் சேர்த்து 'பல்கூட்டுமறுக'[2] நறுஞ்சாந்து கூட்டுகின்றனர். சாந்தணிதலிலும் இவர்கள் செல்வம் தெரிகின்றது. சாந்தணிந்து உடல் நறுமணம் பெறுதல் போதியதன்று. உடலுடன் கூந்தலும் நறுமணம் பெறுதலை வேண்டுவார் கூந்தலுக்கும் நறும்புகை ஊட்டுகின்றார்.

இம்மட்டோ! இவர்கள் அழகு செய்து கொள்ளும் அழகையும் காண்போம். பூமாலைகள் உள்ளன. இம்மகளிர் அவற்றை அணியார். அவை குளிர்காலத்திற்கேற்றன அல்ல. அல்லவெனின், ஏன் அம் மாலைகள் கட்டப்பட்டன? சந்தனத்தை அறிவிலார் அரைத்தது போல, அறிவிலிகள் மலர்களை மாலைகளாகக் கட்டினார்கள் போலும்! "கூந்தல் மகளிர்கோதை புனையார்."[3] பல மலர் சேர்தலின்மாலைகள் பருமை பெறுவன. அவற்றை அணியின் கூந்தல் அழகு குறையுமோ? அல்லால்

1. நெடுநல். ௫௨. 2. நெடுநல். ௫௦.
3. நெடுநல். ௫௩.

மறையுமோ? கூந்தலின் அழகு தெரியுமாறு சில மலர்களையே அணிவார் போலும்! இச் சில மலர்களையும் தொடுத்து அணிவாரல்லர். மலர்களைத் தனித்தனியாக, மலர் மலராகவே அணிவர். மலர்களை மாலையாய்த் தொடுப்பதால் மலர்களின் வடிவங்கள் மாறும்; மறையும்; மறைந்து அழகு குன்றும். இயற்கையே மலர்கள் உள்ளவாறு அணிதல் அழகை அதிகப்படுத்தும் போலும்! இம் மலர்களும் 'சின் மலர்'கள்; சிறிய மலர்கள் கோவலர் அணிந்த மாலையிற் பொதிந்த நீரலைக் கலரவும் நீடிதழ் மலர்கள் போன்றன அல்ல. இச் சின் மலர்களை இவர்கள் அணியும் முறையும் அழகுற அமைந் துள்ளது. இம் மலர்களைக் கூந்தலின் உட்புறத்திட்டு, மூடி முடியார்; இவற்றைக் கூந்தலில் செருகார். மலர்கள் கூந்தலிடத்தே பெய்யப்படுவன. 'பல்லிருங் கூந்தலில் சின்மலர் பெய்மார்'[1] எனக் கூறியதைக் காண்க. மலர்களைக் கூந்தலிற் பெய்யின், இவை எவ்வாறு கூந்தலில் நிற்கும்? இம் மலர்கள் கூந்தலிடத்தே ஒட்டிக் கொண்டு தம் அழகுகாட்டி நிற்பனபோலும்! இவற்றை அணியும் முறை கூந்தலிடத்து அவை பெய்தவை போலத் தோன்றும் போலும்! இக்கால மகளிரும் இம் மகளிரிடத்தில் மலரணியும் முறையைக் கற்றல் வேண்டும் போலும்! அழகின் கலையெலாம் ஆய்ந்து ஆய்ந்து எடுத்த முறையோ இது! நன்று நன்று இவர் அழகு செய்முறை!

அரைத்த சந்தனமிருந்தும் மகளிர் அதை விரும்பார்; வேறு பல்கூட்டுச் சாந்து வேண்டுவர். விரைந்து ஏவலாளர் அதைக் கூட்டவும் வேண்டும். கட்டிய மாலை

1. நெடுநல். ௩௪.

இருந்தும் அதை விரும்பார். தனித்தனி மலர் சில தேவை.

அரைத்த சந்தனத்தை அகற்றியவர் வேறு சாந்தின்றி இருந்தால் அவர்தம் சாயல் குன்றுமோ? சாந்துகள் எல்லாம் தண்ணீர் சிறிதேனும் சேர்த்தே அரைக்கப்படுவன; சிறிதேனும் நீரின் தன்மையே அன்றி நெய்யின் தன்மையும் ஏற்று நிற்பன. சந்தனச் சாந்தானால் என்ன, வேறு எச் சாந்தானால் என்ன? சாந்துகள் எல்லாம் குளிரைத் தருவன. கட்டிய மாலையை அணிந்தால் இவர்கள் அழகு இவர்களைவிட்டு அகன்றோடி விடுமோ? என்னே பொருட்செலவு! இம் மகளிர் வீண் எண்ணங்களுக்கேற்பப் பொருள் பாழாக்கப்படுகின்றது! இதுதான் அழகு செய்யும் அரியதொரு முறையோ? அல்லால் 'வீண்மை'யோ? வீண் எண்ணங்கள் குடிகொண்ட மனத்தின் தன்மையோ? அழகில் வீண்மை! அணிகளில் வீண்மை! அணிவன பெறுவன ஆயிரம் மாற்றம், ஆயிரம் வடிவம். பெண்மையின் வீண்மை! பெண்மையைப் பெற்ற நாளே பெற்றனர் வீண்மை போலும்! அன்னையீர்! அன்னையீர்! நுந்தம் பெருந்தகு முன்னோர் இம் மகளிர். கீரர் பெருங்கிழப் புலவர் - பொல்லாக் கிழவர் - என்பதை முன்பே கண்டோம். உங்கள் மனங்களின் உட்புறம், வெளிப்புறம், மூலை முடுக்குகள், மூடிய எண்ணம், முற்றா எண்ணம், யாவையும் கண்டவர் இப் புலவர். இவர் கண்ணிற் படாமல் ஒளிந்தன யாவுள? அன்னையீர்! ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பற்ற உங்களைத் தூண்டுவது எது? உண்மையை ஒளியாது உரைப்பீர். வீண்மை! வீண்மை! வெறு வீண்மை! வெறி தரும் வீண்மை!

அழகின் கலைதேர் இவ்வரிவையரோடு முன்பு கண்ட வழிவழி வந்த வழிபாடியற்றும் மகளிரை ஒப்பிட்டு நோக்குவோம்; வழிபாடியற்றும் மகளிர் ஒரு பூவும் அணிந்திலர். நக்கீரர் அவர்களுக்கு ஒருவித அழகும் செய்துகாட்டினார் இலர். அவர் சங்குவளையல்களை அணிந்திருந்தனர்; பொன் தொடி அணிந்திலர். அவ் வளையலை அணியும் முறையிலும் அழகைக் காணோம். அவை கையுடன் இறுகின நிலையில் உள்ளன. 'வெள்ளி வள்ளி வீங்கிறை'யை இங்குக் காண்கிறோம். வளைகள் இறுகிய நிலையில் அழகினை அகற்றுவதோடு அணிந்த கைக்குத் துன்பமும் தருவன போலும்! மெத்தென் சாயலை உடலிற் காண்கின்றோம். சாந்தணிந்த சாயலைக் காணோம்; நறும்புகையூட்டிய கூந்தலைக் காணோம். பூத் தட்டு நிறையச் செவ்விய அரும்புகள் உள. இவற்றில் ஒன்றையேனும் அம் மகளிர் அணிந்திலர். அவர்களின் மனம் புதுமை புகுந்த மகளிரின் மனத்தின் முற்றிலும் மாறுனது போலும்! அவர்கள் உளப்பாங்குதான் என்னே!

இறைவன் படைப்பில் எழில்சிறந்தவை மலர்கள். இவை தரும் மணமும் அழகும் எவை தரும்? எவை பெறும்? ஒழுங்குற அமைந்த இதழ்கள், ஒளி தரும் பல்வகை நிறம், பல்வகை வடிவம், பல்வகை மணம் கொண்டவை மலர்கள். இவற்றின் அழகில், இவற்றின் மணத்தில், இவற்றின் நிறத்தில், ஈடுபடாத மாந்தரும் உளரோ? இவை தரும் இன்பம் உயரிய இன்பம்: தூய இன்பம்: கட்புலன் கவர்ந்து கருத்துட் புகுவது. எல்லையில் இன்பம் இவை தருவது. இவை தரும் இன்பத்திற்கு

1. நெடுநல். ௩௬.

இவை பெறு கைம்மாறு என்ன? கிள்ளப்படுதல்; கட்டப்படுதல்; கசக்கப்படுதல்; பெண்மைக்கு அடிமையாய்க் கொள்ளப்படுதல்; பெண்மையின் வீண்மைக்கு அடிமையாய்க் கொள்ளப்படுதல். அந்தோ! இறைவனது சிறந்த படைப்பிற்கும் இவையோ முடிவு! ஊன் உடலுக்கு அழகு செய்யவோ இவை பொருந்துவ? எழில்மிகு மலர்கள் இறைவனுக்குரியன; இறைவன் வழிபாட்டிற் குரியன. இம் மகளிர்தம் கையில் மலர் இருந்தும் அவற்றைத் தாம் அணியார்; அவை தரும் இன்பம் விழையார். அவைதரும் மணத்தை இம் மகளிர் நுகர்ந்தது பொழுதறியும் பொருட்டு; இன்புறுதற் பொருட்டன்று. அம் மலர்களை எல்லாம் இறைவன் வழிபாட்டிற்கே அளிக்கின்றனர்; ஒளி வடிவில் இறைவனை வழிபடுகின்றனர். 'வழிபா டதற்கே வனப்புறு மலர்கள் வேண்டும்' என்பதோ இம் மகளிர் எண்ணம்! "பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே இருத்தி; அப் பனிமலரெடுக்க மனமும் நண்ணேன்!" என்ற பெரியார்[1] நிலையை இம் மகளிர் எய்திலர். இம் மகளிர் பனிமலர் கொய்வார்; ஆனல், அம் மலரை ஊனத்தை உடலுடன் பொருத்தார்; இறைவன் இணையடிதனக்கே இடுவார்.

நக்கீரர், வழிபாடியற்றும் அகத்தழகு காட்டிப் புறத்தழகு செய்யும் புன்மையை அல்லால், தன்மையை உணர்த்தும் குறிப்பினைக் கருதுக; காண்க!

அழகினில் ஆழ்ந்த இம் மகளிரின் செயல்களை இன்னும் சற்றுக் காண்போம்: பகுவாய்த் தடவு உள்ளது. அதில் புகையற்ற நெருப்பு - கணகண வென்று கனிந்த நெருப்பு - செந்நெருப்பு - உள்ளது.

1. தாயுமானவர், கருணாகரக் கடவுள், ௧.

41012
MADURAI UNIVERSITY LIBRARY

இம் மகளிர் அதன் வெம்மையை நுகர்கின்றனர். குளிர் நாட்டிடைச் சென்றோர், இத்தடவின் அருமையை அறிவார்; இது தரும் வெம்மையின் இனிமையை உணர்வார். கோடையின் கொடுமையை மாற்றுவது தென்றல்; வாடையின் கொடுமையை மாற்றுவது தடவுகொள் நெருப்பு. இத் தடவினைச் சூழ்ந்து வீட்டிலுள்ளார் யாவரும் அமர்வர்; வெம்மை தரும் இன்பத்தை நுகர்வர். தனித்தனி திரிவார், தனித்தனி உறைவார், இளையவர், முதியவர், ஆடவர், மகளிர், யாவரும் கூடும் இடம், இத் தடவுகொள் இடம். இவ்வாறு கூடும்கூட்டத்தின் அழகும், மக்கள் அப்போது பெறும் இன்பமும், குளிர்மிகு நாடுகளில் இன்றும் காணலாம். பகுவாய்த் தடவின் செந்நெருப் பார்தலைப் பாடிய குளிர்நாட்டுப் புலவர் பலராவர். மகளிர்தம் மேனிகொள் நறுமணம் வீசுகின்றது; பரவுகின்றது; தடவிருக்கும் இடத்தைக் கொள்கின்றது. அவர்தம் கூந்தலில் பெய்த மலர்கள் அழகினை அவ்விடத்துள் பெய்கின்றன செந்நெருப்பு, தடவில் கனிகின்றது, அதனின்றும் செம்மைச் சீரொளி ஒளிர்கின்றது. புறத்தே காரிருள் சூழ்ந்து நிற்கின்றது. கல்லென் துவலை தூவுகின்றது. வாடை வீசுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் ஒருசேரக் காண்க! இவை தரும் நோக்கை அல்லது காட்சியை மனக்கண்ணுற் கண்டு களிகூர்க!

இம் மகளிரின் இன்ப நுகர்வு இவற்றோடு முடிந்திலது. இவற்றோடு ஆடல் காண்பதை வேண்டுவர்; பாடல் கேட்டலை வேண்டுவர். ஆடலுக்குப் பாடல் வேண்டும்; பாடலுக்கு யாழிசை வேண்டும். யாழ் இல்லையேல், பாடலுமில்லை; ஆடலுமில்லை. யாழை எடுத்து இசை கூட்டுகின்றனர். யாழின் இசை, நரம்புதரும் இசை; நரம்

புகள் சேர்ந்து தரும் இன்னிசை. யாழ் நரம்பில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகை ஒலியைத் தருவது. ஒவ்வொரு நரம்பு தரும் ஒலியும் ஒழுங்கு பெறல் வேண்டும். ஒவ்வொரு நரம்பிற்கும் ஒவ்வொரு திவவு உள்ளது. அத் திவவினை இறுக்கியும் இளக்கியும் ஒவ்வொரு நரம்பின் ஓசையும் ஒழுங்குறச் செய்வர். இணை, கிளை, பகை, நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை, அவற்றின் மாத்திரை அறிந்து வீக்குவர். இதனை யாழ் பண்ணல் என்பர். ஒவ்வொரு நரம்பின் ஒலியையும் மற்றைய நரம்பின் ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டு அளந்து காண்பர். ஒவ்வொரு நரம்பின் ஒலியும் ஏனைய நரம்பின் ஒலிகளுடன் சென்று இயைதல் வேண்டும்; ஒன்றுபடல் வேண்டும். இவ்வாறு ஒற்றுமைப்படினே யாழ் இன்னிசை தரும். இப்போது யாழ் நரம்புகள் எல்லாம் குளிரால் திரிந்தன. அவற்றின் ஒலிதரும் தன்மை திரிந்தது. அவற்றினின்றும் அவற்றிற்குரிய ஒலிகள் எழுந்தில; எழும் ஒலிகளும் ஒழுங்குற்றில; யாழின் நரம்புகளை மகளிர் உடல்மேலெல்லாம் தடவினும், "கொம்மை வருமுலை வெம்மையிற்"[1] தடவினும்; "தண்மையிற் றிரிந்த" அந் நரம்புகள் தக்க ஒலிதரும் தன்மையை மீண்டும் பெற்றில. யாழ் பண்ணும் முறையிலேயே - யாழ் பண்ணுகின்ற முறையிலேயே - யாழை மீட்டுகின்ற முறையிலேயே-யாழ் நிற்கின்றது; நிறுத்தப் பட்டது.[2] மகளிர் சிலர் புலம்புகின்றனர். இவர்கள்

---

1. நெடுநல். கூக.

2. 'நில்' என்னும் அடியாகப் பிறந்தன, 'நிற்க', 'நிறுத்த', 'நிறுப்ப' முதலிய சொற்கள். 'நில்' என்பது 'செல்' என்பதன் எதிர்மறை ஆதலின், 'நிறுப்ப' என்னும் சொல், செலுத்தாது நிறுத்துதலைக் குறிக்கும் என்று இங்குக் கொள்ளப்பட்டது.

இன்புற நறுமணச் சாந்துள்ளது; மலர் உள்ளது; செந்நெருப்பின் வெம்மையும் உளது. இவற்றின் இன்பம் எல்லாம் நுகர்ந்தும், இசையின்பம் ஒன்றின் குறைவால் வருந்துகின்றனர். ஏழைக் கோவலர்கள், வாடையின் குளிரை அகற்றும் வழியைக் காண அறிவற்றவர்கள்; அகற்றும் முறையைக் கைக்கொள்ளப் பொருளற்றவர்கள்; வருந்துகின்றார்கள். இம் மகளிரோ, குளிரைப் போக்கும் வகையெலாம் அறிந்தவர்; அதைப் போக்கும் வளமெலாம் பெற்றவர். இவர்களும் வருந்துகின்றார்கள். "கூழுக்கு உப்பில்லை என்பார்க்கும் பாலுக்குச் சருக்கரை இல்லை என்பார்க்கும் கவலை ஒன்றே" என்பர். இஃதே போலும் இவர் தம் நிலையும்.

இம் மகளிருள், காதலரைப் பிரிந்தோரும் உளர். இவர் காதலர் பிரிவை இசை இன்பத்தில் மறக்க நினைத்தனர். மற்றைய இன்பங்கள் இப் பிரிவை மறைக்கத் தக்க வன்மையுடையவை அல்ல. மற்றவை பிரிவின் துன்பத்தை மிகச்செய்வன. இசை ஒன்றே அத் துன்பத்தை மறக்கச்செய்வது போலும்!

> "வானை வளைத்தும் உயிரைப் பிணிக்க வல்
> தானை உடைத்தாம் இசை."

என்பதை இம் மகளிர் அறிவார் போலும்! இத் தானைக்குக் கைக்கூலி கொடுத்துத் துன்பத்தைத் துரத்தி ஓட்ட எண்ணினர். இசையோ, இம் மகளிரை முன்பே அறியும். இவர் தம் வீண்மையைக் கண்டு அஞ்சிற்றோ? சாந்து இவரிடம் பட்டபாட்டை இசை அறியும்; மலர்கள் இவரிடம் பட்டபாட்டையும் அறியும். இவர் தம் கைப்பட்டால் தன்னையும் இவர் அடிமை செய்வர் என இசை இம் மகளிர்க்கு அஞ்சியது போலும்! அம்மம்ம!

காதலரைப் பிரிந்த மகளிர்க்கோ இவ்வளவு கொண்டாட்டம்! காதலரும் இவருடன் இருந்தாலோ! இவர்தம் இன்ப நுகர்வின் எல்லையை யாரே காண்பார்! இந்திரனும் இவர்தம் இளமாணுக்கன் ஆவான் போலும்!

கோப்பெருந்தேவி

காதலர்ப்பிரிந்த மகளிரைக் கடந்துசென்றால் அரசன் தேவியைக் காண்கிறோம். அரசனைப் பிரிந்த கோப்பெருந்தேவி துயரத்தில் ஆழ்ந்துள்ளாள். இவ்வரசி, மேலே கண்ட மகளிரோடு முற்றிலும் மாறுபட்டவள்-மாறுபட்ட நடையுடையவள் - மாறுபட்ட குணமுடையவள். அம் மகளிர்தம் இன்பத்திடையே துன்பம் சேர்வதைக் கண்டோம். அவர் இன்பம் பெருமைக்குத் துன்புறக் கண்டோம். இனி நாம் காணப்புகுவது துன்பத்தின் நிலை-இன்பம் அனைத்தையும் அகற்றிய துன்ப நிலை-துன்பத்தின் கொடிய நிலை-முன் கண்ட மகளிர் மனநிலைக்கு முற்றிலும் மாறான நிலை. இந்நிலை யாது? இஃது உணர்த்தும் அரசியின் செயல்கள் எவை எனக் காண்போம்:

கோப்பெருந்தேவி உறையும் அரண்மனை, திண்மையும் அழகும் திகழ அமைந்துள்ளது. அதன்கண் காணுதற்கினிய உறையுள் பல உள. அவற்றின் ஒன்றில் வேலைப்பாடமைந்த கட்டில் ஒன்றைக் காண்கின்றோம். அதன்மேல் மெல்லிதாக விரித்த படுக்கை உளது. அப் படுக்கையின்மேல் துகளறக் கழுவிய தூமடி-'காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத் தோடமை தூமடி' விரித்திருக்கின்றது. அதன்மேல் கோப்பெருந்தேவி அமர்ந்துள்ளாள். இவளழகு குன்றியுள்ளது. இவள்

புனையா ஓவியம்போல அழகின்றித் தோன்றுகின்றாள். இவள் சாந்தணிந்திலள். நறுஞ்சாந்து அரைப்பார் இவள் அருகிலும் இலர். இவள் கூந்தலுக்கு நறும்புகை ஊட்டலைக் காணோம்; கூந்தலில் மாலை சூட்டலைக் காணோம்; மலர் அணிதலைக் காணோம். அரசி உறையும் இடத்தில் யாழிசை கூட்டுவாரிலர்; ஆடல்கொளப் புகுவார், பாடல் கொளப் புகுவார், எவரும் இலர். இவ்வரசியின் மனநிலை இவற்றை வேண்டுவதுமன்று; ஏற்பதுமன்று. இவை யனைத்தையும் விலக்கினள் போலும்! இவற்றை விலக்கி வேறு எவற்றைக் கொண்டனளோ! காண்போம்.

இவள் மார்பிடத்தே பின்னுதல் அமைந்த நெடிய மங்கல நாண் ஒன்றே தொங்குகின்றது. முத்தாரங்களைக் காண்கிலோம். தலைமயிர் முடியப் பெற்றிலது; பின்னப் பெற்றிலது; நெற்றியின்மேல் உலறிக் கிடக்கின்றது. 'நன்னுதல் உலறிய சின்மெல்லோதி'[1]யைக் காண்க. காதிலிருந்த மகரக் குழைகள் களையப்பட்டன. கையி லிருந்த பொன் வளையல்களும் களையப்பட்டன. அரசி பூந்துகில் அணிந்திலள்; பருத்திநூற் புடைவையே அணிந்துள்ளாள். கச்சும் அணிந்திலள். இஃதென்ன கோலம்! துன்பத்தின் உருவோ! துயருண்ட மனத்தின் தோற்றமோ!

இன்பந் தருவனவற்றை விலக்கல் கணவனைப் பிரிந்த கற்புடைய மகளிர் இயல்பு. அரசியும் சாந்து, மலர், நறும்புகை ஆகிய இவற்றை விலக்கினள். அணி கலன்களையும் ஏன் விலக்கினள்? அணிகலன்கள் அழகைத் தருவன. 'இவை தரும் அழகைக் காணக் கணவன் அருகில்லாதபோது அணிகலன் எதற்கு! அழகு எதற்கு!'

1. நெடுநல் ௧௩௬.

என அவற்றை அகற்றினள் போலும்! தவநெறி புகுவாரும் அணிகலன் களைதல் இயல்பு. தவநெறியிற் புகுதலுற்றபோது விசயமாதேவியும் தன் அணிகலன்களை அகற்றினள்; 'அரும்பொன் மாலை அலங்கலோடாரம்,' 'பைம்பொன் மகர குண்டலம்,' கழுத்தின் அணியல் இவை யாவையும் அகற்றினள். 'வீக்கி மின்னும் கலையெலாம் துறந்தாள்!,' 'உடுத்தாள் கல் தோய் நுண் கலிங்கம்'. கோப்பெருந்தேவியோ, மங்கலம் குறிக்கும் சில அணிகளைத் தவிர மற்ற யாவையும் அகற்றினள்; வீக்கி மின்னும் கலையையும் துறந்தாள்; நுண் கலிங்கமே பூண்டாள். ஆனல், அக் கலிங்கம் கல் தோய்ந்திலது; துறவியர் உடுப்பது துவர் தோய் ஆடை - கல் தோய் ஆடை. இவ்வரசி துறவியல்லள்; துறவொழுக்கம் பூண்டவள் அல்லள். ஆதலின், கல் தோய் ஆடை அணிந்திலள். இவ்வரசி இல்லத்துறைபவள்; இல்லறம் பூண்டவள். இல்லத்திருந்தும் தவநெறி புகுந்தாள் போலும்! இவள் கையில் கடிகைநூல் - காப்புநூல் - கட்டி உள்ளது காண்க! இக் காப்புநாண் இவ் வம்மை இயற்றும் நோன்பிற் கறிகுறி அரசி நோன்பு மேற்கொண்டுள்ளாள்; நோற்கின்றாள்; தவஞ் செய்கின்றாள். 'நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து,'[1] இவ் வம்மையின் நோன்பு.

மற்றும் அரசியின் தன்மையை ஆழ்ந்து நோக்குவோம். அரசி அணிந்ததோ, நூற்புடைவை. அப் புடைவையும் மாசூர்ந்துள்ளது - அழுக்கேறிஉள்ளது. 'அம்மா சூர்ந்த அவிர்நூல் கலிங்கம்.'[2] ஆனல், இவள் இருப்பது துகளறக் கழுவிய தூமடிமீது.

1. திருக்குறள், சஅ. 2. நெடுநல் கசுசு.

இஃதென்ன முரண்! ஏவல் மகளிர் படுக்கையின் மேல் விரிப்பை நாள்தோறும் மாற்றுவர் போலும்! ஆதலின், படுக்கைமேல் காணப்படுவது தூயதொரு மடி. அரசி தன் உடையை ஏன் மாற்றிலள்? மாற்ற உடையற்ற வளோ? அல்லள் அல்லள். அரசன் மனைவிக்கோ ஆடைகளுக்குப் பஞ்சம்! கழுவிய மடி விரித்துள்ளது, கழுவா உடையை அணிந்துள்ளாள். உடையைக் கழுவ நேர்ந்திலது போலும்! நீரிற் படியுங்கால் உடையைக் கழுவ நேரும். அரசி நீரிற்படிந்திலள் நீரிற்படியா அவளுடலும் மாசுண்டதோ! புனையா ஓவியம்போலத் தோன்றுகின்றாள்.

புனையா ஓவியம் என்பது யாது? அஃது எவ்வாறு தோன்றும்? ஓவியம் தீட்டுதல் இருவகைத் தொழில் களால் இயன்றது. அத் தொழில்கள் 'வரைதல், புனைதல்' என்பன. இத் தொழில்களில் ஒன்றை அடுத்து மற்றொன்று நிகழும். முதலில் நிகழ்வது வரைதல்; அதன்பின் நிகழ்வது புனைதல். முதலில் வரையுங்கால், கருதிய ஓவியம் கணக்குற அமையும் வரையில் திருத்தப்படும்; மாற்றப்படும். திருத்திய சுவடும் மாற்றிய சுவடும் புனையுமுன் சிலவேனும் தோன்றுவ. இஃது ஓவியம் வரைதலின் இயல்பு. இச் சுவடூர்ந்த ஓவியம் மாசூர்ந்தது போலத் தோன்றும்; மங்கிய தோற்றம் பெறும். புனைதலே இம் மாசுகள் அனைத்தையும் மறைக்கும். மாசெலாம் மாற்றும் திருத்தும் சுவடுபடாது செம்மையே வரைந்த ஓவியம் எனினும், புனையா ஓவியம் பொலிவு பெறாது: மங்கியே தோன்றும். புனைதலே பொலிவைத் தருவது; அழகிய தோற்றத்தைத் தருவது. புனையா ஓவியம்போன்று இவ் வம்மையும் பொலிவற்று விளங்கினள். சேடியர் மேனி

யும் 'தளிர் ஏர் மேனி'யாய் விளங்குகின்றது. அரசியின் மேனியோ, விளக்கமுற்றிலது; மங்கித் தோன்றுகின்றது. மெத்தென் சாயலும் தோன்றல் இல்லை. இவள் மேனி எலாம் மாசூர்ந்து மங்கியது போலும்! அந்தோ! கோப்பெருந்தேவி உடையை மாற்ற மறந்தாள்; உடையைக் கழுவ மறந்தாள்; உடையையே மறந்தாள் போலும்! நீராட மறந்தாள்; உடலையே மறந்தாள் போலும்! "அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை."[1] துயரிடைப்பட்டு, உடை மறந்து, உடல் மறந்த இவ்வரசியின் ஒழுக்கம், கைம்மிக்கது; அரசிதன் கைக்கு மீறியது.

அரசிதன் செயல்கள் அவள் வயத்தன ஆகில; சேடியர் கைக்கும் மீறின. சேடியர்கள் அவற்றைப் போக்குதல் இயன்றிலது; தணித்தலும் இயன்றிலது செவிலித்தாயர் கூடினர். கைம்மிகல் அறிந்து ஓடோடியும் குழீஇனர் போலும்! உண்ணா நோன்புகொள் ஒருவன் கைம்மிகக் குழீஇய அன்பரின் கூட்டம் போலும் இச் சேடியர் கூட்டம்! இவ்வரசியும் உண்டியை வெறுத்தும் பசியடங்கின்றும் கைம்மிக்கனளோ! அறியோம். கைம்மிகக் குழீஇய செவிலியரையே புலவர் காட்டுகின்றார்; கைம்மிகுதற்குக் காரணம் கூறினாரிலர். அரசியைச் சூழ்ந்த செவிலித்தாயர், அரசியின் துயரத்தைப் போக்க முயன்றனர்; 'உகத்தவை'[2] மொழிந்தனர்; உயர்ந்தன மொழிந்தனர். 'இனிதே மீள்குவர்!' என இயம்பினர்; குறுகக் கூறினர்; நீள உரைத்தனர். துயரம் தணிந்தபாடில்லை. அரசி மிகக் கலுழ்ந்தாள்; மனம் ஒருமைப்படாது நொந்தாள்.

---

1. அப்பர் தேவாரம், ௬-ஆம் திருமுறை உ௫, திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகம், எ.

2. தொல். உரி. ௩0௬. 'உகப்பே உயர்தல்.'

நோன்பு மேற்கொண்டும் அரசி ஏன் இவ்வாறு நோகின்றாள்; இவள் துயருறக் காரணம் என்ன? அரசன் தன் உடன் இருத்தல் வேண்டியோ இவ்வாறு கொடுந்துயர் உறுகின்றாள்? அரசன் தரும் இன்பம் வேண்டியோ இவ்வாறு வருந்துகின்றாள்? காமம் தரு நோயின் குறிகளுள் யாதொன்றும் காணேம். மேனிமேல் ஊரும் பசப்பைக் காண்கிலம். 'நினைந்தவர் புலம்பல்' இல்லை. உறுப்பு நலனழிதலும் இல்லை.

காதலர்ப் பிரிந்தோர் சிலரை முன்பு கண்டோம். அவர் பூசுவன பூசிப் பூண்பன பூண்டனர்; சிறிதே புலம்பினர். அதுவன்றோ நாகரிகப் புலம்பல்! இவ்வரசி யாது நினைந்து இவ்வாறு பெருந்துயர் உற்றனள்-இன்னா அரும்படர் எய்தினள்? எவ்வாறு இவள் மனத்தில் நிகழ்வதைக் காண்பது! நக்கீரர் அன்றி இதற்கு வழி காட்டுவாரிலர். இவ்வின்னா அரும்படர் நக்கீரரையும் வருத்திற்றுப் போலும்! இவ் வரும்படர் தீரப் புலவர் மருந்து தேடுகின்றார்; மருந்து வேண்டுகின்றார். இவர் வேண்டும் மருந்தை அறியின் இவள் நோயை ஒருவாறு காணலாம். நக்கீரர் வேண்டும் மருந்து யாது?

இவ்வரிவைக்கு "இன்னா அரும்படர் தீர விறல் தந்து இன்னே முடிகதில் அம்ம!" எனப் புலவர் வேண்டினர். வெற்றி வேண்டியது அரசன் துயர் தீர அன்று. இவ் வம்மையின் துயர் தீர வெற்றி வேண்டு கின்றார். அம்மம்ம! போரிடைச் சென்று பொழுதெலாம் உழைத்தும் நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள் ளாது திரிந்த அரசன் துயர்பெரிதன்று; அரசியின் துயரே பெரிது. நன்று நன்று நக்கீரர் செயல்! பெண்ணெனில் மயங்காப் புலவரும் இலரோ!

இவ் வேண்டுகோள் யாரைக் குறித்ததாயினும் ஆகுக! அஃது ஈண்டு நாம் ஆராய வேண்டுவதன்று. நாம் காண வேண்டுவது அரசி உற்ற பெருந்துயரின் மூலம். மருந்தைக் கொண்டு நோயைக் காண எண்ணினோம். இன்னா அரும்படர் தீர நக்கீரர் என்ன வேண்டினர்? வெற்றி வேண்டினர்; முடிவு வேண்டினர்; அரசன் வருகையை வேண்டிலர்; இனிய[1] முடிவே வேண்டினர் அரசன் வருகையினும் அரசி விரும்பியது போரில் வெற்றி; இனிய முடிவு. வேறு எதையும் வேண்டிலள். போர் இனிதே முடியின், கோப்பெருந்தேவி அரசனை அடைந்த ஞான்றினும் பெரிதுவப்பள் போலும்! அரசனைப் பலர் எதிர்த்து நின்றனர். பெரும்போர் நிகழ்கின்றது. அரசன் பாசறையிலுள்ளான். இப் பாசறை

---

1. வேண்டியது வருகையெனின், 'இன்னே' என்னும் சொற்கு 'இப்பொழுதே' என்ற பொருள் பொருந்தும். முன்பு (155)இன்னே வருகுவர் என்ற கீரர் இங்கு அதைமாற்றி'இன்னே முடிக' என்று ஏன் கூறினர்? வேண்டியதோ வருகையன்று; முடிவு. இன்னே முடிக தில்லம்ம' என்றார். பாசறைத் தொழில்கள், போர்த் தொழில்கள் எனக் கொள்ளினும் அன்பின் தொழில்கள் எனக் கொள்ளினும், எல்லாம் நள்ளென் யாமத்தே நிகழ்ந்தன. அப்பொழுதே பாசறைத் தொழில்கள் எவ்வாறு வெற்றியைத் தருவன? போர்த் தொழில்கள், பகைவன் போர்க்கெழாத அப்பொழுதே-நள்ளென் யாமத்தே-எவ்வாறு வெற்றியைத் தருவன? எவ்வாறு அவை அப்போதே முடிவன? நக்கீரர் ஈண்டுப் பெய்துள்ள சொற்கள் ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கன. போர் முடிக என்று வேண்டினாரிலர்; போர்த் தொழில் முடிக என்று வேண்டினாரிலர். 'இன்னே முடிக * * * பாசறைத் தொழிலே' என்றே வேண்டினர். இவற்றை எல்லாம் கருதுங்கால், 'இன்னே' என்னும் சொற்கு இங்கு விரைவுப் பொருளினும் இனிமைப் பொருளே கீரர் கருத்து என்பது தோன்றுகின்றது. 37-ஆம் பக்கம் அடிக் குறிப்பினையும் காண்க.

"புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கம்"[1] ஆமோ, அன்றேல் இங்குத் "தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலி நேருமோ"![2] யாரே அறியவல்லார்! அரசன் வெற்றி பெறுவானோ? போரின் முடிவை யாரே அறிவர்! வெற்றி பெறினும் அஃது இனிதே முடியுமோ? அரசியின் மனத்தில் இக் கவலைகள் - இவ்வெண்ணங்கள் குடிகொண்டன. 'கிழவோன் செய்வினைக் கச்சம்'"[3] இவளை வருத்தியது. நோன்பு பூண்டாள்; நோற்றாள். கவலை மிகமிக அச்சம் மிகமிக பகைவர் வலியை நினைக்க நினைக்க இவள் துயரம் கைம்மிக்கது போலும்![4]

இக் கொடுந்துயர் எவ்வாறு தணிந்தது? அரசி எவ்வாறு ஆற்றியிருக்கின்றாள்? காண்போம்; படுக்கையில் இருந்து மனத்தேற்றம் பெறாது தவித்தாள்; மனம் ஒருமைப்படாது மிகக் கலுழ்ந்தாள். இவள் இருந்த படுக்கையின் மேலே அமைத்த புரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வனொடு நிலைஇய உரோகிணியின் படம் இவள் கண்ணிற் பட்டது. அதைக் குறித்து நினைக்கத் தொடங்கினாள். துர் [illegible] வேறாய நினைப்புத் தொடங்கவே கிழவன் செய்வினைக்கு அச்ச நினைப்புத் தானே அகன்றது. அப்படத்தை நினைக்க நினைக்க, இவள் மனம், மிக்க ஆறுதலை அடைந்தது; பெரு மூச்சு விட்டாள். கணையாழி பெற்ற சீதையின் [5]உயிர்ப்புப் போலுமோ இவ்வம்மையின் நெட்டுயிர்ப்பு? கண்ணீரைத் துடைத்தாள்; ஆறு

1. தொல். பொருள். புறத்திணையியல், எசு.

2. தொல். பொருள். புறத்திணை. எசு. 3. கற்பு, கசஅ.

4. நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியவாறு, 'உரோகிணியைப் போல யாமும் பிரிவின்றி இருத்தலைப்பெற்றிலேம்!' என்று நினைத்தாள் அல்லது வருந்தினாள் என்று பொருள்கொள்ளுதல் சிறந்ததாகத் தோற்றவில்லை.

5. கம்ப. இரா. சுந்தர. கா. உருக்காட்டு படலம், சுசு.

தலைப் பெற்றாள்; ஆற்றியிருக்கின்றாள்; சேடியர் செவிலியர் அனைவரையும் விலக்கினள்; தனியே இருக்கின்றாள். மெழுகுசெய் படமிசைத் தீட்டிய ஓவியம் வாழி! ஓவியக்கலை வாழி! இவையன்றோ நம் அரசியின் துயரைத் தணித்தவை?

ஓவியம் இவ்வரசிக்கு இயற்றிய உதவி பெரிது. உணரவல்லார்க்கு ஓவியம் ஒப்பற்ற துணை; உயரிய நன்மை தருவது. அரசி ஓவியம் உணரவல்லவள்; உணர்ந்து எண்ண வல்லவள். ஓவியத்தால் இவ்வரசி உணர்ந்தன யாவை? உணர்ந்து என்னென்ன எண்ணினள்? இவள் கண்ட அப் படத்தின் தன்மை யாது? காண்போம்;

திங்களஞ்செல்வனும் உரோகிணியும் அப் படத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தனர். இவ்விருவரைப் பற்றிய நிகழ்ச்சிகள் நினைவு கூரற்பாலன. அந் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்த பின்னரே அப் படம் உணர்த்துவது விளங்கும். திங்களஞ்செல்வற்கு உரோகிணி ஒருத்தியே மனைவியல்லள்; இருபத்தேழு மனைவியர் உளர். இவர் அனைவரித்திலும் திங்களஞ்செல்வன் ஒத்த அன்பினன் அல்லன்; உரோகிணியிடத்தே மிகுபற்றுடையவன். இவன் பொறி இன்பத்தின் பொல்லா வாயிடைப் பட்டவன். இப் பொறி இன்பத்தை அதிகமாய்த் தந்தவள் உரோகிணி போலும்! இவன் இவளிடத்திலேயே உறைபவன் ஆனான்; மற்ற மனைவியரைப் புறக்கணித்தான். ஓயாது உடல் நலம் உண்பார் பெறுவது உடற் குறை நோய்; உடலின் உறுப்பழி தொழுநோய். இக் கொடிய நோயையும் இவன் பெற்றான். இவன் சிறப்பு முரண்மிகு சிறப்பு; நேரிய சிறப்பன்று; நல்லொழுக்கம் தந்த சிறப்பன்று. ஆதலின் புலவர் இவனுக்கு 'முரண்மிகு சிறப்

பிற்செல்வன்' எனப் பெயரிட்டனர். தெய்வக் கற்பின் திறம் பெறு மகளிரோடு உரோகிணியை வைத்தெண்ணுதல் இல்லை. திங்கள் உரோகிணியோடு நிலைஇய பண்பிது; தன்மையிது. இவர்களைக் கொண்ட அப் படமும் இம் முரண்மிகு சிறப்புத்தோன்ற எழுதியது போலும்!

அப் படத்தைக் கண்ணுறுவார், இயல்பாக எண்ணுவது யாது? "அந்தோ! உரோகிணியால் திங்களஞ் செல்வன் அருங்கேடு உற்றான்!" என எண்ண நேரும்; "பூவலர் கொடியனார்கள் போகமே கழுமி, மேலும் பாவமும் பழியுமுற்றார் பற்பலர்!"[1] என எண்ணுதல் இயல்பு. "பழியுற்றார் பலரிலும் திங்கள் முதன்மை பெற்றவன்" எனவும் எண்ணுவர். திங்களைத் தனியே காணில் இவ் வெண்ணங்கள் எளிதே தோன்றா; வேறு எண்ணங்கள் தோன்றும். திங்களும் உரோகிணியும் சேர்ந்த படததைக் காணின், இச் சேர்க்கை தந்த தீமையையன்றி வேறு எவை எளிதே நினைவிற்கு வருவன? இப் படத்தைக் கருதிய அரசியின் செயலை நுணுகிக் காண்போம்; அவள் மனத்தில் நிகழும் எண்ணங்களையும் அறிவோம். முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வனொடு நிலைஇய உரோகிணியை அரசி நினைப்பவள் ஆனாள்; நினைந்து நோக்கினாள். நினையுமுன்பன்றோ நோக்குதல் நேரும்? நோக்குதல், நோக்கியபின் நோக்கியவற்றை நினைதல் இயல்பு. நினைந்தபின்பு அல்லது நினைக்கின்றபோது நோக்குவது ஏன்? நினைப்பில் ஆழ்ந்தவர்களுக்கு நினைவின்கண் சில உண்மை தோன்றும். தோன்றியவுடன், ஒன்றையும் நோக்காது நினைப்பில் ஆழ்ந்த கண்கள் திடீரெனக், கருதிய பொருளை

1. சீவக. நாம. உ0சு.

நோக்கும்; தாம் கருதியது உண்மையோ என ஒப்பிட்டுக் காண்பது போல நோக்கும். இஃது ஆழ்ந்த நினைவில் அந்நினைவின் காரணமா யமைந்த பொருளை நோக்கும் இயல்பு. இவ்வரசியின் ஆழ்ந்த நினைவில் நிகழ்ந்தவை யாவை? "உரோகிணி அன்னாய், உன்னைப்போன்று என் கணவனை என்னுடன் உறையுமாறு செய்திலேன்; 'வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்'[1] என உணர்வேன்; என் கணவனை வினைமேற் செல்லுமாறு விடுத்தேன். அந்தோ! திங்களின் பழிக்கும் நோய்க்கும் நீயே காரணம்!" என நினைந்தனள் போலும். இந் நினை வெலாம் குறிக்கும் அரசியின் நோக்கு. முனிவு மெய்ந் நிறுத்திய[2] நோக்கிது; உரோகிணியின் செய்கையில் வெறுப்புத் தோன்ற நோக்கிய நோக்கு. உரோகிணியைத் தன்னோடு ஒப்பிட்டவள், திங்களைத் தன் கணவனோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலும் இயல்பே. ஒப்பிடின், திங்களைக் குறித்து என்ன நினைவுகள் நிகழும்? "ஐய, என் கணவன் உன்னைப்போல 'இன்பம் விழையான்; வினை விழைவான்';[3] உன்னைப்போல இன்பம் விழைந்து இடர்ப்படுவான் அல்லன்" என எண்ண நேரும். தன் கணவனும் தானும் திங்களையும் உரோகிணியையும் போன்று தீமை இழைத்தவர் அல்லர் என்னும் நினைவை யும் உணர்த்தும் நோக்கிது.

இந்த நினைவோடு இவ்வரசியின் மனம் நின்றதோ? இல்லை. திங்களை நினைந்தவள் ஞாயிற்றை[4]யும் நினைக்

---

1. குறுந்தொகை, கஞ௫. 2. தொல். மெய்ப்பா. உஎக.

3. திருக்குறள், ௬௧௫.

4. 'மண்டிலம்' என்னும் சொல்லின் வட்டமாயோடுகை, ஞாயிறு என்னும் இரு பொருளும் ஈண்டுக் கூறும் கருத்துக்களுக் குப் பொருந்துவன.

கின்றாள். "ஞாயிறு ஈண்டு (மெழுகுசெய் படத்தில்) எழுதியது அன்று." இந்த நினைப்பைக் குறிக்கவே அதை இப் பாட்டில் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். திங்களை ஞாயிற்றோடு ஒப்பிடுகின்றாள். ஞாயிற்றோடே மாறுபாடு மிக்கவன் திங்கள். "எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்,"[1] அரசி தன் மனநிலையின் இயல்பு. அரசனை (தன் கணவனை) ஞாயிற்றோடு ஒப்பிடுகின்றாள். அரசன் ஞாயிறு போல்பவன்; ஞாயிறேபோலத் திறல் மிக்கவன்; முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வன் அல்லன் அரசன்; ஞாயிறேபோலத் திறன்மிகு சிறப்பிற் செல்வன்; அறன்மிகு சிறப்பிற் செல்வன் என ஒப்பிட்டுக் கருது கின்றாள்; ஆராய்கின்றாள். ஒப்புவழி அரசியின் மனம் உவப்படைகின்றது. [2]முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வர் இடர் உறுவர்; அழிவர். அறன்மிகு செல்வனை அரசன் இடர் உறான்; அழியான். ஞாயிறு அழிதலும் உண்டோ? இல்லை தன் கணவன் பெருமையை, அறிவை, ஆற்றலை, ஒழுக்கத்தை நினைக்கின்றாள். அழிவென்பதெதுவும், இடர் என்பதெதுவும் தன் கணவனை அணுகாது-சற்றும் அணுகாது என்னும் துணிவைப் பெற்றாள்; தேறுதல் பெற்றாள்; கவலையின் அகன்றாள்; அச்சத்தின் அகன்றாள்.[3] தன் மனத்தில் பதிவுற்ற அச்சம் எனும் பெருங்கல்லைப் பெயர்த்து எறிந்தாள். கைம்மிகச் செய்த கவலையைத் தூர எறிந்தாள். மனத்திலிருந்த பெரும் பாரம் அகன்றது பெருமூச்சு வந்தது. நெட்டுயிர்ப்பு உணர்த்தும் மனநிலையைக் காண்க! அரசியின் கருதல் நிலையைக் காண்க! ஆராய்ச்சி நிலையைக் காண்க! விரைந்து தொழிற்பட உள்ளம் தேறுதல் அடைந்த

1. தொல். மெய்ப்பா. உஎ0. 2. தொல். மெய்ப்பா. உஎ0.
3. தொல். மெய்ப்பா. உஎக.

நிலையைக் காண்க! உயிர்ப்பின் நிலையைக் காண்க! 'கருதல் ஆராய்ச்சி விரைவு உயிர்ப்பு'[1] என்னும் மெய்ப்பாடு களைக் காண்க.

படத்தைக் கருதக் கருத, ஆராய்ச்சி எழ எழ, அச்ச நினைவுகள் அகன்றன; துயர நினைவுகள் ஒழிந்தன. கண்ணீர் அரிப்பனி யானது; இடைவிட்டு இடைவிட்டு விழும் துளிகளாயின.[2] அரசி கண்ட ஒப்புமை, அரசி ஒப்பு வழி உவந்தது; அச்சத்தின் அகன்றது எனும் இவை எலாம் கண்ணீரை அடைத்தன; கண்ணீர் கலுழ்கை நின்றது. ஆனால், முன்பு வந்த கண்ணீர்த் துளிகளில் சில வற்றைக் கண்ணிதழ்கள் தாங்கி நின்றன. அவ்வாறு தாங்கும் துளிகள் கண்ணிதழின் ஓரமெல்லாம் தங்கா; கண்ணின் மூலைகளில் தங்கும்; அரசியின் கடைக்கண் ணில் அவை தங்கியிருந்தன; அரசியின் செவ்விய விரல் கள் கடைக்கண்ணைச் சேர்கின்றன; ஆங்கிருந்த நீர்த்துளி களைத் துடைக்கின்றன. அவ் விரல்கள் துடைத்ததோடு அமைந்தனவோ? இல்லை. துடைத்த துளிகளைத் தூரத்தே தெறித்தன; எறிந்தன. துடைத்ததோடமை யாது, அத் துளிகளை அரசி ஏன் தெறித்தனள்? "என் மனத்தில் பதிந்திருந்த கவலையும் அச்சமும் முன்பே தெறித்தோடின. நீர் ஏன் இங்குளீர்? உம்மையும் தூர எறிவேன்!" எனத் தெறித்தாள் போலும்! "ஞாயிறு போன்ற அரசன் செய்வினைக்கு அஞ்சியது, என்னே பேதைமை! பேதைமை உணர்த்தும் பேதைத் துளிகாள்! அகலுவீர் அகலுவீர்!" எனத் தெறித்தனள் போலும்! "மாயிதழ் ஏந்திய மலிந்துவீழ் அரிப்பனி,

1. தொல். மெய்ப்பா. உ௬0. 'கருதலாராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனுஅ.'

2. புறநா. ௧௪௪ : இ. உரை.

செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்தி சில தெறியாப் புலம்பொடுவதியும் நலங்கிளர் அரிவை"[1]யைக் காண்க.

இவ்வாறு தேறுதல் பெற்று ஆற்றியிருந்த அரசி, என்ன செய்கின்றாள்? சேடியர் பின் வரச் சென்று உலாவுகின்றனளா? செவிலியரோடு சிறப்புறக் குலாவுகின்றனளா? இல்லை. படமன்றோ இவளுக்கு நல்லறிவு தந்தது! படக்காட்சிக்குச் சென்றனளோ? இல்லை. புலம்போடு வதிகின்றாள். குழீஇய செவிலியரைக் காண்கிலோம். அடிவருடிய சேடியர் அங்கிலர். எங்கே சென்றனர்? யாண்டு ஒளித்தனர்? கண்ணினின்றும் துடைத்தெறிந்த கண்ணீர் சிதறியவாறு இவர்களும் தெறித்து ஓடினர் போலும்! அரசியின் அரும்படர் தீர்ந்ததெனஅகன்றனரோ! அரசியின் இன்னா அரும்படரும் தீர்ந்ததோ? இல்லை. அவள் மனம் அரும்படரை மூடிற்று; ஆறுதலைத் தந்தது; அமைதியைத் தந்தது. இத் தேறுதல் அடைய அவள் மனம் சென்ற வழி எல்லாம் சென்றோம். தேறுதல் அடைந்த பின் இம் மனத்தில் என்ன நிகழ்கின்றதெனக் காண்போம்:

அரசி ஏன் தனிமையுற்றாள்? ஏன் சேடியர்களை - செவிலியர்களை - விலக்கினாள்? அல்லால், அவர்களே ஏன் நீங்கினார்கள்? அரசி வாய் திறந்து ஒரு சொல்லும்-ஓர் உரையும் வழங்கினாள் இலள்! இவ்வரசியின் "கட்டுரையின்மை"யைக்[2] காண்கின்றோம். இத் தனிமையின் இயல்பு என்ன? இத்தனிமையை எவர் விரும்புவர்? ஏன் விரும்புவர்? தனிமையுற்ற அரசியின் தன்மை என்ன?

---

1. நெடுநல். கசுச, கசுரு, கசுசு.
2. தொல். மெய்ப்பா. உஎக.

தனிமையை - தனியே இருப்பதைச் - சிலரே விரும்புவர். மனம் ஒருமைப்பட்டவர் - அல்லால் மனத்தை ஒரே வழியில் நிறுத்த முயல்பவர் - தனிமையை விரும்புவர். அவர் எவருடனும் உரையாட எண்ணார்; பிறர் எவரும் அருகிருக்க விரும்பார். பிறர் அருகிருப்பின், அவர் சிறு சொல்லும், சிறு புடை பெயர்ச்சியும் ஒருமைப் பேற்றிற்கு ஊறு செய்யும், இத் தன்மையை வேண்டி அழுவார் பலர்; இல்லறம் துறந்தார் பலர்; காட்டிடைச் சென்றார் சிலர்; மலையிடைத் திரிந்தார் சிலர்; முழையிடைப் புகுந்தார் சிலர். அரசியோ, இல்லிடத்தே இத் தனிமையைப் பெற்றாள்; தன் கணவனுடன் உறங்கிய கட்டிலிடத்தேயே தனிமை எய்தினள். தனிமை என்னும் உயர்நிலையோடு[1] தான் வேறு தனிமை வேறு எனாது அரசி உறைபவள் ஆயினாள். அரசியின் மனம் ஒருமை எய்தியதை மெய்ப்பாடுகளால் அறிந்த சேடியரும் செவிலியரும் தாமே அகன்றனர் போலும்! தாம் அருகிருப்பின், அவ்வொருமை கலையும் என அகன்றனர் போலும்! ஓவியம் அரசியின் அச்சத்தை அகற்றியது. அச்சம் அகல அகல, அரசியின் எண்ணங்கள் கணவன்றன் பெருமை, வினைத்திறம் முதலியவற்றின்மேற் சென்றன. ஒன்றும் வாய் பேசாது அவள் மனம் தன் கணவனிடமே சென்றுவிட்டது; அவனையே நினைந்து நின்றது போலும்! "தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே!"[2] கணவனோடு ஒருமைப்பட்டனள்; பிரிவில் கூட்டம்[3] எய்தினள்.

---

1. 'ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே.' தொல். சொல். கூஉ.

2. அப்பர் தேவா. சு-ஆம் திருமுறை, திருஆரூர் - உ௫.

3. தொல். மெய்ப்பா. உஎக.

புலவர் பெருமான் மனநூல் வல்லுநர் போலும்! ஒருமைப்படும் மனத்தின் நுட்பமெல்லாம் காட்டுகின்றனர். துன்பத்திற்படும் மனத்தின் இயல்பெல்லாம் காட்டுகின்றனர். புலவர் புறத்தழகைக் களைந்து அகத்தழகைக் காட்டும் திறத்தைக் காண்க! புறத்தணிகலன்களை நீக்கி, அகத்தணிகலன் அணிவித்ததைக் காண்க! இவ் வரசிக்கு 'நலங்கிளர் அரிவை' எனப் பெயர் வழங்குகின்றனர்; இவ்வரிவைக்கேற்ற அழகிய பெயரை தெரிந்தெடுத்தார். இவ்வரிவையிடம் எந் நலம் கிளர்கின்றது? துன்பத்தின் நலம் கிளர்கின்றது; துன்பம் தரும் தூய்மை நலம் கிளர்கின்றது. பெண்மை நலம் கிளர்கின்றது; பெண்ணின் பெருநலம் கிளர்கின்றது; கற்பின் நலம் கிளர்கின்றது. இந் நலம், உடல் நலமன்று; உயிர் நலம். பொறியின்பம் தரும் நலம் அன்று; உயிரின்பம் தரும் நலம். இஃது ஈருயிர் ஓருயிரான நலன்; இரண்டறக் கலந்த நலன்; ஒருமை பெற்ற நலன்; உயர் திரு நலன். இங்கு நாம் சற்றுநின்று இந் நலங்கிளர் அரிவையை நோக்குவோம்; நக்கீரர் தரும் நோக்கைக் காண்போம்: தனித்துத் தனித்தும், பிரித்துப் பிரித்தும் நாம் இவ்வம்மையைக் குறித்துக் கண்டனவற்றை எல்லாம் ஒருசேரக் காண்போம்: கூறியதே கூறுவதாக நேரினும் ஒரு சேரக் காண்பது வேண்டற் பாலது.

கோப்பெருந்தேவி அரசிக்குரிய ஆடை ஒன்றும் அணிந்திலள்; அரசிக்குரிய அணிகலன் ஒன்றும் பூண்டிலள்; எளியோர்போல நூற்புடைவை ஒன்றை உடுத்தியுள்ளாள். அப் புடைவையும் அழுக்கேறி உள்ளது. இவள் மேனியும் மாசூர்ந்து மங்கித் தோன்றுகின்றது. இவள் முகத்தைக் காண்போம். துயருண்ட முகம்! நெற்றியில் கூந்தல் உலறிக்கிடக்கின்றது. கண்ணீர்

வழிகின்றது. கவலை கைம்மிகுந்தது. செவிலித்தாயர் கவலையுற்றுச் சூழ்ந்து நிற்கின்றனர். அவர்கள் என்ன கூறியும், அரசியின் துயர் தணிதல் இல்லை. மனம் ஒருமைப்பாடெய்திலது. அந்தோ! துயருற்றுத் தவிக்கின்ருள். திங்களோடு உரோகிணி அமைந்த படம் இவள் கண்ணிற் படுகின்றது. அதைக் குறித்த நினைவுகள் எழுகின்றன. நினைப்பில் அரசி ஆழ்ந்தாள், நினைவனள் கண்களைக் காண்க! கருதிக் கருதி, ஆராய்ந்து நினைவில் ஆழ்ந்திருக்கிருள் அரசி அவள் கண்கள் அசைவற்றிருக்கின்றன. அதோ! அவை புரள்கின்றன; அசைவற்றிருந்த கண்கள் புரள்கின்றன; படத்தை நோக்குகின்றன. நோக்குவதைக் காண்க. அதோ! மார்பு உயர்கின்றது. நெட்டுயிர்ப்புத் தோன்றுகின்றது. பெருமூச்சு விடுகின்ருள். அம்மம்ம! அரசியின் மனத்திருந்த பெருஞ்சுமை அகன்றது. கண்ணீர் நின்றுவிட்டது. கண்ணீர்த் துளிகளிற் சில கடைக்கண்ணில், தங்கியுள்ளன. அரசியின் விரல்கள் அவற்றைத் துடைத்து எறிகின்றன. மனமும் ஒருமைப்பாடு எய்தியது; பிரிவில் கூட்டத்துள் இழுத்துச் செல்கின்றது. செவிலியர் அகன்றனர். சேடியர் விலகினர். தனியே வதிகின்ருளை நோக்குக! நோக்குக! கீரர் தரும் நோக்கைக் காண்க!

அரசியின் துக்க நிலையும் துக்கங்கொண்ட மனநிலையும் அரியன. நக்கீரர் இவற்றை உணர்த்தும் முறையும் அரியது 'ஐயகோ!' என்று அரசி அரற்றிலள் இங்கு; "கணவனை என்று காண்பேன்!' என்று ஏங்குதலில்லை; ஏங்கி அழுதலில்லை; வயிற்றைப்பிசைதல் இல்லை; வாயைத் திறத்தல் இல்லை; தரையில் வீழ்தல் இல்லை; விழுந்து புரளல் இல்லை; எழுந்து புலம்பல் இல்லை; கண்ணீர்

ஆறெனஓடுதல் இல்லை; கடலெனத் தேங்குதல் இல்லை. கண்ணீர் வழிவதைக்கூட நக்கீரர் நாம் காண விட்டிலர். கண்ணீரிற் சில துளிகளையே இறுதியிற் காட்டுகின்றார்; புனைந்துரை எதுவும் இன்றி, எவ்வாறோ நம் உள்ளத்தே துன்ப உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுகின்றார்; அரசி துன்புறுவதை எல்லாம் நாம் நேரே காணுமாறு செய்கின்றார். அரசி துன்புறும் முறையிலும் பெருந்தன்மை தோன்றுகின்றது; அமைதி தோன்றுகின்றது; அழகு தோன்றுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் நக்கீரர் மெய்ப்பாடுகளைக் கொண்டே உணர்த்துகின்றார். இவரிடம் ஆடல் கொளப் புகுவார் மெய்ப்பாடுகள் கற்றல் தகும். ஆடல் கற்பிக்கும் நட்டுவரும் இவரிடம் நட்டுவம் பயில்தல் தகும்!

ஓவியத்திற்கு நக்கீரர் தந்த உயர்வு நாம் ஊன்றி உணர்தற்குத் தக்கது. விசையைக்குக் கூனியின் உருவம் கொண்டதொரு தெய்வம் தோன்றித் தேறுதல் அளித்தது. அனுமான் கடல் தாண்டிச் சென்றும், கணையாழி காட்டியும் சீதைக்கு ஆறுதல் அளித்தான். அவர்கள் பெற்ற ஆறுதலை ஓவியம் இவ்வரசிக்கு அளித்தது. ஓவியம் அரசியின் மனத்தை மாற்றிய தன்மையைக் கண்டோம்; வன்மையைக் கண்டோம். ஓவியம் யாதானால் என்ன? ஓவியம் தரும் நலம் ஓவியத்தை உணர்வோன் ஆற்றலுக்குத் தக்கதாகும். "உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே."[1] ஓவியத்தை இங்கே பொருத்திக் காட்டி, அது மனத்தை மாற்றுமாறு அமைத்த புலமை புகழத் தக்கது! கீரர் காலத்தே ஓவியக் கலை ஓங்கித் தழைத்தது போலும்! ஓவியத்திலிருந்தே கீரர் உவமை

1. தொல். சொல். உரி. ௩௯௩.

யும் தந்தார். கீரர் ஓவியம் வல்லுநர் போலும்! அன்றேல் ஓவியக்கலை எல்லாம் உற்றறிந்தவர் போலும்!

மனநிலைகளின் பொருத்தம்

புலவரையும் அவர் புலமையையும் பற்றிய புற நினைவுகளை நீக்கிப் பொருள்மேல் செல்வோம்: புலவர் கூறிய மூவகை மகளிரின் தன்மைகள் உலக இயற்கையோடு பொருந்தியவோ; அல்லால் அவை புனைந்துரையாமோ, ஆராய்வோம்:

மகளிர் வழிபாடியற்றக் கண்டோம். புலவர், வழிபாடியற்றும் தன்மையை மகளிர்க்கென ஏன் அமைத்தனர்? ஆடவர் வழிபாடியற்ற வல்லார் அல்லரோ? ஆடவர் எவரும் இப் பாட்டில் வழிபாடியற்றக் காண்கிலோம். வழிபாட்டிற்கும், மகளிர் மனத்திற்கும் இயற்கையே இயைபு உண்டு போலும்! வழிபாடியற்றுதற்கு வழிபடும் மனமே தேவை. பிடித்தது சலியா மனம் வேண்டும்; கொண்டது விடாத கொள்கை வேண்டும்; பசுமரத்தாணி போலப் பதியும் அன்பு வேண்டும். இவை ஆடவரினும், மகளிர்பால் மிக்குக் காணப்படுவன. அறிவியல் குழப்பங்களால், அரசியற் குழப்பங்களால், ஆடவர் மனம் எளிதில் அசைவது. ஆளும் அரசற்கேற்ப, அரசியல் கொள்கைகளுக் கேற்ப, ஆடவர் கொள்கைகள் மாறுவன; வழிபாடுகளும் மாறுவன. இம் மாறுதல்கள் இழிந்தன ஆகாவிடத்து, 'உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல்' எனும் உயர்பெயர் பெறுவன. இத்தகைய மாறுபாடுகள் மகளிரை எளிதில் அணுகா. இன்றும் வழிபாடியற்றும் ஆடவரினும், வழிபாடியற்றும் மகளிரே மிகுவர் எனவும் கூறல் தகும். அறிவியல் மிகுந்த இந்நாளிலும் வழிபாடு சிலரிடத்தேனும் சிறக்கத் தோன்றுகின்றது.

வழக்கொழிந்து இறந்துபடுதல் இல்லை. இது நிலைத் துள்ளது யாரால்? மகளிரால். இதனைக் காத்தளித் தவர் யாவர்? மகளிரே. மகளிர் மனத்தின் தன்மையை எவ்வாறு நுணுகிப் புலவர் ஆய்ந்துள்ளார் என்பதைக் காண்க! வழிபாட்டை மகளிரிடம் அமைத்துக் காட்டிய இயற்கை நலனைக் காண்க!

அழகினை வேண்டும் ஆவலும், அது தரும் வீண் மையும் மகளிர்க்கே மிகவும் பொருந்தியவை. அழகு செய்துகொள்ளும் ஆடவரும் உலகில் காணப்படு கின்றனர். எனினும், அவர் சிலரே. இத்துறையில் ஆழ்ந்தவர் — மகளிரே; ஆடவர் அல்லர். ஆடவர் வேண்டுவது ஆண்மை. ஆண்மையே ஆடவர்க்கழகு செய்வது. மகளிர் வேண்டுவது உடலழகு, உடையழகு, அணியழகு. வருவாய் மிக மிக, பொருள் சேரச் சேர, இவ் வழகு செய்துகொள்ளும் ஆவல் வீண்மையில் முடி கின்றது. இஃது இவ்வாறு முடிவதை இன்றும் காண் கின்றோம். இவ் வீண்மையை மகளிர்பால் புலவர் பெய்தது இயற்கைக்கு மிகவும் இயைந்தது.

அரசிபாற் காட்டும் கற்பின் திறமும் அரியது: அரியதெனினும், இஃது உலகிற் காணப்படுவதொன்றே. அரசி நோன்பு பூண்டிருந்தாள் எனக் கண்டோம். அந் நோன்பிடைக்கொண்ட தெய்வம் யாது? வழிபாடியற்றிய மகளிர் ஒளி வடிவில் இறைவனை வழிபட்டனர். இவ் வரசியோ, உருவ வழிபாட்டைக் கடந்தாள் போலும்! இவள் நோன்பிடை உருவ வழிபாட்டைக் காண்கிலம்; தெய்வ வழிபாட்டையும் காண்கிலம். இவ் வம்மை, 'தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்' போலும்!

வழிபாடியற்றும் மனம், அறிவியல் துறைகளில் ஈடுபடுங்கால் அழகில் ஈடுபடுகின்றது; இசையில் ஈடுபடுகின்றது; கலைகளில் ஈடுபடுகின்றது; உருவ வழிபாட்டைக் கடக்கின்றது. கண்ணின்முன் ஓர் உருவம் இன்றியே மனத்தால் வழிபடும் நிலையை அடைகின்றது; ஒருமை பெறும் தன்மையை அடைகின்றது. மன வளர்ச்சியின் இயல்பை, மனம் முதிரும் தன்மையை, மன மாற்றங்களின் இயல்பை நக்கீரர் இம் மூவகை மகளிர் பால் உணர்த்தும் நீர்மையை நினைக!

இசையையும் ஓவியத்தையும் மகளிர் பால் புலவர் அமைத்துக் காட்டுகின்றார். இசை தரும் இன்பத்தைப் பெற்றோ, பெறுமலோ இப் பாட்டில் வருந்தக் காண்பவர் மகளிர்; ஆடவர் அல்லர். ஓவியத்தைக் குறித்து நினைந்ததும், நினைந்து உணர்ந்ததும் ஒரு மகளின் செயல்; ஆடவன் செயலன்று. ஆடவர் தம்மினும் மகளிர்க்கே இவை பொருந்துவன என்பதோ புலவர் கருத்து!

பெண்மை

கீரர் பெண்மைக்குத் தந்துள்ள பெருமை பெரிது. இவர் உணர்த்திய பெண்மை, "வெண்ணெய்க் குன்றெரியுற்றென்ன விரைந்துபின் ஏகும்," பெண்மை அன்று; கற்பெனும் திண்மையில் திளைக்கும் பெண்மை. "மங்கையரால் வரும் காமமில்லையேல், கேடெனும் நாமமில்லை, நரகமு மில்லையே" என்று கீரர் கருதார் போலும். மங்கையர் இல்லெனில், இசையில்லை, ஓவியமில்லை, அழகில்லை, அன்பில்லை, மனநலமில்லை, மாந்தரும் இல்லை எனக் கொள்வார் போலும்! 'பெண் எனப்படுவது பெரும் பேதை மைத்து' எனக் கீரர் கருதார். கீரர்

காட்டிய பெண்மைக்கும் பேதைமைக்கும் தூரம் அதிகம். பேதைமையை வழிபாடியற்றும் மகளிரிடம் காண்கிலோம்; அரசியிடம் காண்கிலோம். கீரர் பேதைமையைப் பெண்மையினின்று அறவே அகற்றியுள்ளார். அகற்றிய தோடமையார்; பேதைமையை ஆண்மக்களிடமே பெய்து காட்டுகின்ருர். பேதைமையைக் கோவலரிடம் கண்டோம். கள் உண்டு ஆடவர் திரிவதைக் காட்டுகின்ருர்; பெண்களிடத்தில் தீய ஒழுக்கம் எதையும் காட்டிஞரிலர். இங்குப் பெண்மையின் தூய்மை ஒளிர்கின்றது; பெண்மையின் பெருமை பிறங்குகின்றது, பெண்மையின் திண்மை திகழ்கின்றது. கீரர் பெண்மைக்குத் தந்துள்ள உயர்வை உன்னுக!

உயர்குடிப் பிறப்பு

கோப்பெருந்தேவியையும் அவள் மனம் சென்றடைந்த அரசனையும் சேர்த்துக் கருதுவோம். இவர்கள் உயர் குடிமக்கள். இவர்கள் உறு துயர் இப் பாட்டில் யார் உற்றனர்? கோவலர் துயரத்தைக் கண்டோம். இந்த உயர்குடி மக்கள் பெற்ற துயருக்குக் கோவலர் துயரும் ஈடாகுமோ! 'வாழ்ந்து போதி!' என வெள்ளத்தை முனிந்து கோவலர் அப்பால் சென்றனர். அரசனே, துன்பத்தோடு போர் தொடுத்து நிற்கின்ருன். அரசன் வெல்வானே, துன்பம் வெல்லுமோ அறியோம். அரசனிலும் அதிகம் துன்புற்றனள் அரசி. அந்தோ! உயர்குடி மாந்தர் ஏன் இவ்வாறு துன்புறுகின்றனர்? "தெறுவதம்ம இத்திணைப் பிறத்தல்லே."[1] உயர் குடிப் பிறந்தார் வாழ்வின் கோவலர் வாழ்வும் இனிதே போலும்! "மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல் துன்ப

1. குறுந்தொகை. சரு.

மல்லது தொழுதகவில்லென''[2] அன்றோ நக்கீரர் இங்கு உலகிற்கு உணர்த்துகின்றார்?

ஓங்கிய சிறப்பில் உயர்ந்த கேள்வி மாங்குடிமருதனார் அரசன் ஒருவனுக்குப் பெரும்பேர் உறுதிவேண்டியது, நாம் இங்கு நினைத்தற்பாலது. "இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும் மகிழ்ந்தினிது உறைமதி!''[3] என்று அவர் வேண்டினர். நக்கீரர் ஈண்டு அவ்வாறு வேண்டார். அந்தோ! உயர்குடி மக்கள் இப் பாட்டில் படும் பாடு பெரிது, பெரிது! நக்கீரர் உயர்குடி மக்களை உறங்கவும் விடார். நப்பூதனார் தம் அரசனைச் சிறிது உறங்கவிட்டார். நக்கீரரோ, அரசனைப் படுக்கவும் விடார்; நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளிகொள்ள விடார்; 'திரிக! திரிக!' எனத் துரத்துகின்றனர். அந்தோ! உயர்குடிப் பிறந்தார் நக்கீரருக்கு என்ன தீமை இழைத்தனர்! புலவர் ஏன் அவர்களைத் துன்புறச் செய்கின்றனர்? 'உயர்ந்தார் திருந்தினால் உலகம் திருந்தும்,' என்பது நக்கீரர் கொள்கை போலும்! உயர்குடி மக்களே உலகிற்கு வழி காட்டுவார் எனக் கொண்டனர் போலும்! ஏழை மக்கள் உயர்குடி மக்களின் பின்னே கண்மூடிச் செல்பவர்கள். அவர்கள் வயிற்றிற்குத் தேடவே வாழ்நாள் போதுவன அல்ல. அவர்கள் எண்ண, எண்ணித் துணிய, காலமும் உண்டோ? உயர் குடிப் பிறந்தீர்! நீவிர் மருதனாரைப் புகழ்வீர்; பூதனாரைப் போற்றுவீர்; கீரனாரை வெறுப்பீர். உம் வெறுப்பும் விருப்பும் நக்கீரரை என் செய்ய வல்லன? இறைவனையும் எதிர்த்தவர் கீரர். "முற்றும் நீர் கண்ணினும் மொழிந்த நும் பாடல் குற்றம் குற்றமே!''

---

1. சிலப்பதிகாரம், காட்சிக் காதை, க0கூ - க0ச.
2. மதுரைக்காஞ்சி, எஎகூ - எஅக.

என்று கூறிய முழுவலிப் புலவர் கண்டீர்! உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கும் உலகத்தார்க்கும் கீரர் கூறிய உறுதியே உறுதி! "ஆகுலநீர பிற." தொழுக கீரரை! கீரர்க்கு எடுமின் விழா! எடுமின் சிலைகள்! எடுமின் கோவில்! கோவில் கொளத்தக்கவர் கீரர்.[1]

---

1. மதுரை மேலமாசி வீதியின்கண் நக்கீரருக்கு ஒரு கோவில் உள்ளது. இதை இப்போது 'சங்கத்தார் கோவில்' எனக் கூறுகின்றனர்.

௲. ஏனைய உயிர்த் தொகுதி

மக்கள் தொகுதியின் இயல்பினைக் காண நெடுவழிச் சென்றோம். ஆடவரியல்பினைக் கண்டோம். மகளிரின் தன்மையைக் கண்டோம். இவற்றோடு உலக இயல்பு முடிந்ததோ? இல்லை. உலகில் காணப்படும் உயிர்வகைகளுள் மாந்தராவார் சிலர். மாந்தரின் அதிகம் மாந்தரல்லா ஏனைய உயிர் வகை. இவை வேறு வேறு இயற்கைய; வேறு வேறு உருவின; வேறு வேறு வகையின. இவைகளிற் சிறந்தன சில; சிறவாதன பல. இவற்றுட் சிலவற்றையேனும் அறிந்தாலன்றி, உலகியல் அறிவு நிறைந்ததாகாது; முதிர்ந்ததாகாது. மக்களல்லாப் பிற உயிர்களை மா, புள், மரம் என முப்பாற்படுத்திக் காணுதல் மரபு. நக்கீரரும் மா, புள், மரம் என்பவற்றுட் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டிச் செல்கின்றார். அவர் காட்டியவற்றுள் கருதத் தக்கன - கருதி ஆராயத் தக்கன - பல உள.

மா

இப் பாட்டிற் காணப்படும் விலங்குகளுள் கீரர் பசுவைப்பற்றியும் பிடியைப்பற்றியும் கூறியவை முக்கியமானவை; நுட்பம் வாய்ந்தவை. இவற்றின் தன்மையைக் காண்போம்:

அன்பிற் சிறந்தது பசு. இது விலங்குகளில் ஒருதனி இயல்புடையது; பன்னூறு ஆண்டுகளாய் மனித வாழ்க்கையோடு ஒன்றுபட்டு வாழ்வது. கன்றை உடைய ஆவின் அன்பு, மனிதன் இறைவன்பால் கொள்ளும் அன்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆளப்படுவது. கற்றுமண

மெனக் கதறியும் பதறியும் அன்புசெய் நிலையை மாந்தர் வேண்டுவர். ஈன்ற கன்றிடம் ஏனைய விலங்குகளைவிட மிகுபற்றுடையன பசுக்கள். இவை, "குழவி உள்ளி நிரையிறந்து" ஓடி வருவன. சிறு தாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றுகள் தாயைப் பிரிந்து அலமருவன. இவை பெறும் பிரிவின் துன்பம் பெரிது. கதறவும் பதறவும் பெறும் தாயின் துன்பநிலையும், தாயைக் காணக் கன்று தவித்து நிற்கும் நிலையும் உள்ளத்தை உருக்குவன. பிறகு கன்றும் தாயும் சேருங்கால் இவை பெறும் இன்ப நிலையும் கருதல் தக்கது. தாயின் செயலெலாம், சேயின் செயலெலாம் அன்புநலம் கனிவன; பாமணம் கமழ்வன; புலவர் பலர் தம் பாக்களில் இடம் பெறுவன. ஆனால், இவை நக்கீரர்தம் 'வாடை'யில் இடம் பெற்றில. இவற்றிற்கு இப் பாவில் இடங்கொடாததோடு கீரர் அமைந்தார் இலர்; இச் செயல்களுக்கு மாறான செயலைக் காட்டுகின்றார். கறவை கன்று கோள் ஒழிந்தது. இம்மட்டோ! கன்றை உதைத்தும் தள்ளிற்று; கடியவீசிற்று. 'கன்று கோள் ஒழிய கடியவீசி' என்றார். இஃதென்ன மாறுபாடு! ஏன் இவ்வாறு முரண்பாடு உணர்த்துகின்றார்? இவ்வன்பின் செயலெலாம் புலவர் பலரும் மென்று மென்று சுவை போக்கியவை என விலக்கினரோ! பிறர் மென்று துப்பியவை எனத் தாம் கையாளக் கூசினரோ! பிறர் கூறும் முறையை இப் புலவர் எளிதில் கையாளுவதின்று. வாடைக்குளிர் பசுவின் அன்பையும் மாற்றிவிட்டது என்று உணர்த்துகின்றாரோ! அல்லால் துன்பம் வருங்கால் அன்பெலாம் பறக்கும் என்று உணர்த்தப் புகுந்தார் போலும்! ஈதன்றி, இதனால் பெறப்படுவன வேறு எவையேனும் உளவோ? மேற்சென்று காண்போம்:

தாயன்பில் சிறந்த பசுவைப்போலக் காதல் அன்பில் சிறந்தன களிறும் பிடியும். இவைதம் காதலன்பு அறிவோடியைந்த காதலன்பு. இவ்வன்பின் இயல்பை இலக்கியங்களிற் பல இடத்தும் காணலாம்.

'பிடியூட்டிப் பின் உண்ணுங்களிறு!'[1] என்னே இவைதம் அன்பும் அறிவும்! தான் உண்ட பின்னரே தன் மனைவி உண்ண வேண்டுமென்னுங் கோட்பாடுடைய மனிதனும் உளன்; மனைவியுடனுண்ணுக் கோட்பாடுடையானும் உளன். களிறோ, பிடியுண்டபின்னே தான் உண்ணும். இவ்வொழுக்கத்தையும் அன்பையும் எவரிடம் கற்றவோ இவ்விலங்குகள்!

பின் உண்பது ஒன்றோ களிற்றின் சிறப்பு?

'புன்தலை மடப்பிடி யுணீஇய
படிஞிமிறு கடியுங் களிறு'[2]

பிடி உண்ணும் வரையில் வண்டுகள் அதன்மேல் படியாதபடி அவற்றைக் களிறு ஓட்டி நிற்கும்; இவ்வாறு ஓட்டி நிற்பதோடு அமையுமோ? அமையாது; பிடியை உண்பிக்கும்; உணவை எடுத்து ஊட்டும். 'ஈயினம் இரிய வீசி, வயப்பிடியின் வாயுறக் கொடுத்த செவ்'வியும் உளது. 'பெருகு சூலிளம் பிடிக்கொரு பிறைமருப் பியானை, பருக வாயினிற் கையினின் றளிப்பது பாராய்'[3] எனக் கம்பர் காட்டுகின்றார். பிடியை இவ்வாறு உண்பிப்பதன்றி, அதைக் களிறு காக்கும் காதற் பெருநலனும் கருதுதல் தக்கது. 'குழவிப்பிடி குஞ்சர மாழ்குமெனத் தழுவிச் சுடு வெவ்வழல் தாங்குவன' களிறுகள்; தம் பிடிகளைக் காணாவிடிலோ, அழைத்து அழைத்துத்

1. கலித்தொகை - கக, கூ. 2. அகம் - ருகூ. சு, கூ.
3. கம்ப. அயோ. சித்திர - கo.

திரிவன. 'பிழைத்த பிடியைக் காணூதோடிப் பெருங்கை மதவேழம் அழைத்து'த் திரிந்து உறங்கும் காட்சி, ஞான போனகர் மனத்தையும் கவர்ந்தது.

பிடிக்கும் களிற்றிற்கும் நிகழும் காதலன்பு இத் திறத்தது; அறிவோடியைந்த அன்பின் சிறத்தது. பிடியைக் கூறிய நக்கீரர் ஏன் இக் காதல் அன்பின் ஒரு சிறிதையும் உணர்த்திலர்? இக் காட்சிகளைக் கண்டிருந்தாலன்றோ இவை பாவலர்தம் பாட்டில் இடம் பெறும்? இத்தகைய காட்சிகளை நக்கீரர் கண்டிலரோ? கண்டிலர் என்று கூறுதற்கில்லை. மற்றோர் இடத்து இக் காதல் அன்பை இவர் சிறப்பித்துக் கூறும் பாட்டு மிக அழகியது! வாடைப் பாட்டின் பொருள் திறத்தை ஆய்ந்து தெளிதற்கு அப் பாட்டின் கருத்தும் அறியற்பாலது. அதனையும் காண்போம் :

> "நனந்தலைக் கானத்து யாளி யஞ்சிப்
> *　　　*　　　*
> பொறிநுதல் பொலிந்த வயக்களிற் றொருத்தல்
> இரும்பிணர்த் தடக்கையின் ஏமுறத் தழுவக்
> கடுஞ்சூல் மடப்பிடி நடுங்கும்."[1]

எனக் காட்டுகின்றார். காதற்பிடியும் வயக்களிறும் யாளியைக் காண்கின்றன. பிடி நடுங்குகின்றது. அதன் நடுக்கத்தைப் போக்கக் களிறு அதனை ஏமுறத் தழுவிக் கொள்கின்றது. தழுவியும், பிடிக்கு நடுக்கம் தீர்ந்ததில்லை. இக் களிற்றின் உள்ளப் போக்கைச் சற்று நினைக! யானைகளின் பெரும் பகை, யாளி.

> "யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன் கோடிரண்டும்
> பீலிபோற் சாய்த்து விழும்பிளிற்றி யாங்கே."[2]

---

1. அகம். ௭௮.
2. யாப்பருங்கலம், ௬௭ உரைமேற்கோள்.

யாளியைக் கனவில் காணினும் யானை இறக்கும் என்பர். இப் பெரும்பகை விலங்கு எதிரே நிற்கின்றது; இன்னும் சற்று நேரத்தில் பிடியையும் களிற்றையும் கொன்று வீழ்த்தத்தக்கது. சில வேளைகளில் களிறுகள் யாளியை எதிர்ப்பதும் உண்டென்பர். யாளியைக் கண்ட இக் களிறு யாது செய்தது? பயந்தோடிற்றோ? இல்லை. யாளியை எதிர்த்ததோ? எதிர்த்ததும் இல்லை. தன் பிடியைச் சென்று தழுவியது; அதனை ஏமுறத் தழுவிக்கொண்டது. யாளியைப் பொருட்படுத்திற் றில்லை. "என்னை யாளி கொல்லின் கொல்க! என் பிடியை விட்டு யான் பிரியேன்! இறப்பின் இருவேமும் இறப்பேம்! பிடியைத் தழுவியவாறு இறத்தலின் இனிய சாக்காடும் உளதோ?" என எண்ணிற்றுப் போலும்! 'யாளியீர், யாம் உமக்கு அஞ்சுவேம் அல்லேம். நமனை யும் அஞ்சேம். காதலாற் கட்டுண்டு ஏமுறத் தழுவிய வாறு இறத்தலின் விழுமிய இன்பமும் உளதோ? எழுக! பாய்க! கொல்க!' என்று அறை கூவுவனபோல இவை நிற்கின்றன. உயிரைப் பொருட்படுத்தாது இவை ஒன்றை ஒன்று, தழுவிநிற்கும் நிலையை நோக்குக! இந் நிலைக்கு எதை ஒப்பிடுதல் தகும்? இது வண்டிற்கஞ்சி நடுங்கிய சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தன் தழுவி நின்றதை ஒக்குமோ? ஒவ்வாது. அஃது அவ்விருவரும் பொறி யின்பம் கருதித் தழுவிய நிலை என்பர். நக்கீரர் காட்டும் நிலையோ, பொறியின்பத்தைக் கடந்த உயரிய காதல்; உயிரையே பொருட்படுத்தாத விழுமிய காதல். தன் காதலியுடன் புதைக்கப்படவேண்டும் என்று கருதிச் சென்று இறந்த 'உரோமியோ' (Romeo) மன நிலைக்கு ஒருவாறு ஒப்புடைத்து இக் களிற்றின் மனநிலை. ஷேக்ஸ்பியர் மக்களிடைப் பெய்துகாட்டிய தூய

காதலைக் கீரர் விலங்கிடைப் பெய்துகாட்டுகின்றார்; அச்சத்திடத்தில் வீரத்தைக் காட்டுகின்றார்; அச்சத் திடத்தில் அன்பைக் காட்டுகின்றார்; ஈர அன்பினில் வீரத்தைக் காட்டுகின்றார்.

ஏனைய புலவர் கூறும் களிற்றின் காதல் நிலையை யும் நக்கீரர் காட்டும் காதல் நிலையையும் சீர்தூக்கித் தெளிக! நக்கீரர் காட்டும் காதல், செய்கடன் அறிந்து தெளிந்த காதல்; கலங்கா உள்ளத்தில் கனிந்த காதல்; வீரக்காதல். இங்கே காட்டிய வீரம் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யும் வீரமன்று; பிறரைக் கொல்லும் வீரமன்று; கொன்றன்ன இன்னாவரினும், கொண்டது விடாத வீரம்; துன்பெலாம் தான் பொறுத்து நிற்கும் வீரம். இவ் வீரம் உடல்வலி காட்டும் வீரமன்று; உயிர்வலி காட்டும் வீரம்; உயரிய வீரம்; உண்மை வீரம். வெற்றி பெறுதபோது வீரத்தைப் பெய்து காட்டிய புலமைத் திறனை முன்பு கண்டோம். இங்கு 'ஈர அன்பினில் யாதுங் குறைவிலா' வீரத்தைக் காட்டும் விறலையும் காண்க!

இவ்வாறு களிற்றின் காதல்அன்பில் ஈடுபட்ட புலவர், இப் பாட்டின்கண் இக் காதலன்பை ஒரு சிறிதும் காட்டினரிலர். ஏன்? இஃது ஆழ்ந்து கருதத்தக்கது. காட்டாது இவ் விலங்கினத்தை அடியோடு இப் பாட்டி னின்றும் விலக்கினரா! அஃதுமில்லை. அப் பிடி, தன் காதலன்பைப் 'போகமாற்றி' அவ்வன்பினும் தூய அன்புள் புகுந்தது; அகப்பாட்டின்கண் பொறியின்பத் தைத் தாண்டித் தூய காதலில் திளைத்தது; இப்போது அதனையும் கடந்து சென்றது; தன் இன அன்பைத் தாண்டிற்று; அரசன்பால் அன்பு பூண்டது; அவன் பின்னே செல்கின்றது.

இவ்வரிய அன்போடு ஆவின் அன்பை ஒப்பிட்டு நோக்குவோம்: அஃது ஒளி மழுங்கிப் போகின்றது. ஆவின் அன்பு ஒரு சிற்றன்பு; இன அன்பு; பேதைமையன்பு இப் பேதைமை அன்பைக் குளிர் வருத்தும். துன்பம் வர இவ்வன்பு பறந்தோடும். கோவலர் கோல்கொடு தாக்கின், வாலெடுத்தோடும். பேரன்பு பூண்ட பிடியைக் குளிர் வருத்திற்றில்லை. பேரன்பைத் துரத்தும் ஆற்றல் துன்பத்திற்கில்லை. இவற்றைக் கருதியே போலும் கற்றாவின் அன்பினுக்குக் கீரர் தம் பாட்டில் இடம் தந்திலர்! இடம் தாராததோடு அமையாது, இவ்வன்பை வெறுக்கும் நிலையையும் காட்டுகின்றார். அறிவியல் துறையில், உளநூல் துறையில் திருவள்ளுவரையும் கீரர் திருத்துமாறு கண்டோம். அன்பியல் துறையில் மணிவாசகப் பெருமானையும் மாற்றுவார் போலும்! கீரர் கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருகுதல் வேண்டார். களிற்றின் மனம்போலக் கலங்காத அன்பையே வேண்டுவர் போலும்! வீர அன்பே வேண்டுவர் போலும்! என்னே கீரர் தம் நுண்மாண் நுழை புலம்! நுண்ணிய புலமை!

புள்

புட்கள் வாழ்க்கையிலும் புலவர் இத்தகைய நுட்பமே காட்டுகின்றார். விலங்குகளில் காதற் சிறப்புடைய களிறும் பிடியும்போலப் பறவைகளில் காதல் நலன் பெற்றது புறா எனக் கூறல்தகும். புறாவின் காதற் செயல்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் பலவிடத்துங் காணலாம். 'இரை வேட்டெழுந்த சேவல் உள்ளிக் குறுநடைப் பேடை தயங்க இருந்து புலம்பக்கூவும்.'[1]

1. குறுந்தொகை, கூஅகூ; ௩, ௪, ௫.

‘வெண்சிறைப் பெடையொடு விளையாட்டு விரும்பிக் கண்பொரிக் கள்ளிக் கவர்சினை ஏறிக் கூப்பிடும்’[1] ஆண் புறு. இவை காதல்செய் முறையும் அழகிது. பெடையைச் சுற்றிச் சுற்றி ஆண்புறு வணங்கிச் செல்லும்; குனிந்து குனிந்து தளர்வுறும் குரலொடு கூவும். ‘புன்புறப் பெடையொடு பயிரி இன்புறவு இமைக்கண் ஏதாகின்றோ’[2] எனப் புலவர் கூறுவர். இவற்றைப்பற்றி நக்கீரர் யாது கூறுகின்றார்? காண்போம்; மனையுறை புறவு இன்புறு பெடையோடு மன்று தேர்ந்து உண்ணல் இல்லை; இரவும் பகலும் மயங்கிச் செயலற்று வீட்டின் கொடுங்கைகளில் கால்மாறி கால்மாறி உறைகின்றன. புலவர் இவற்றின் விளையாட்டை உணர்த்திஞரிலர். அன்றிக் காதல்செய் முறையையும் உணர்த்திஞரிலர்; ஒன்றின் பிரிவால் மற்றொன்று வருந்துவதைக் கூறிஞரிலர்; இவைதம் செயலற்ற நிலையை உணர்த்துகின்றார்.

உணவிஞல் பெறும் இன்பத்தை இவை விரும்புதல் இல்லை. இரைதேர்ந்து உண்ணும் இன்பத்திலும் உடன் உறையும் இன்பம் பெரிதெனக் கொண்டனவோ! செயலற்ற நிலையில் புட்களும் இன்பம் காண்பன போலும்! செயலற்ற நிலையில் புட்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் உடனுறைந்து இன்புறுவதைக் காட்டுகின்றார். “மனையுறை புறவின் செங்கால் சேவல், இன்புறு பெடையொடு மன்று தேர்ந்து உண்ணாது இரவும் பகலும் மயங்கிக் கையற்று மதலைப் பள்ளிமாறுவன இருப்ப” என்றார். இக் காட்சி, அப்பர்பெருமான்[3] ‘யாதும் சுவடு படாமல் ஐயாறடைகின்றபோது’ கண்ட காட்சியைப் போலுமோ! அவர்

1. பெருங். கள : ளஉ : சகூ : ளo.
2. குறுந்தொகை, உஅஎ : எ, கூ.
3. நெடுநல். சஎ - சஅ.

வரிக்குயில் பேடையோடாடி வருவன கண்டார்; சிறை யிளம் பேடையோடாடிச் சேவல் வருவன கண்டார்; நற்றுணைப் பேடையோடாடி நாரை வருவன கண்டார்; விலங்குகள் பறவைகள் ஆணும் பெண்ணுமாய் வருவன கண்டார்; அவற்றில் அளவுபடாததோர் அன்புடைமை யைக் கண்டார்; இறைவன் அம்மை அப்பராம் தன்மை யைக் கண்டார்.[1] நக்கீரரும் புறவின் செங்காற் சேவல் இன்புறு பெடையொடு உறைவன கண்டார்; அந்நிலையை உணர்த்துகின்றார்; இஃதோடு நின்றிலர்; அம்மையப் பராம் தன்மைக்கு மேற்பட்ட நிலையையும் உணர்த்து வார் போலும்! இதனை மேலே சென்று காண்போம்.

மனையுறை புறவினைவிட்டு அப்பால்செல்லின், அரசன் அரண்மனை முற்றத்தில் குறுங்கால் அன்னத் தைக் காண்கின்றோம்; மயிலைக் காண்கின்றோம். இவற் றின் செயலையும் உற்று நோக்குவோம்: மயில் தன் பெடையின்றியே செருக்கி ஆரவாரிக்கின்றது. ஒரே அன்னமுள்ளது போலும்! அஃது ஆணோ பெண்ணோ அறியோம்! இஃது தனியே இருந்து வருந்துகின்றதோ? இல்லை. துணையைப் பிரிந்து வருந்துகின்றதோ? இல்லை. கவரிமாவோடு தாவித் திரிகின்றது; உகளுகின்றது; தாவி விளையாடுகின்றது. விலங்கோ, பறவையோ, அவை அவை இனம்பற்றி ஆணும் பெண்ணும் விளை யாடுதல் இயல்பு. அல்லால், தாயும் குட்டியும், தாயும் குஞ்சும், விளையாடுதல் இயல்பு. ஈதென்ன நக்கீரர் காட்டும் புதிய காட்சி! விலங்கும் பறவையும் உகளு கின்றன. "மடப்பிணை தழீஇத் திரிமருப்பிரலை புல்லருந் துகளும்," என்பர்; "வன்பரல் தெள்ளறல் பருகிய இரலைதன் இன்புறு பெடையோடு உகளும்," என்பர்.

1. அப்பர் தேவாரம், ௲௩ : க - கக.

இவ்வாறு உகளுதல் புலவர்கள் கூறப் படித்திருக்கின்றோம். 'திரிமருப் பிரலையொடு மடமா னுகளுதலைக் காட்டுவர் முல்லைப்பாட்டாசிரியர்.'[1] ஆனால், நக்கீரரோ, மான் மானோடு உகளுதலைக் காட்டினார் இலர்; பிணையோடு மான்ஏறு உகளுதலைக் காட்டினார் இலர்; மான் தன் குட்டியோடு உகளுதலையும் காட்டினார் இலர்; மான் ஏறு, அன்னத்தோடு உகளுதலைக் காட்டுகின்றார். விலங்கு ஓர் இனம்; பறவை மற்றோர் இனம். விலங்கும் பறவையும் எவ்வாறு அன்பு பூண்டனவோ! இவ் விலங்கும் பறவையும் ஆண் பெண் எனும் தன்மையைக் கடந்தன போலும்! காதற் சிறுவரையைக் கடந்தன போலும்! தம் இன உணர்ச்சியையும் கடந்தன போலும்! இஃதும் ஓர் அரிய அன்புநிலை. பிடியின் அன்பு நிலையை முன்பு காட்டக் கண்டோம். பிடி அரசனிடத்தில் பேரன்பு பூண்டதைக் கீரர் காட்டினார்; விலங்கு மனிதனிடத்தில் அன்பு பூண்டதைக் காட்டினார்; இங்குப் பறவை விலங்கினிடம் அன்பு பூண்டதைக் காட்டுகின்றார். அரசனுக்கு விலங்கிடத்தன்பு - விலங்கிற்கு அரசனிடத்தன்பு - விலங்கிற்குப் பறவையிடத்தன்பு - பறவைக்கு விலங்கிடத்தன்பு - எல்லாம் அன்பின் தொடர்பு. உயிரெலாம் ஒன்றை ஒன்று அன்பால் பிணிக்கின்றன. இவ்வன்பு காமத்தைத் தரும் அன்போ? அன்று. காதலைத் தரும் அன்போ? அன்று. இவற்றை எல்லாம் கடந்த அன்பு. அப்பர் ஐயாறடைகின்றபோது காதல் மடப்பிடியோடுங் களிறு வருவன கண்டார். நக்கீரரோ, அதற்கு அப்பாலும் சென்றார்; காதல் மடப்பிடி களிற்றோடு வருவதைக் காண்கிலர்; அரசனோடு வருவதைக் கண்டார். மடப்பிடி காதல் நிலையைக் கடந்தது; அன்பின் அரும்பிடியாகி

1. முல்லைப்பாட்டு, கூக.

அரசன் பின் செல்வதைக் கண்டார். இவ்வரிய அன்பின் நிலையை உன்னுக உன்னுக! உன்னி உன்னி உளங் கொள்க!

ஈதெலாம் பகற்கனவோ, பாவிடைக் கண்ட கனவோ? பகற்கனவன்று; இராக்கனவன்று; பாக்கன வன்று; பாவிடைக்கண்ட உண்மைகள். கீரர் கூறுவது கூதிர்ப் பாசறை. இப் பாசறை 'காமம் நீத்த பாலினால்.'[1] திகழ்கின்றது. காமம் கடந்த நிலையை அரசனிடம் கண்டோம். மனிதப் பிறவி ஒன்றே காமத்தைக் கடத்தல் தக்கதோ? மா, கடப்பன; புட்களும் கடப்பன; விலங்கும் காமம் நீத்த பாலதாவதைக் காண்க! புள்ளும் காமம் நீத்த பாலதாவதைக் காண்க! இம் மட்டோ? 'அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி'யால்[2] இப் பாசறைப் பாட்டுத் திகழ்கின்றது. அன்பின் அகற்சி அருளென்ப. அருளொடு புணர்ந்த வாழ்வின் அகற்சி யால் இப் பாசறை திகழ்கின்றது. முன்பே காதலின் இயல்பு கூறப்பட்டது; அன்பின் இயல்பு கூறப்பட்டது; அஃது அகன்று செல்லுமாறு கூறப்பட்டது. அவற் றைச் சற்று ஈண்டு நினைவு கூர்க! காமம் காதலாக மாறுகின்றது. புள்ளிடத்து மாறுகின்றது; விலங் கிடத்து மாறுகின்றது; மக்களிடத்து மாறுகின்றது. காதல் அன்பாக மாறுகின்றது. அன்பு அகன்று அகன்று செல்கின்றது; தன் இனமல்லாத இனத்தை எல்லாம் தாவுகின்றது. 'காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினைக்'[3] காண்மின்! அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி ஆமாறு காண்க! இவற்றை எல்லாம் பாவிடைப் பதித்த புலமை

1. தொல். பொருள். புறத்திணை. எசு.
2. தொல். பொருள். புறத்திணை. எசு.
3. தொல். பொருள். புறத்திணை. எசு.

யைக் காண்க! நுண்மாண் நுழை புலம் தரு நுண் புலமையைக் காண்க! காண்க!

மரம்

கீரர் மரங்களைப்பற்றிக் கூறியனவும் மிகு நுட்பம் வாய்ந்தவை. இப் பாட்டிடை முதல் முதல் காண்பது செடியும் கொடியும் சேர்ந்தநிலை. புன்கொடி முசுண்டைப் பொறிப்புற வான்பூப் பொன்போற் பீரமொடு புதன் புதன் மலர்வதைக் காட்டுகின்றார். வேறு கொடிகள் இல்லையோ? ஏன் இப் புன்கொடியைக் கொண்டு தொடங்குகின்றார்? புதரைக்கொண்டு தொடங்குகின்றார்? அழகிய பூக்களைத் தரும் கொடிகள் பல உள. கண்கவர் நிறங்கொள் பூக்களைத் தரும் கொடிகள் பல உள. மண மிகு பூக்களைத் தரும் கொடிகள் பல உள. இத்தகைய புதர்களும் பல உள. புன்கொடி முசுண்டையோடும் புதரோடும் மர வாழ்வைத் தொடங்கியதன் நோக்கம் யாதேனும் உளதாமோ? இதனைச் சற்று நின்று கருது வோமாக:

கொடிகள் படர்வன; செடிகள் நிமிர்ந்து வளர்வன. இவைகளே மரங்களின் மூதாதைகள் போலும்! முதலிற் கொடி தோன்றிப் பிறகு செடி தோன்றிற்றோ? விலங்கு நிமிர்ந்து நடப்பதன்று. கொடியும் தானே நிமிர்ந்து வளர்வதன்று. விலங்கிலிருந்து வளர்ந்த மனிதன் நிமிர்ந்து நடக்கின்றான். கொடியிலிருந்து வளர்ந்த செடியும் நிமிர்ந்து வளர்கின்றது போலும்! மரநூல் இன்னும் வளப்பம் பெற்றிலது. மரநூல் அறிஞரால் இஃது ஆராயத்தக்கது.

'அகன்ஞாலத்தகத்துள்' தோன்றிய உயிருக்கு இப்போதுதான் வாழ்க்கைப்போர் தொடங்குகிறது.

இரண்டு கொடிகள் படருமியல்பைச் சற்று உற்று நோக்குதல் வேண்டும். ஒன்றை மற்றொன்று மீறவிடாது, ஒன்றின்மேல் ஒன்று ஏறிப் படரும் இவை இரண்டும் மற்போரிடுவன. புன்கொடி முசுண்டையோ, அற்பக் கொடி; நுண்ணியகொடி. இதனோடு போரிடுவது, இதனினும் பருத்த பீரம். இவ்விரண்டு வகைக் கொடிகளும் - ஒரு நுண்ணிய கொடியும் வலிவுற்ற கொடியும்- சேர்ந்து படருவதன் முடிவு என்ன? வாழ்வெனப் படுவது வல்லோர்மாட்டே. புன்கொடி முசுண்டைக்கும் புகலிடம் உண்டோ?

இவ்விரு கொடிகளும் நிலத்தில் கிடந்தே போரிட்டுப் புரள்வனவோ? அல்ல. இவை மேன்மேல் வளரப் பார்க்கின்றன. கொடிகள் வளர, கொழுகொம்புகள் தேவை. அந்தோ! கொழு கொம்பு வேண்டிக் கொடிகள் தவித்து நிற்பன. ஒவ்வொரு கொடிக்கும் கொழு கொம்பு நடுவார் உலகில் யார் உளர்? மனிதன் வாழ்க்கைப் போரே பெரிது. கொடிகளுக்கெல்லாம் கொழு கொம்பு நடுதற்கு மனிதனுக்குக் காலம் உண்டோ? அல்லால், எண்ணந்தான் உண்டோ? யாரால் இயல்வது இப் பெருஞ்செயல்? படரும் முல்லைக்குப் பரிந்து தேர் அளித்த பாரியோ உலகுள மக்கள்? நக்கீரர் காட்டும் அரசனிற் பெரியார்போலும் இப் பாரி! அரசன் விலங்கிடத்தில் அன்பு பூண்டனன். பாரியின் அன்போ, கொடியிடத்திலும் பரவிச் சென்றது. பாரியைத் தழுவ அக் கொடி ஆசைப்பட்டு நின்றதோ! 'அப்பா! உன்னை அணைக்க எனக்கு ஆசை பொங்குதே!' என்று கூறுவது போலக் கைந்நீட்டித் தவித்து நின்றது போலும் அக் கொடி!

மனிதன் இவற்றிற்கெல்லாம் கொழுகொம்பு நடான் எனினும், அவனுல் நடுதல் இயலாதெனினும், இறைவனே இவற்றிற்குக் கொழுகொம்பு அமைக்கின்ருன். அவன் கடனன்ரே இவற்றை மீண்டும் தன்னிடம் அழைப்பது? புதர்கள் தோன்றுகின்றன. புதரில் கொடிகள் தாவிப் படர்கின்றன. இப்போது இரண்டு கொடிகள் (முசுண்டையும் பீரமும்) ஒவ்வொரு புதரையும் தாக்குகின்றன. அந்தோ! அப் புதர்கள் எப்பாடு படும்! அவை கொடியை மீறி வளர முயல்கின்றன; தளிர் விடுகின்றன; கிளை விடுகின்றன. அத் தளிர்களில் எல்லாம், கிளைகளில் எல்லாம் தாவிக் கொடிகள் பற்றுகின்றன. கொடிகள் தம்முள் போர்; கொடிகளுக்கும் புதர்களுக்கும் போர். வாழ்க்கைப்போர் வளர்கின்ற முறையைக் காண்க! மரங்கள்வாழப் போர்; புழுக்கள் வாழப் போர்; ஊர்வன வாழப் போர்; பறப்பன வாழப் போர்; நடப்பன வாழப் போர்; மனிதன் வாழப் போர். - கொடியிடைத் தொடங்கிய வாழ்க்கைப் போர், அரசனுல் இனிதே முடிக்க நிற்கும் போரில் முடிகின்றது. நக்கீரர் காட்டிய அப்போர் அன்ருேடு நின்றுவிட்டதோ? இன்றும் நடைபெறுகின்றது. ஒருவர் வாழப் போர்; ஒரு கூட்டத்தார் வாழப் போர். ஒரு மக்கள் தொகுதியார் வாழப் போர்; ஒரு நாட்டார் வாழப் போர்; முதலாளியர் வாழப் போர்; தொழிலாளர் வாழப் போர். ஆயுதத்தால் போர்; அறிவால் போர்; வஞ்சத்தால் போர். அன்றும் போர்; இன்றும் போர்; இனியும் போரே. என்றும் போர்; எங்கும் போர்; எல்லாம் போரே. இங்கு நடக்கும் உலகப் போர்தான் யாது? ஒரு பெரு வாழ்க்கைப் போர். வாழ்க்கைப் போர் அன்றி வேருமோ? கருதுக!

இச் செடிகளையும் கொடிகளையும் கடந்து சென்றால் காணப்படுவன, வண்தோட்டு நெல், முழுமுதற் கமுகு. இவை மனிதனால் திருத்தப் பெற்றவை. இவை மனிதனால் பண்பு படுத்தப் பட்டநிலையில் புலவர் இவற்றை உணர்த்துகின்றார்.

செடி கொடிகளிடையே, ஏனைய பயிர்களிடையே நெற்பயிர் தானே வாழத்தக்கதோ? வளரத் தக்கதோ? மனிதன் துணையின்றேல் இவை வாழ்க்கைப் போரில் மாள்வன. மனிதன் இவற்றைக் காத்தளித்திலனேல், களைகளே இவற்றை அழிப்பன. மனிதனால் இவை பயன் பெற்றன. இவற்றால் மனிதன் பயன்பெறுகிறான். நெல் அல்லது அதைப் போன்ற புல்வகை தரும் உணவுப் பொருள்கள்-மரவகை தரும் உணவுப் பொருள்கள் - இல்லையேல், மனிதன் எவ்வாறு வாழ்வான்? மனிதன் உயிர் வாழ இவை பெருந்துணை; இவை உயிர் வாழ மனிதன் அருந்துணை. இஃது உலகியலில் ஒன்றை ஒன்று பற்றி நிற்கும் தொடர்பு. இஃது உலக இயல்பு. இவ்வுலகில் தானே தழைத்தல் அரிது.

நெற்பயிர் போல்வதே கமுகு. இவை இரண்டும் புறக்காழ் உடையன. காட்டில் ஏனைய பெருமரங்களுடன் பொருது மேற்கிளம்பிக் கமுகும் தானே வாழும் தகுதியற்றது.

இவற்றை அடுத்துக் காண்பது விரவு மலர்வியன்கா. கமுகு பெருங்குலையைத் தாங்கி நிற்கின்றது. வீங்கிப் புடை திரண்ட அதன் காய்கள், முற்றுகின்றன. இவ்வியன்காவில் எம்மரமும் காய்த்தில; பழுத்தில; பிஞ்சும் கொண்டில போலும்! எல்லா மரங்களும் பூத்தே அமைகின்றன. இது பூங்காப் போலும்! இதிலுள்ள மர

மெலாம் பூவே தருவனபோலும்! பூவாதே காய்க்கும் மரமுள. காயாதே பூக்கும் மரமும் உளபோலும் ! பூக்களில் ஆண் துகளும் பெண் துகளும் ஒன்று சேருங்கால் காய்கள் உண்டாவன. ஆண் பெண் துகள்கள் சேராத நிலையை மரங்களும் பெறுவன போலும்! வயது முதிர்ந்த மரங்கள் காய்ப்பதில்லை. காமஞ்சாலாக் கடைக்கோட் காலை மரங்களுக்கும் உண்டென்பதைக் காண்கிறோம். காமம் நீத்த மரங்களும் உளவோ என்பது மர நூலறிஞர் ஆராய்தல் தக்கது. புலவர், காமம் நீத்த மனிதனைக் காட்டினார்; காமம் நீத்த விலங்கினைக் காட்டினார்; காமம் நீத்த பறவையைக் காட்டினார். இவற்றை எல்லாம் முன்பு கண்டோம். இங்குக் காமம் நீத்த மரத்தைக் காட்டுகின்றார் போலும்! விரவு மலர் வியன்கா, மர வகையில் காமம் நீத்து அன்பு பூத்து அமைந்ததை உணர்த்தும் போலும்!

௫. தொகுத்து முடித்தல்

மக்கள், மா, புள், மரம் எனும் நாற்பாற் பிறவியின் தன்மையைக் குறித்து நக்கீரர் கருத்துக்கள் மேலே கூறியவற்றோடு முடிவு பெறும். இதுகாறும் நாம் கண்டவற்றை எல்லாம், புலவர் இந் நான்கு பிறவியின் கண்ணும் கூறிய நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம், பொருள் நலனை எல்லாம், சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் காண்போம் :

கோவலர் வருந்துகின்றனர். முழு வலி மாக்கள் தேறல்மாந்தித் திரிகின்றனர். காதலர்ப் பிரிந்தோர் புலம்புகின்றனர். அரசி தன்மனம் கணவன்பாற் சென்று அழுந்திய நிலையில் புலம்பொடு வதிகின்றாள். (இவ்வம்மையின் மனநிலையும் காதலும் அரியவெனினும், இன உணர்ச்சியைக் கடந்தவையல்ல.) அரசன் தூய அன்புரு வாய்த் திகழ்கின்றான்.

மா மேயல் மறக்கின்றன. மந்தி கூர்கின்றன. கறவை கன்றுகோள் ஒழிகின்றன. பல்லுளைப் புரவி, புல்லுணாத் தெவிட்டி நிற்கின்றன. இவை தம் புலம்பு தரு குரல் பிரிந்தோர் புலம்புவதைப் போலும். கவரி மான் அன்னமோடு களிக்கின்றது. பாய்பரிக் கலிமாவும் பிடியும் அன்புநெறி உற்று அரசனுடன் செல்கின்றன.

பறவை படிவன வீழ்கின்றன. மென்பறைத் தொழுதிக் கொக்கும் நாரையும் இரைதேர்கின்றன. புறு, தன் இன்புறு பெடையோடு அமர்கின்றது. மயில், தன் பெடையின் நிச் செருக்கி நிற்கின்றது. அன்னம், கவரி மானுடன் அன்பு பூண்டு ஒழுகுகின்றது.

செடிகளுக்கும் கொடிகளுக்கும் வாழ்க்கைப்போர், வண்தோட்டு நெல்லின் வருகதிர், வணங்கி நிற்கின்றது.

கமுகு, வயிறு வாய்த்து நிற்கின்றது; வியன்கா, மலர் பூத்து ஒளிர்கின்றது.

ஒரு பிறவிக்குக் கூறிய நிகழ்ச்சிகளை மற்றைய மூன்று பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கு வோம். எல்லாப் பிறவி நிகழ்ச்சிகளிலும் ஒருவித ஒற் றுமை காணப்படுகிறது. அவையெலாம் துன்பத்தில் தொடங்குகின்றன; அன்பில் முடிகின்றன. ஏனைய இடைநிகழ்ச்சிகளிலும் ஒருபுடை ஒப்புமை காணப்படு கின்றது. அந்த அந்தப் பிறவியின் இயல்புக்கேற்பச் சில இடைநிகழ்ச்சிகள் மிகுகின்றன; சில குறைகின்றன. உலகில் தோன்றுவன எல்லாம் துன்புறுகின்றன. உணவு தேடி அலைகின்றன சில; சில உண்டு அமைகின்றன; களிக்கின்றன சில; இணைதல் விழைந்து ஏங்குவன சில. இணை விழைச்சு இறுதியில் எல்லாப் பிறவியிடத்தும் அன்பாய் மாறுகின்றது. மனிதப் பிறவி ஒன்றில் மட்டுமே, இந் நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்வன அல்ல; எல்லாப் பிறவிகளிலும் நிகழ்வன.

இத்தகைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் எல்லாம் துன்பத்தைக் கண்டார் புத்தர் பெருமான். இவ் வுலக வாழ்வே துன்பம் துன்பம், துக்கம் துக்கம், துக்கப் பெருங்கடல், எனக் கண்டார். அவரைப் போலவே நக்கீரரும், ‘துன்பமே உலக இயல்பு, இயற்கை இயல்பு, எல்லாப் பிறவிகளிலும் மக்கள், மா, புள் செடி கொடி யாவற்றினும் இத் துன்பமும் துக்கமுமே தொடர்ந்து நிற்பன’ எனக் கண்டார். புத்தர் பெருமான் இத் துன்பத்தைப் போக்கத் துறவே வழி எனத் துணிந்தார். ‘நிப்பாணம் பரமம் சுகம்’ என்னும் அவர் தம்ம பதம். வாழ்க்கையைத் துறந்து, உலகைத் துறந்து, எல்லாம் துறந்து எல்லாம் அற்ற நிர்வாணம் என்னும் நிலையே

(பரம சுகம்) பேரின்பம் அளிப்பது எனக் கண்டார். நக்கீரரோ அவ்வாறு கொள்ளார். துன்பத்தை மாற்றுவது அன்பு, காமம் நீத்த அன்பு, பற்றெலாம் அற்ற அன்பு, துகளற்ற அன்பு, தூய அன்பு, எனக் கண்டார். அதையே இப் பாட்டிற் காட்டினர். நிர்வாணம் அந்நிலையை அடைந்தவன் ஒருவனுக்கே பயன்படுவது. ஏனையோர்க்கு அது பயன்படுதல் இன்று. இதற்கு முற்றிலும் மாறானது அன்பின் தன்மை. அன்பைப் பூண்டோன் மட்டும் அன்பினுல் இன்புறுவான் அல்லன். பூண்டோனுடன் அவ்வன்பை ஏற்ற எல்லாம்-ஏற்றோன், ஏற்றவை, ஏற்ற உலகம் எல்லாம் - இன்புறுவன. "அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப, வையத்து இன்புற்ருர் எய்தும் சிறப்பு" என அறம் கூறியதும் காண்க. இவ்வாறு அன்புற் றமர்தலின் மிக்க இன்பமில்லை, சிறப்புமில்லை என்பது பழந்தமிழ் மரபு என்பர்.

ஒவ்வொரு பிறவியையும் அன்பே ஆக்கும். அவ்வன்பே அப் பிறவியை மாற்றும், உயர்த்தும் போலும்! ஆருயிர் 'அகன்ஞாலத் தகத்துள் தோன்றி'[1] மீண்டும் இறைவனிடம் 'வருந்துணையும்' அவ்வன்பே பிறவி தொறும் பிறவிதொறும் உயர்த்தி உயர்த்திச் செலுத்துகின்றது: புல்லிலிருந்து புழுவாக்கியதும் அன்பு; 'என்பிலதனை' - என்பிலாப் புழுவை - என்போடியைத்து ஏனைய பிறவிகளில் உயர்த்திச் செலுத்துவதும் அன்பு.

> "அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
> என்போ டியைந்த தொடர்பு."[2]

என்பர் திருவள்ளுவர்.

---

1. அப்பர், கூ-ஆம் திருமுறை, பெரிய திருத்தாண்டகம், இ.
2. மணக்குடவர் உரையும், திரு. வி. க. அவர்கள் உரையும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

"அன்பைப் பெருக்கி ஆருயிரைக் காக்கவந்த
இன்பப் பெருக்கே!"

என்று இறைவனை அழைப்பர் தாயுமானவர். ஆருயிர், மனிதன் உயிர் ஒன்றோ? மனிதராவார் இடத்து மட்டுமோ அன்பு பெருகும்? ஆருயிர் புல்லில் இருந்தும் தொடங்குகின்றது. கல்லிலிருந்தும் தொடங்கும். அணுவிலிருந்தே தொடங்கும் என்பர். இது நாம் ஊனக் கண்ணால் காண்பதொன்றன்று. உலகில் தோன்றிய நாள்தொட்டு அன்பைப் பெருக்கிப் பெருக்கித் தன்னிடம் 'வருந்துணையும்'[1] 'அருந்துணை' யாய் நிற்பவன் இறைவன்.

"......எவ்விதத் தோற்றமும்
செவ்விதிற் பற்பல காரணச் செறிவால்
அவ்வவற் றுள்நிறை அன்பே ஆக்கும்.
சிற்றறி வாதலால் முற்றும்நாம் உணரோம்."[2]

என்றார் அறிவியல் அறிஞராகிய புலவர். 'ஆருயிர்க்கெலாம் அன்பு செயல் வேண்டும்' என்றார் இராமலிங்க அடிகள். ஆருயிரெல்லாம் அன்பு செய்வதைக் காண்க! ஆருயிர்க்கெலாம் அன்பு செய்வதையும் காண்க!

உருவத்திலிருந்து உருவம் தானே தோன்றும்; ஒன்று பலவாகப் பெருகும்; உயரும் என்பர், தார்வின் ஆதியோர். எவற்றிலிருந்து எவை வந்தன எனத் தேடித் திரிவர். உள்ளிருந்தியக்கும் - உயர்த்தும் - ஒன்றனை அறியார்போலும்! 'அறிவு வளர உருவம் வளரும்; உயிர் வளரும்' என்பர் ஒரு சாரார். மேல் நாட்டிடை அறிவு வளர்ந்தது. அஃது உலகிற்கு நன்மை பயப்பதை அறிவீர்கள். இதனால், உயிர்கள் வளர்வதை

1. அப்பர், ௬-ஆம் திருமுறை, பெரியதிருத்தாண்டகம், ௫.
2. மனோன்மணீயம், அங். III களம். ௩, வரி, கஅ௬-கக௨.

யும் அறிவீர்கள். இவ்வறிவு தந்தது அருந்திறல் அமைந்த குண்டுகளை - படைமுகமே அறியாரையும் தாக்கும் குண்டுகளை. யாதும் தீமை புரியார், தீமை யேதும் நினையார், தீமையேதும் அறியார், சுற்றிளம் பெண்டிர், ஆற்றுப் பாலகர்,எல்லோர் மீதும் குண்டுகளை வீழ்த்துவதும் அறிவு. அறிவு வளர வளரத் தீமை வளர்ந்ததோ, உடல் வளர்ந்ததோ, உருவம் வளர்ந்ததோ, உயிர் வளர்ந்ததோ, ஆராய்ந்தறிக!

'அறிவே முத்தி தரும்' என்பாரும் உளர். அறிவே வேண்டா வேண்டா என்று அழுதாரும் உளர். கல்வி என்னும் தொல்கடலினின்றும், பல்கடலினின் றும் தப்பிப் பிழைத்தலை வேண்டினர் மாணிக்கவாசகர். 'கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்!' என்றார் தாயுமானவர். இதை இனியும் விரிக்கிற் பெருகும்; போரிடைப் புகுத்தும்; இலக்கியச் சுவையையும் மறைக் கும்; ஈதோடு அமைவோம். அறிவின்றியும் அன்பே முத்தி தருவது என்று கொண்டது தமிழ்நாடுபோலும்! ஆதலின், தமிழ்நாட்டிடையே தோன்றிய விலங்கும் ஆறறிவு பெறுமுன்னமே முத்திக்குரியதானது; புள்ளும் முத்திக்குரியதானது; இவை முத்தியும் பெற்றன.

அன்பு! அன்பு! உயிரெலாம் அன்பு! ஊரெலாம் அன்பு! நாடெலாம் அன்பு! உலகெலாம் அன்பு! இவ் வன்பே உலகிடை நிலைபெறும்; அல்லால் நிலைபெற வேண்டும் என நக்கீரர் கனவோ கண்டார்! நடை மிகுத் தேத்திய குடை நம்முன் மீண்டும் சற்றுத் தோன்றுமாக! இவ்வன்பின் நெறியிற் செல்லும் நடையே, உலகத்தை உயர்த்தும் நடை, உயிர்களை உயர்த்தும் நடை எனப் புலவர் காட்டுவார் போலும்! உயிர்களிடத்திலுள்ள

பிணக்கெல்லாம் தீர, வழக்கெல்லாம் தீர, அன்பினும் வேறில்லை மருந்து எனக் காட்டுகின்றார் போலும்! வாடைத் துன்பத்தைத் துரத்தியதும் அன்பு; ஏனைய துன்பத்தைத் துரத்துவதும் அன்பு. அன்பே மனத்தைத் திருத்தும் மருந்து; மக்களைத் திருத்தும் மருந்து; மாவைத் திருத்தும் மருந்து; புட்களைத் திருத்தும் மருந்து; மரங்களைத் திருத்தும் மருந்து எனக் காட்டுகின்றார். உயிரை வளர்ப்பது அன்பு; ஒன்றுமாறு உய்ப்பது அன்பு; எங்கும் உள்ளது அன்பு; எல்லாமாவது அன்பு. அன்பே கடவுள்.

இவ்வன்பின் நெறியை உலகம் கொள்ளுமோ? பிணக்கெலாம் அற்று, வழக்கெலாம் அற்று, வேற்றுமை ஒழிய, ஒற்றுமை ஓங்க, உலகெலாம் அன்பு ஒளிவிடும் நாளும் உளதாமோ! இவ்வுலகில் முதல் முதல் உயிர் தோன்றி 50 கோடி ஆண்டுகளாயின என்பர். இன்னும் மாந்தர் தம்முள் ஒத்து வாழ்வாரிலர். உலகப் பெரு மக்கள் ஒன்று கூடி, மக்கள் ஒத்து வாழ, அமைதியின் வாழ, நெறிகள் வகுத்தார்கள் - வகுக்கின்றார்கள். இந் நெறி எலாம் மனிதனைக் குறித்தவையே. மனிதரல்லா ஏனைய உயிர்களும் இந்நெறிக்கண் இடம்பெறுவனவோ? பெறா. உலக மாந்தர் தம்முள் ஒத்து வாழ்தல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்ற - இவ்வுண்மை தோன்ற - 50 கோடி ஆண்டுகள் ஆயின. மனிதன் ஏனைய உயிர்களிடத்தும் ஒத்து வாழ்தல் வேண்டும். அன்பு பூண்டொழுகுதல் வேண்டும். மக்களுக்கென்ற நெறியுள் ஏனைய உயிர்களும் இடம்பெறல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்ற இன்னும் எத்தனை எத்தனை கோடி ஆண்டுகள் செல்லுமோ! இவ்வுண்மையை - இவ்வன்பின் நெறியை - உயர்ந்த உலக நடையெனப்

பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உணர்த்திய கீரர் அறிவுதான் என்னே! இவற்றை எல்லாம் ஒரு சிறு பாட்டிடைப் பெய்து, பெய்தவிடம் தெரியாது மூடிப் பாமணமே கமழுமாறு காட்டிய புலமைதான் என்னே! பாவன்மைதான் என்னே!

அம்மம்ம! நல்ல வாடை! நல்ல வாடை! கீரர் தம் வாடை நல்ல வாடை! இவ்வாடை மக்கள் நலம் காட்டிற்று; மா நலங் காட்டிற்று; புள் நலங் காட்டிற்று; மர நலங் காட்டிற்று. உயிரெலாம் நல்லவையாக்கும் வாடை, உலகையே நல்லதாக்கும் வாடை, நல்ல வாடை! இம்மட்டோ! கீரர் தமையும் நல்கீரராக்கிய வாடை, நல் வாடை. வாடை தொடங்கிய இடத்தைச் சற்று நினைவு கூர்க! எங்குத் தொடங்கினது? எங்கெங்கு இழுத்துச் சென்றது? நெடுக, நெடுக, நெடுவழி எல்லாம் இழுத்துச் சென்றது; நீண்டு நீண்டு உயிர் வகை எல்லாம் தாவிற்று; உயிர் இயல்புகளை எல்லாம் தாவிற்று; உயிருள்ள இடமெல்லாம் புகுந்தது; உலகியல் எல்லாம் தன்னுள் அடக்கி நின்றது; இம்மை எல்லாம் காட்டிற்று; இன்னும் நீளுகின்றது; இம்மைக்கு அப்பாலும் தாவுகின்றது; மறுமையையும் தொட்டு நிற்கின்றது. மறுமைக்குள்ளும் நீண்டு நீண்டு செல்லும் போலும் இந்நெடு வாடை! என்னே நீளம்! எவ்வளவு நீளம்! நெடுவழி நெடுவழிச் சென்றும் இதன் நீளத்தின் எல்லையைக் கண்டிலோம். அரிது அரிது நெடுவாடைதன் நீளம் அறிதல்!

நல்கீர! நக்கீர! கீரர் பெரும! நும்மை[1] எவ்வாறு புகழ்வோம்! நும் புலமையை எவ்வாறு போற்றுவோம்!

1. ஈண்டுக் காணும் வழுவமைதிகள் ஓசை நலன் கருதியும் கருத்து நலன் கருதியும் கையாளப்பட்டன.

நும் வாடையை அறிதோறும் அறிதோறும் எம் அறியாமையே காண்கின்றோம்! நும் அறிவின் எல்லையைக் கண்டிலோம். இறைவனை எதிர்த்தது நும் செயலன்று! நும் அறிவின் செயல் போலும்! புலமையின் செயல் போலும்! உண்மையை ஒளித்துக் கூறா உரத்தின் செயல் போலும்! "நூலறி புலவன்"[1] நும் முருகனோ? நீரோ? முருகனை நீர் கண்டீர் போலும்! நாங்கள் முருகனைக் காணும் நல்வினை செய்திலோம்! அவன் புலமையைக் காட்டும் நூல்களைக் கண்டிலோம்; கற்றிலோம்! நும் சிறு பாட்டையே கண்டோம்; அப் பாட்டிடை நும் புலமையைக் காணக் காண, நும் அறிவை அறிய அறிய விதிர்விதிர்க்கின்றோம்; பேச நாவெழவில்லை; புகழ நாவெழவில்லை; எழுதக் கை எழவில்லை. சிலவேனும் சொல்லச் சிலவேனும் எழுதச் சொற்களைத் தேடுகின்றோம். அவைகளும் ஓடுகின்றன; ஓடி ஒளிகின்றன. நும் பேரறிவிற்கும், நும் பெரும் புலமைக்கும் பணிந்து நடந்த சொற்கள், புன்மையேம் எமக்கும் பணிவனவோ? எவ்வாறு புகழ்வோம்! எவ்வாறு போற்றுவோம்! புலவர்தம் அரசே! நும் அருமைச் சிறு சொற்களை நுமக்கே அணிவோம். ஒருமையால் கூறியன உமக்கே உரியன!

"நூலறி புலவ! பலர் புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே! அந்தணர் வெறுக்கை! அறிந்தோர் சொன்மலை! அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பெயர்க் கீர! நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க்கரிது!"[2] அரிது! அரிது!

வாடை வாழ்க! வாழ்கநல் வாடை!
நீடு நிலவுக நெடுநல் வாடை!

---

1. திருமுருகு. உகூக.
2. திருமுருகு. உசுக, உசுரு, உசுஅ, உசுகூ, உஎஅ.

கா. நச்சினார்க்கினியம்

வையகம் பனிப்ப வலனேர்பு வளைஇப்
பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென

இப் பாட்டிற்கு நெடுநல்வாடையென்று பெயர் கூறினர். இப் பெயர் நெடிதாகிய நல்ல வாடையென விரிதலிற் பண்புத்தொகையாயிற்று. வாடையென, வாடைக் காற்றிற் றோன்றின கூதிர்ப்பாசறையை உணர்த்தலிற் பிறந்தவழிக் கூறலென்னும் ஆகுபெயராய் நின்றது. இப் பாட்டினுட் "கூதிர்நின் றன்றாற் போதே" (எஉ) எனவும், "கூதிர்ப் பாணுள்" (கஉ) எனவுங் கூறுகின்றாராதலின், இது "வாகை தானே பாலையது புறனே"[1] எனப் பாலைக்குப் புறனாகக் கூறிய வாகைத்திணையாய் அதனுள், "கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக் காதலி னொன்றிக் கண்ணிய மரபினும்"[2] எனக் கூறிய கூதிர்ப்பாசறையேயாயிற்று. தலைவனைப் பிரிந்திருந்து வருந்துந் தலைவிக்கு ஒருபொழுது ஒரூழி போல நெடிதாகிய வாடையாய்ப் பாலையாகிய உரிப் பொருளுணர்த்திற்று. அகத்தொடுங்கிப் போகம் நுகர் வார்க்குச் சிறந்த காலமாயினும், அரசன் போகம்வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅனாய் அப்போகத்தில் மனமற்று வேற்றுப்புலத்துப் போந்திருக்கின்ற இருப்பாகலின், அவற்கு நல்லதாகிய வாடையாயிற்று. எனவே காமத் திடத்து வெற்றி யெய்தலின், வாகைத்திணையாயிற்று ; இப் பாட்டுச் சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர் கொள்ளாமையின் அகப் பொருளாமேனும், "வேம்புதலை யாத்த நோன்கா ழெஃகம்"

---

1. தொல். பொருள். புறத்திணை. கஅ
2. தொல். பொருள். புறத்திணை. உக

ஆர்கலி முனை இய கொடுங்கோற் கோவலர்
ஏறுடை யினநிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்
புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோடல்
நீடிதழ்க் கண்ணி நீரலைக் கலாவ

(கஎசூ) என அடையாளப்பூக் கூறினமையின், அகமாகா தாயிற்று.

1 - 2. [வையகம் பனிப்ப வலனேர்பு வளைஇப், பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென :] பொய்யா வானம் வையகம் பனிப்ப வலன் வளைஇ ஏர்பு புதுபெயல் பொழிந்தென - பருவம் பொய்யாத மேகம் உலகெல்லாங் குளிரும்படியாகத் தான் கிடந்த மலையை வலமாக வளைந்து எழுந்திருந்து கார்காலத்து மழையைப் பெய்ததாக.

3. ஆர்கலி முனைஇய கொடு கோல் கோவலர் - வெள்ளத்தை வெறுத்த கொடிய கோலினையுடைய இடையர்,

4. ஏறு உடை இனம் நிரை வேறு புலம் பரப்பி - ஏற்றையுடைய இனங்களையும் பசுக்களையும் மேட்டு நிலமாகிய முல்லை நிலத்தே மேய விட்டு,

எருமையையும் ஆட்டையும் ‘ இனம் ’ என்றார்.

5. புலம் பெயர் புலம்பொடு கலங்கி - தாம் பயின்ற நிலத்தைக் கைவிட்டுப்போம் தனிமையினாலே வருத்தமெய்தி.

ஊர்க்கு அண்ணியவிடத்தே மேய்த்து ஊரிற் றங் காமையிற் ‘ புலம் பெயர் புலம் என்றார்.

5 - 6. கோடல் நீடு இதழ் கண்ணி நீர் அலைகலாவ - காந்தளினது நீண்ட இதழ்களாற்கட்டின கண்ணி நீரலைத்தலாலே கலக்கமெய்த,

மெய்க்கொள் பெரும்பனி நலியப் பலருடன்
கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள்புடையூஉ நடுங்க
மாமேயல் மறப்ப மந்தி கூரப்
பறவை படிவன வீழக் கறவை
கன்றுகோ ளொழியக் கடிய வீசிக்

---

7 - 8. மெய் கொள் பெரு பனி நலிய பலருடன் கை கொள் கொள்ளியர் கவுள் புடையூஉ நடுங்க - தம் உடம்பிடத்தே கொண்ட பெரிய குளிர்ச்சி வருத்துகையினாலே பலருங்கூடிக் கையிடத்திலே கொண்ட நெருப்பினையுடையராய்ப் பற்பறை கொட்டி நடுங்க,

கையை நெருப்பிலே காய்த்தி அதிற்கொண்ட வெம்மையைக் கவுளிலே அடுத்தலிற் 'கைக்கொள் கொள்ளியர்' என்றார்.

கோவலர் (௩) பலருடன் (௭) பரப்பிக் கலங்கிக் (௫) கலாவக் (௬) கொள்ளியராய்க் கவுள்புடையூஉ நடுங்க (௮) என்க.

9. மா மேயல் மறப்ப - விலங்குகள் மேய்தற்றொழிலை மறந்தொடுங்க, மந்தி கூர - குரங்கு குளிர்ச்சி மிக, 'குன்னுக்க' என்பாருமுளர்.

10. [பறவை படிவன வீழ:] படிவன பறவை வீழ - மரங்களிலே தங்குவனவாகிய புள்ளுக்கள் காற்று மிகுதியால் நிலத்தே வீழ,

10 - 11. [கறவை, கன்றுகோ ளொழியக் கடிய வீசி:] கறவை கடிய வீசி கன்று கோள் ஒழிய - பசுக்கள் குளிரின் மிகுதியாற் கடியவாய் உதைத்துக் கன்றை ஏற்றுக்கோடலைத் தவிர,

குன்றுகுளிர்ப் பன்ன கூதிர்ப் பானாள்
புன்கொடி முசுண்டைப் பொறிப்புற வான்பூப்
பொன்போற் பீரமொடு புதற்புதல் மலரப்
பைங்காற் கொக்கின் மென்பறைத் தொழுதி
இருங்களி பரந்த ஈர வெண்மணற்
செவ்வரி நாரையோ டெவ்வாயுங் கவரக்
கயலற லெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்ப்

---

12. குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர் பால் நாள் - மலையைக் குளிர்ச்சிசெய்யுமாறு போன்ற கூதிர்க்காலத்து நடு யாமத்தே. புலம்பொடு வதியு மரிவைக்கு (௧௬௬) என மேலே கூட்டுக.

13 - 4. புல் கொடி முசுண்டை பொறி புறம் வால் பூ பொன் போல் பீரமொடு புதல் புதல் மலர - புல்லிய கொடியினையுடைய முசுண்டையில் திரண்ட புறத்தை யுடைய வெள்ளிய பூப் பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய பீர்க்குடனே சிறு தூறுகடோறும் விரிய,

15 - 9. [பைங்காற் கொக்கின் மென்பறைத் தொழுதி, யிருங்களி பரந்த வீர வெண்மணற், செவ்வரி நாரையோ டெவ்வாயுங் கவரக், கயலறலெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்ப், பெயலுலந் தெழுந்த:]

கடு புனல் சாஅய் கயல் அறல் எதிர - கடிதாய் ஓடின நீரினின்றும் ஒருகால் பற்றிக் கயல்கள் அற்ற நீர்க்கு எதிரே வருகையினாலே,

பெயல் உலந்து எழுந்த (௧௯) பைங்கால் கொக்கின் மெல் பறை தொழுதி (௧௫) - மழையாலே வருந்தி அது சிறிது விட்ட அளவிலே எழுந்த பசிய காலையுடைய கொக்கினது மெல்லிய சிறகரையுடைய திரள்.

பெயலுலந் தெழுந்த பொங்கல் வெண்மழை
அகலிரு விசும்பிற் றுவலை கற்ப
அங்க ணகல்வய லார்பெயற் கலித்த
வண்டோட்டு நெல்லின் வருகதிர் வணங்க
முழுமுதற் கமுகின் மணியுற ழெருத்திற்
கொழுமட லவிழ்ந்த குழூஉக்கொள் பெருங்குலை

செ வரி நாரையொடு (௧எ) இரு களி பரந்த ஈரம் வெள் மணல் (௧௬) எ வாயும் கவர (௧எ) - சிவந்த வரியினை யுடைய நாரைகளோடே கரிய வண்டலிட்ட சேறு பரந்த ஈரத்தினையுடைய வெள்ளிய மணலாகிய எவ்விடங்களிலுமிருந்து அக் கயலைத் தின்ன,

19 - 20. பொங்கல வெள் மழை அகல் இருவிசும்பில் துவலை கற்ப - பொங்குதலையுடைய வெள்ளிய மேகம் அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தே சிறு துவலையாகத் தூவ மேற் கற்கும்படியாக, கூதிர் ஈண்டு நின்றது (எஉ) என மேலே கூட்டுக.

'கற்ப' என்னுஞ் செயவெனெச்சம் ஈண்டு எதிர் கால முணர்த்திற்று.

'துவலை கற்ப' என்றார், மிகப்பெய்தலே தனக்கு இயல் பென்பது தோன்ற.

உக - உ. அம் கண் அகல் வயல் ஆர் பெயல் கலித்த வள் தோடு நெல்லின் வரு கதிர் வணங்க - அழகிய இடத்தையுடைய அகன்ற வயல் நிறைந்த நீராலே மிக்கெழுந்த வளவிய இலையினையுடைய நெல்லினின்றும் புறப்பட்ட கதிர் முற்றி வளைய,

புல்லாதலின் 'தோடு' என்றார்.

23 - 4. முழு முதல் கமுகின் மணி உறழ் எருத்தின் கொழு மடல் அவிழ்ந்த குழூஉ கொள் பெருகுலை - பெரிய

நுண்ணீர் தெவிள வீங்கிப் புடைதிரண்டு
தெண்ணீர்ப் பசுங்காய் சேறுகொள முற்ற
நளிகொள் சிமைய விரவுமலர் வியன்காக்
குளிர்கொள் சினைய குரூஉத் துளி தூங்க
மாட மோங்கிய மல்லல் மூதூர்
ஆறுகிடந் தன்ன அகனெடுந் தெருவிற்

அடியிணையுடைய கழுகினது நீலமணியை ஒத்த கழுத்திற் கொழுவிய மடலிடத்துப் பாளை விரிந்த திரட்சியைக் கொண்ட தாறுகளில்,

25 - 6. [நுண்ணீர் தெவிள வீங்கிப் புடை திரண்டு, தெண்ணீர்ப் பசுங்காய் சேறுகொள முற்ற:] தெள் நீர் பசு காய் நுண்ணிய நீர் தெவிள வீங்கி புடை திரண்டு சேறு கொள முற்ற - தெளிந்த நீரை உள்ளே உடைய பசிய காய் நுண்ணிய நீர்தான் திரளும்படியாக வீங்கிப் பக்கந்திரண்டு இனிமை கொள்ளும்படி முற்ற,

27. [நளிகொள் சிமைய விரவு மலர் வியன்கா:] விரவு மலர் நளிகொள் சிமையம் வியல் கா-முன்பு விரவின பூக்கள் செறிதலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உச்சியினை யுடையவாகிய அகன்ற பொழில்கள்,

28. குளிர்கொள் சினைய குரூஉ துளி தூங்க-குளிர்ச்சியைத் தம்மிடத்தே கொண்ட கொம்புகளை உடையவாகி அவற்றில் ஏற்று நின்ற நிறத்தையுடைய மழைத்துளி மாறாமல் வீழ,

29 - 30. மாடம் ஓங்கிய மல்லல் மூதூர் ஆறுகிடந் தன்ன அகல் நெடு தெருவில் - மாடங்களுயர்ந்த வளப்பத்தையுடைய பழையவூரில் யாறு கிடந்தாற்போன்ற அகன்ற நெடிய தெருவிலே, திரிதர (நடு) என்க.

படலைக் கண்ணிப் பரேரெறுழ்த் திணிதோள்
முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்
வண்டுமூசு தேறல் மாந்தி மகிழ்சிறந்து
துவலைத் தண்துளி பேணார் பகலிறந்து
இருகோட் டறுவையர் வேண்டுவயின் திரிதர
வெள்ளி வள்ளி வீங்கிறைப் பணைத்தோள்

---

31 - 2. படலை கண்ணி பரு ஏர் எறுழ் திணிதோள் முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள் - தழை விரவின மாலையினையும் பருத்த அழகினையுடையவாகிய வலியினையுடைய இறுகின தோளினையும் முறுக்குண்ட உடம்பினையும் நிரம்பின மெய் வலியினையுமுடைய மிலேச்சர்,

33. வண்டு மூசு தேறல் மாந்தி மகிழ் சிறந்து-வண்டுகள் மொய்க்கும் கள்ளையுண்டு மகிழ்ச்சி மிக்கு,

34 - 5. [துவலைத் தண்டுளி பேணார் பகலிறந், திரு கோட் டறுவையர் வேண்டுவயிற் றிரிதர :]

துவலை தண் துளி பேணார் இரு கோடு அறுவையர் வேண்டு வயின் திரிதர - சிறு துவலையாகிய தண்ணிய துளியை அஞ்சாராய் முன்னும் பின்னுந் தொங்கலாக நாலவிட்ட துகிலினையுடையராய்த் தமக்கு வேண்டின இடத்தே திரிதலைச் செய்ய,

'பகலிறந்து' என்பதனை மேலே கூட்டுக.

36 - 7. [வெள்ளி வள்ளி வீங்கிறைப் பணைத்தோண், மெத்தென் :] வெள்ளி வள்ளி வீங்கு இறை மெத்தென் பணை தோள் - வெளுக்கப்பட்டதாகிய சங்குவளை இறுகின இறையினையுடைய மெத்தென்ற பணைபோலுந் தோளினையும்,

மெத்தென் சாயல் முத்துறழ் முறுவற்
பூங்குழைக் கமர்ந்த ஏந்தெழில் மழைக்கண்
மடவரல் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து

---

37. மெத்தென் சாயல் - மெய்ம்முழுதும் கட்புல னாய்த் தோன்றுகின்ற மெத்தென்ற சாயலினையும்,

முத்து உறழ் முறுவல்-முத்தையொத்த பல்லினையும்,

38. பூ குழைக்கு அமர்ந்த ஏந்து எழில் மழைகண் - பொலிவினையுடைய மகரக் குழையிட்ட அழகிற்குப் பொருந்தின உயர்ந்து தோன்றுகின்ற அழகினையுடைய குளிர்ச்சியையுடைய கண்ணினையும்,

இனி உருபு மயக்கமாக்கிக் 'குழையிடத்தே சென் றமர்ந்த கண்,' என்று முரைப்ப,

39. ஏந்து (௩௮) மடவரல் மகளிர் - உயர்ந்து தோன்றுகின்ற மடப்பத்தினையுடைய மகளிர்,

தோள் (௩௯) முதலியவற்றையுடைய மகளிரென்க.

39 - 41. [பிடகைப் பெய்த, செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத், தவ்வித ழவிழ்பதங் கமழ:] பிடகை பெய்த, பைங்காற் பித்திகத்து செவ்வி அரும்பின் அ இதழ் பகல் இறந்து (௩௪) அவிழ் பதம் கமழ-பூந்தட்டிலே இட்டு வைத்த பசிய காலினையுடைய பிச்சியினுடைய அலருஞ் செவ்வியையுடைய அரும்பினது அழகிய இதழ்கள் பகற் பொழுதைக் கடந்து விரியுஞ் செவ்வி மணக்கையினாலே,

'செவ்வரியரும்பு' பாடமாயின், 'சிவந்த வரியினை யுடைய அரும்பு' என்க.

அவ்வித ழவிழ்பதங் கமழப் பொழுதறிந்து
இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ
நெல்லும் மலருந் தூஉய்க் கைதொழுது
மல்ல லாவண மாலை யயர
மனையுறை புறவின் செங்காற் சேவல்
இன்புறு பெடையொடு மன்றுதேர்ந் துண்ணாது
இரவும் பகலு மயங்கிக் கையற்று
மதலைப் பள்ளி மாறுவன இருப்பக்

---

41. பொழுது அறிந்து - அந்திக்காலமென்று அறிந்து,

என்றதனாற் 'கூதிரால் இரவும் பகலும் தெரியா', என்றார்.

42. இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரி கொளீஇ - இரும்பாற் செய்த தகளியிலே நெய் தோய்ந்த திரியைக் கொளுத்தி,

விளக்கு : ஆகுபெயர்.

43. நெல்லும் மலரும் தூஉய் கை தொழுது - நெல்லையும் மலரையுஞ் சிதறி இல்லுறை தெய்வத்தை வணங்கி,

44. மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர - வளப்பத்தை யுடைய அங்காடித் தெருவெல்லாம் மாலைக் காலத்தைக் கொண்டாட,

மகளிர் (௩௯) கமழுகையினாலே பொழுதறிந்து (௪௧) திரி கொளீஇத் (௪௨) தூவித் தொழுது (௪௩) அயர வென்க.

45. - 8. [மனையுறை புறவின் செங்காற் சேவ, லின்புறு பெடையொடு மன்றுதேர்ந் துண்ணா, திரவும்

கடியுடை வியனகர்ச் சிறுகுறுந் தொழுவர்
கொள்ளுறழ் நறுங்கற் பலகூட்டு மறுக
வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்
தென்புல மருங்கிற் சாந்தொடு துறப்பக்

பகலு மயங்கிக் கையற்று, மதலைப்பள்ளி மாறுவன விருப்ப :]

இரவும் பகலும் மயங்கி (சஎ) - இராக்காலமும் பகற் காலமும் தெரியாமல் மயங்குகையினாலே,

மனை உறை புறவின் செ கால் சேவல் (சரு) இன்பு உறு பெடையொடு மன்று தேர்ந்து உண்ணாது (சசு) - மனையின்கண்ணே யிருக்கும் புறவினுடைய சிவந்த காலினையுடைய சேவல் தான் இன்பம் நுகரும் பெடையோடு மன்றிலே சென்று இரை தேடி உண்ணாமல்,

கை அற்று (சஎ) மதலை பள்ளி மாறுவன இருப்ப (சஅ) - செயலற்றுக் கொடுங்கையைத் தாங்குதலையுடைய பலகைகளிலே பறவாதிருந்து கடுத்த கால் ஆறும்படி மாறி மாறி இருக்க,

இனித் 'தலை மாறியிருப்ப' என்பாருமுளர். மதலைப் பள்ளி - கபோதகத் தலை.

'இறையுறை புறவு'ம் பாடம்.

49 - 50. கடி உடை வியல் நகர் சிறுகுறு தொழுவர் கொள் உறழ் நறு கல் பல கூட்டு மறுக - காவலையுடைய அகன்ற மனைகளில் சிறியராகிய குற்றேவல் வினைஞர் கருங் கொள்ளின் நிறத்தையொத்த நறிய சாத்தம்மியிலே கத்தூரி முதலிய பசுங்கூட்டரைக்க,

51 - 2. வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம் தென் புலம் மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப - வடநாட்டிலுள்

கூந்தல் மகளிர் கோதை புனையார்
பல்லிருங் கூந்தற் சின்மலர் பெய்ம்மார்
தண்ணறுந் தகர முளரி நெருப்பமைத்து
இருங்கா ழகிலொடு வெள்ளயிர் புகைப்பக்
கைவல் கம்மியன் கவின்பெறப் புனைந்த
செங்கேழ் வட்டஞ் சுருக்கிக் கொடுந்தறிச்
சிலம்பி வானூல் வலந்தன தூங்க

ளார் கொண்டுவந்த வெள்ளிய நிறத்தையுடைய சிலா வட்டம் தென்றிசையிடத்திற் சந்தனத்தோடே பயன்படாமற் கிடப்ப,

53. [கூந்தன் மகளிர் கோதை புனையார்:] மகளிர் கூந்தல் கோதை புனையார் - மகளிர் குளிர்ச்சி மிகுதியால் தம்மயிரிடத்து மாலையிட்டு முடியாராய்,

54. பல் இரு கூந்தல் சில் மலர் பெய்மார் - தம் பலவாகிய கரிய மயிரிடத்தே மங்கலமாகச் சில மலரிட்டு முடித்தலை வேண்டி,

55 - 6. தண் நறு தகரம் முளரி நெருப்பு அமைத்து இரு காழ் அகிலொடு வெள் அயிர் புகைப்ப - தண்ணிய நறிய மயிர்ச் சந்தனமாகிய விறகிலே நெருப்பை உண்டாக்கி அதிலே கரிதாகிய வயிரத்தையுடைய அகிலோடே வெள்ளிய கண்ட சருக்கரையையுங் கூட்டிப் புகைப்ப,

57 - 8. கை வல் கம்மியன் கவின் பெற புனைந்த செ கேழ் வட்டம் சுருக்கி - கையாற் புனைதல் வல்ல உருக்குத்துகின்றவனாலே அழகு பெறப் பண்ணின சிவந்த நிறத்தையுடைய ஆலவட்டம் உறையிடப்பட்டு,

58 - 9. [கொடுந்தறிச், சிலம்பி வானூல் வலந்தன தூங்க:] சிலம்பி நூல் வால் வலந்தன கொடு தறி தூங்க -

வானுற நிவந்த மேனிலை மருங்கின்
வேனிற் பள்ளித் தென்வளி தரூஉம்
நேர்வாய்க் கட்டளை திரியாது திண்ணிலைப்
போர்வாய் கதவந் தாழொடு துறப்பக்
கல்லென் துவலை தூவலின் யாவரும்
தொகுவாய்க் கன்னற் றண்ணீ ருண்ணார்
பகுவாய்த் தடவிற் செந்நெருப் பார

சிலந்தியினது வெள்ளிய நூலாற் சூழப்பட்டனவாய் வளைந்த முளைக்கோலிலே தூங்க,

60. வான் உற நிவந்த மேல் நிலை மருங்கின் - தேவ ரூரைத் தீண்டும்படி உயர்ந்த மேலாம் நிலத்திடத்து,

61 - 2. வேனில் பள்ளி தென் வளி தரூஉம் நேர் வாய் கட்டளை திரியாது - இளவேனிற் காலத்துத் துயிலும் படுக்கைக்குத் தென்றற்காற்றைத்தரும் சாலேகத்திலே நின்று உலாவாதே,

'நேர்வாய்க்கட்டளை' என்றது மாடத்தின்கட் சாலேகத்தை; 'கட்டளை தெரியாது' என்று பாடமாயின், திறவா தென்க.

62 - 3. திண் நிலை போர் வாய் கதவம் தாழொடு துறப்ப - சிக்கென்ற நிலையினையுடைய இரண்டு கதவும் தம் முட்பொருதல் வாய்த்த கதவு தாழிட்டுக் கிடக்க,

64 - 6. கல்லென் துவலை தூவலின் யாவரும் தொகு வாய் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார் பகு வாய் தடவில் செ நெருப்பு ஆர - கல்லென்கிற ஓசையினையுடைய சிறு துவலையை வாடைக்காற்று எங்கும் பரப்புகையினாலே இளையோரும் முதியோரும் குவிந்த வாயையுடைய கரகத்திற் றண்ணீரைக் குடியாராய்ப் பகுத்தாற் போன்ற வாயையுடைய இந்தளத்திலிட்ட சிவந்த நெருப்பின் வெம்மையை நுகர,

ஆடல் மகளிர் பாடல்கொளப் புணர்மார்
தண்மையிற் றிரிந்த இன்குரற் றீந்தொடை
கொம்மை வருமுலை வெம்மையிற் றடைஇக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்பக்
காதலர்ப் பிரிந்தோர் புலம்பப் பெயல்கனைந்து
கூதிர்நின் றன்றாற் போதே மாதிரம்

---

67. ஆடல் மகளிர் பாடல் கொள புணர்மார்-ஆடற்றொழிலையுடைய மகளிர் தாம் பாடுகின்ற பாட்டினை யாழ் தன்னிடத்தே கொள்ளும்படி நரம்பைக் கூட்டுதற்கு,

68 - 9. தண்மையின் திரிந்த இன் குரல் தீதொடை கொம்மை வருமுலை வெம்மையில் தடைஇ-குளிர்ச்சியாலே தன் நிலைகுலைந்த இனிய குரலாகிய நரம்பைப் பெரிய எழுகின்ற முலையின் வெப்பத்தே தடவி,

தீந்தொடை: ஆகுபெயர்.

70. கரு கோடு சிறு யாழ் பண்ணு முறை நிறுப்ப-கரிய தண்டினையுடைய சிறிய யாழைப் பண் நிற்கும் முறையிலே நிறுத்த,

71. காதலர் பிரிந்தோர் புலம்ப - கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் வருந்த,

71 - 2. பெயல் கனைந்து கூதிர் நின்றன்றால் - கால மழை செறிந்து கூதிர்க்காலமாய் நிலைபெற்றது; அவ்விடத்து,

72. போது - பின்னர் நிகழ்ந்த பொழுது,

வானம் கார்காலத்து மழையைப் பெய்ததாகப் (௨) பின்னர் நிகழ்ந்தபொழுது (௭௨) கோவலர் (௩) நடுங்க (௮) மறப்பக் கூர (௯) வீழ (௧௦) ஒழிய (௧௧) மலராக் (௧௨)

விரிகதிர் பரப்பிய வியல்வாய் மண்டிலம்
இருகோற் குறிநிலை வழுக்காது குடக்கேர்பு
ஒருதிறஞ் சாரா அரைநா ளமயத்து
நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத்

கவரக் (௧௭) கற்ப (௨௦) வணங்க (௨௨) முற்றத் (௨௬) தூங்கத் (௨௮) திரிதர (௩௫) அயர (௪௪) இருப்ப (௪௮) மறுகத் (௫௦) துறப்பப் (௫௨) புகைப்பத் (௫௬) தூங்கத் (௫௯) துறப்ப (௬௩) ஆர (௬௬) நிறுப்பப் (௭௦) புலம்பப் பெயல் செறிந்து (௭௧) கூதிர்க்காலமாய் நிலைபெற்றது; அவ்விடத்து (௭௨) என முடிக்க.

72 - 5. [மாதிரம், விரிகதிர் பரப்பிய வியல்வாய் மண்டில, மிருகோற் குறிநிலை வழுக்காது குடக்கேர் பொரு திறஞ் சாரா வரைநா ளமயத்து:]

மாதிரம் விரி கதிர் பரப்பிய வியல் வாய் மண்டிலம் குடக்கு ஏர்பு - திசைகளிலே விரிந்த கிரணங்களைப் பரப்பின அகன்ற இடத்தையுடைய ஞாயிறு மேற்றிசைக்கட் சேறற்கெழுந்து,

இரு கோல் குறிநிலை வழுக்காது ஒரு திறம் சாரா அமயத்து அரைநாள் - இரண்டிடத்து நாட்டின இரண்டு கோலிடத்துஞ் சாயா நிழலால் தாரைபோக ஓடுகின்ற நிலையைக் குறித்துக்கொள்ளுந் தன்மை தப்பாதபடி தான் ஒரு பக்கத்தைச் சாரப்போகாத சித்திரைத் திங்களின் நடுவிற் பத்தினின்ற யாதோர் நாளிற் பதினைந்தாநாழிகையிலே அங்குரார்ப்பணம் பண்ணி,

76. நூல் அறி புலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு - சிற்ப நூலையறிந்த தச்சர் கூரிதாக நூலை நேரே பிடித்து,

தேளங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கிப்
பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து
ஒருங்குடன் வளை இ யோங்குநிலை வரைப்பிற்
பருவிரும்பு பிணித்துச் செவ்வரக் குரீஇத்
துணைமாண் கதவம் பொருத்தி யிணைமாண்டு
நாளொடு பெயரிய கோளமை விழுமரத்துப்
போதவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி காலமைத்துத்
தாழொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பிற்
கைவல் கம்மியன் முடுக்கலிற் புரைதீர்ந்து

---

77. தேளம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி - திசைகளைக் குறித்துக்கொண்டு அத் திசைகளில் நிற்குந் தெய்வங்களையும் குறைவறப்பார்த்து,

78 - 9. [பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனை வகுத்து, ஒருங்கு.] பெரு பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப ஒருங்கு மனை வகுத்து - பெரிய பெயரினையுடைய அரசர்க்கொப்ப மனைகளையும் வாயில்களையும் மண்டபங்கள் முதலியவற்றையுங் கூறுபடுத்தி,

79. உடன் வளைஇ ஓங்கு நிலை வரைப்பின் - இவ்விடங்களையெல்லாம் சேரவளைத்து உயர்ந்த மதிலின் வாயி (அஅ) லென்க.

80. பரு இரும்பு பிணித்து - ஆணிகளும் பட்டங்களுமாகிய பெரிய இரும்பாலே கட்டி,

செவ்வரக்கு உரீஇ - சாதிலிங்கம் வழித்து,

81 - 5. [துணை மாண் கதவம் பொருத்தி யிணை மாண்டு, நாளொடு பெயரிய கோளமை விழுமரத்துப், போதவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி காலமைத்துத், தாழொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பிற், கைவல் கம்மியன் முடுக்கலிற் புரைதீர்ந்து :]

ஐயவி யப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை

தாழொடு குயின்ற (அச) துணை மாண் கதவம் பொருத்தி (அக) - தாழோடே சேரப் பண்ணின இரண்டாய் மாட்சிமைப்பட்ட கதவைச்சேர்த்தி,

இணை மாண்டு (அக) புது போது அவிழ் குவளைபிடி கால் அமைத்து (அங) - இணைதல் மாட்சிமைப்பட்டுப் புதிய போதாய் அவிழ்ந்த குவளைப்பூவோடே பிடிகளையும் தன்னிடத்தே பண்ணி,

என்றது, நடுவே திருவும் இரண்டு புறத்தும் இரண்டு செங்கழுநீர்ப் பூவும் இரண்டு பிடியுமாக வகுத்த உத்தரக் கற்கவி.

நாளொடு பெயரிய விழுமரத்து கோள் அமை (அஉ) நெடுநிலை (அஈ) - உத்தரமென்னும் நாளின் பெயர்பெற்ற உத்தரக் கற்கவியிலே செருகுதல் பொருந்தின நெடுநிலையென்க.

'அமைத்து' என்னுமெச்சம் 'பெயரிய' என்பதனோடு முடிந்தது.

கை வல் கம்மியன் முடுக்கலின் புரை தீர்ந்து (அரு) போர் அமை புணர்ப்பின் (அசு) நெடுநிலை (அஈ) - கைத்தொழில் வல்ல தச்சன் கடாவுகையினாலே வெளியற்றுப் பல மரங்களும் தம்மிற் கிட்டுதலமைந்த கூட்டத்தினையுடைய நெடுநிலையென்க.

86. ஐயவி அப்பிய நெய் அணி நெடு நிலை - வெண் சிறு கடுகு அப்பிவைத்த நெய்யணிந்த நெடிய நிலையினையுடைய,

அதிற் றெய்வத்திற்கு, வெண் சிறு கடுகும் நெய்யுமணிந்தது.

வென்றெழு கொடியொடு வேழஞ் சென்றுபுகக்
குன்றுகுயின் றன்ன ஓங்குநிலை வாயில்
திருநிலை பெற்ற தீதுதீர் சிறப்பின்
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து
நெடுமயி ரெகினத் தூநிற வேற்றை
குறுங்கா லன்னமோ டுகளு முன்கடைப்

---

87. வென்று எழு கொடியொடு வேழம் சென்று புக - வென்றிகொண்டெழும் கொடிகளோடே யானைகள் சென்று புகுதும்படி உயர்ந்த,

88. குன்று குயின்றன்ன ஓங்கு நிலை வாயில் - மலையை நடுவே வெளியாகத் திறந்தாற்போன்ற கோபுர வாயில்களையும்,

ஓங்கின நிலையையுடைய கோபுரத்தை 'ஓங்குநிலை' என்றார்; ஆகுபெயர்.

வரைப்பின் (எகூ) வாயிலென்க.

கதவு பொருத்திக் கோளமைத்த புணர்ப்பினையுடைய நெடுநிலையினையுடைய வாயிலென்க.

89 - 92. [திருநிலை பெற்ற தீதுதீர் சிறப்பிற், றருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து, நெடுமயிரெகினத் தூநிற வேற்றை, குறுங்கா லன்னமொ டுகளு முன்கடை :]

நெடு மயிர் எகினம் தூ நிறம் ஏற்றை குறு கால் அன்னமொடு உகளும் முன் கடை-நெடிய மயிரினையுடைய கவரிமாவில் தூய நிறத்தையுடைய ஏற்றை குறிய காலினையுடைய அன்னத்தோடே தாவித்திரியும் வாசல் முன்பினையும்,

பணைநிலை முனைஇய பல்லுளைப் புரவி
புல்லுணாத் தெவிட்டும் புலம்புவிடு குரலொடு
நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிம்புரிப் பகுவா யம்பணம் நிறையக்
கலிழ்ந்துவீ ழருவிப் பாடுவிறந் தயல

கடைமுன் 'முன்கடை' என மரூஉ முடிபு. அன்னமும் தாவிப்பறத்தலின், உகளுமென்று கவரிமாவோடே ஒருவினை கூறினார்.

தரு மணல் ஞெமிரி திருநகர் முற்றத்து.

திரு நிலைபெற்ற தீது தீர் சிறப்பின் - திருமகள் நிலைபெற்ற குற்றமற்ற தலைமையினையும்,

வாயிலினையும் (அஅ) முன்கடையினையும் (கூஉ) முற்றத்தினையும் (கூ0) சிறப்பினையுமுடைய (அகூ) கோயில் (க00) என முடிக்க.

93 - 4. பணை நிலை முனைஇய பல் உளை புரவி புல் உணா தெவிட்டும் புலம்பு விடு குரலொடு - பந்தியிலே நிற்றலை வெறுத்த பலவாகிய கேசரியையுடைய குதிரைகள் புல்லாகிய உணவைக் குதட்டுந் தனிமை தோற்றுவிக்கின்ற குரலோடே,

95 - 7. நிலவு பயன்கொள்ளும் நெடு வெள் முற்றத்து கிம்புரி பகு வாய் அம்பணம் நிறைய கலிழ்ந்து வீழ் அருவி பாடு விறந்து - நிலாவின் பயனை அரசன் நுகரும் நெடிய வெள்ளிய நிலா முற்றத்திலுள்ள நீர் வந்து வீழும் மகர வாயாகப் பகுத்த வாயினையுடைய பந்தனிறைகையினாலே கலங்கி விழுகின்ற அருவியினோசை செறிந்து,

ஒலிநெடும் பீலி யொல்க மெல்லியற்
கலிமயி லகவும் வயிர்மரு ளின்னிசை
நளிமலைச் சிலம்பிற் சிலம்புங் கோயில்
யவன ரியற்றிய வினைமாண் பாவை
கையேந் தையகல் நிறையநெய் சொரிந்து

---

97 - 9. அயல ஒலி நெடு பீலி ஒல்க மெல் இயல்கலி மயில் அகவும் வயிர் மருள் இன் இசை-அதற்கு அயலிடத்தனவாகிய தழைத்த நெடிய பீலி ஒதுங்க மெல்லிய இயல்பினையுடைய செருக்கின மயில் ஆரவாரிக்கும் கொம்பென்று மருளும் இனியவோசை.

100. நளி மலை சிலம்பின் சிலம்பும் கோயில்-செறிந்த மலையின் ஆரவாரம்போல ஆரவாரிக்கும் கோயில்.

புலம்புவிடு குரலோடே (௯௪) அருவிப்பாடும் (௯௭) வயிர்மரு ளின்னிசையும் (௯௯) விறந்து (௯௭) மலைச்சிலம்பிற் சிலம்புங்கோயில் (௧00) என முடிக்க.

அருவியும் மயிலும் மலைக்கும் உள்ளனவாகலின், உவமைகொண்டார். புலம்புவிடு குரல் மழை மெத்தென முழங்கினாற்போன் றிருத்தலின், உவமைகொண்டார்.

இனி 'அவற்றின் எதிரொலி யெழுகின்ற கோயில்' என்றுமாம்.

101 - 2. யவனர் இயற்றிய வினை மாண் பாவை கை ஏந்து ஐ அகல் நிறைய நெய் சொரிந்து-சோனகர் பண்ணின தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட பாவை தன் கையிலே ஏந்தியிருக்கின்ற வியப்பையுடைய தகளி நிறையும்படி நெய் வார்க்கப்பட்டு,

பருஉத்திரி கொளீஇய குருஉத்தலை நிமிரெரி
அறுவறு காலைதோ றமைவரப் பண்ணிப்
பல்வேறு பள்ளிதொறும் பாயிருள் நீங்கப்
பீடுகெழு சிறப்பிற் பெருந்தகை யல்லது
ஆடவர் குறுகா அருங்கடி வரைப்பின்
வரைகண் டன்ன தோன்றல வரைசேர்பு

---

103. பருஉ திரி கொளீஇய குருஉ தலை நிமிர் எரி - பருந்திரிகளைப் பந்தங்களிலே கொளுத்தி வைத்த நிறத்தையுடைத்தாகிய தலையினையுடைய மேனோக்கி எரிகின்ற விளக்கை,

104. அறு அறு காலைதோறு அமைவர பண்ணி - நெய் வற்றின காலந்தோறும் ஒளி மழுங்கின காலந்தோறும் நெய் வார்த்துத் தூண்டி.

105. பல் வேறு பள்ளி தொறும் பாய் இருள் நீங்க - பலவாய் வேறுபட்ட இடங்கடோறும் பரந்த இருள் நீங்கும்படி,

106 - 7. பீடு கெழு சிறப்பின் பெருந்தகை அல்லது ஆடவர் குறுகா அரு கடி வரைப்பின் - பெருமை பொருந்தின தலைமையினையுடைய பாண்டியனல்லது சிறு குறுந்தொழில் செய்யும் ஆண்மக்களும் அணுக வாராத அரிய காவலையுடைய கட்டுக்களின்,

108. வரை கண்டன்ன தோன்றல - மலைகளைக் கண்டாற்போன்ற உயர்ச்சியை யுடையவாய்,

108 - 9. வரை சேர்பு வில் கிடந்தன்ன கொடிய - மலைகளைச் சேர்ந்து இந்திர வில் கிடந்தாற் போன்ற பலநிறமாய் வீழ்ந்து கிடந்த கொடிகளையுடையவாய்,

இது மேலே கட்டின கொடி.

வில்கிடந் தன்ன கொடிய பல்வயின்
வெள்ளி யன்ன விளங்குஞ் சுதையுரீஇ
மணிகண் டன்ன மாத்திரட் டிண்காழ்ச்
செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்
உருவப் பல்பூ வொருகொடி வளைஇக்
கருவொடு பெயரிய காண்பின் நல்லில்

---

109. பல் வயின் - பலவிடங்கடோறும்,

110. வெள்ளி அன்ன விளங்கும் சுதை உரீஇ-வெள்ளியை யொத்து விளங்குகின்ற சாந்தை வாரி,

111. மணி கண்டன்ன மா திரள் திண் காழ் - நீல மணியைக் கண்டாற்போன்ற கருமையினையும் திரட்சியினையுமுடைய திண்ணிய தூண்களையுடையவாய்,

112. செம்பு இயன்றன்ன செய்வு உறு நெடுசுவர் - செம்பினாலே பண்ணினாலொத்த தொழில்கள் செய்தலுற்ற நெடிய சுவரிலே,

113. உருவம் பல் பூ ஒரு கொடி வளைஇ - வடிவழகினையுடையவாகிய பல பூக்களையுடைய வல்லி சாதியாகிய ஒப்பில்லாத கொடியை எழுதி,

114. கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நன் இல் - புதைத்த கருவோடே பெயர் பெற்ற காட்சிக்கினிய நன்றாகிய இல்,

என்றது, 'கருப்பக்கிருகம்' என்றவாறு.

திண்காழையுடையவாய்ச் (௧௧௧) செய்வுறுநெடுஞ் சுவரிலே (௧௧௨) விளங்குஞ் சுதையுரீஇப் (௧௧0) பல்வயின் (௧0௯) ஒருகொடிவளைஇ (௧௧௩) வரைகண்டன்ன தோன்றலவாய்க் (௧0௮) கொடியவாய்ப் (௧0௯) பாயிருணீங்க (௧0௫)

தசநான் கெய்திய பணைமருள் நோன்றாள்
இகல்மீக் கூறு மேந்தெழில் வரிநுதற்
பொருதொழி நாகம் ஒழியெயி றருகெறிந்து
சீருஞ் செம்மையு மொப்ப வல்லோன்
கூருளிக் குயின்ற ஈரிலை யிடையிடுபு

எரி (க0௫) அமைவரப்பண்ணிக் (க0௪) காட்சிக்கினியவாகிய நல்லில் (கக௪) என முடிக்க.

கோயில் (க00) வரைப்பின் (க0எ) காண்பினல்லில் (கக௪) என முடிக்க.

115. [தசநான் கெய்திய:] நான்கு தசம் எய்திய-நாற்பதிற்றியாண்டு சென்ற.

பணைமருள் நோன் தாள் - முரசென்று மருளும் வலிய கால்களையும்,

116. [இகன்மீக் கூறு மேந்தெழில் வரிநுதல்:] ஏந்து எழில் வரி நுதல்-உயர்ந்த அழகினையும் புகர் நிறைந்த மத்தகத்தினையுமுடைய நாகம் (ககஎ),

இகல் மீ கூறும் நாகம் (ககஎ) - போரில் மேலாகச் சொல்லும் நாகம்,

117. பொருது ஒழி நாகம்-பொருது பட்ட யானையினுடைய,

117 - 8. [ஒழியெயி றருகெறிந்து, சீருஞ் செம்மையு மொப்ப:] ஒழி எயிறு சீருஞ் செம்மையும் ஒப்ப அருகு எறிந்து - தானே வீழ்ந்த கொம்பைக் கனமும் செம்மையுமொப்ப இரண்டு புறத்தையுஞ் செத்தி,

118 - 9. வல்லோன் கூர் உளி குயின்ற - தச்சன் கூரிய சிற்றுளியாலே பண்ணின,

119. ஈரிலை இடைஇடுபு - பெரிய இலைத்தொழிலை இடையே இட்டு,

தூங்கியல் மகளிர் வீங்குமுலை கடுப்பப்
புடைதிரண் டிருந்த குடத்த இடைதிரண்டு
உள்ளி நோன்முதல் பொருத்தி யடியமைத்துப்
பேரள வெய்திய பெரும்பெயர்ப் பாண்டில்
மடைமா ணுண்ணிழை பொலியத் தொடைமாண்
முத்துடைச் சாலேகம் நாற்றிக் குத்துறுத்துப்
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழ்த் தட்டத்துத்
தகடுகண் புதையக் கொளீஇத் துகள் தீர்ந்து

---

120 - 30. [தூங்கியன் மகளிர் வீங்குமுலை கடுப்பப், புடைதிரண் டிருந்த குடத்த விடைதிரண், டுள்ளி நோன் முதல் பொருத்தி யடியமைத்துப், பேரள வெய்திய பெரும் பெயர்ப் பாண்டின், மடைமா ணுண்ணிழை பொலியத் தொடைமாண்டு, முத்துடைச் சாலேக நாற்றிக் குத்துறுத் துப், புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழ்த் தட்டத்துத், தகடு கண் புதையக் கொளீஇத் துகடீர்ந், தூட்டுறு பன்மயிர் விரைஇ, வயமான் வேட்டம் பொறித்து, வியன்கட் கானத்து, முல்லைப் பல்போ துறழப் பூநிரைத்து:]

ஊட்டுறு பல் மயிர் விரைஇ (கஉஅ) - பல நிறம் பிடித்த மயிர்களை உள்ளே வைத்து அதன்மேலே,

வயமான் (கஉஅ) வேட்டம் பொறித்து (கஉகூ) - சிங்க முதலியவற்றை வேட்டையாடுகின்ற தொழில்களைப் பொறித்த தகடுகளை வைத்து,

புலி முதலியவற்றின் வரிகள் தோன்ற உள்ளே மயிர் விரவின.

வியல் கண் கானத்து (கஉகூ) முல்லை போது உறழ பல் பூ நிரைத்து (க௩0) - அகற்சியை இடத்தேயுடைய காட்

ஊட்டுறு பன்மயிர் விரைஇ வயமான்
வேட்டம் பொறித்து வியன்கட் கானத்து
முல்லைப் பல்போ துறழப் பூநிரைத்து

டிடத்து முல்லைப் போதுடனே மாறுபடும்படி ஏனைப் பல பூக்களையும் நிரைத்து,

சாலேகம் தகடு குத்துறுத்து (கஉரு)-சாளரங்களாகத் திறந்த தகடுகளை ஆணிகளாலே தைத்து,

மடை மாண் (கஉச) பாண்டில் (கஉங) - மூட்டுவாய் மாட்சிமைப்பட்ட வட்டக்கட்டில்,

கொம்பைச் செத்தி (ககஎ) உளியாற் குயின்ற இலையை இடையிட்டுப் (ககூ) பொறித்து (கஉகூ) நிறைத்துச் (கஙo) சாலேகத் தகடுகளைக் குத்துறுத்து (கஉரு) மடைமாண் (கஉச) பாண்டில் (கஉங) என முடிக்க.

முத்து உடை (கஉரு) நுண் இழை பொலிய (கஉச) நாற்றி (கஉரு) தொடை மாண்டு (கஉச) பெரு அளவு எய்திய பாண்டில் (கஉங) - முத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய மெல்லிய நூல் அழகு பெறும்படி கட்டிலின் கீழே வீழ நாலு புறமும் நாற்றி அதனைத் தன்னிடத்தே கட்டுதல் மாட்சிமைப்பட்டுப் பெரிய எல்லையைப் பெற்ற பாண்டிலெனக் கூட்டுக.

என்றதனால், 'தந்தத்தாற் சமைத்த கட்டிலைச் சூழ முத்துவடநாற்றி' என்றார்.

புலி பொறி கொண்ட பூ கேழ் தட்டத்து (கஉசு) கண் புதைய கொளீஇ துகள் தீர்ந்து (கஉஎ) பெருபெயர் பாண்டில் (கஉங) - புலியினது வரியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட பொலிவு பெற்ற நிறத்தையுடைய கச்சாலே நடுவு

மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத்
துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி
இணையணை மேம்படப் பாயணை யிட்டுக்

வெளியான இடமறையும்படி நோக்கப்பட்டுக் குற்றமற்றுக் கச்சுக்கட்டிலென்னும் பெரிய பெயரையுடைய பாண்டி லெனக் கூட்டுக.

தூங்கு இயல் மகளிர் வீங்கு முலை கடுப்ப (கஉ0) புடை திரண்டு இருந்த குடத்த (கஉக) அடி (கஉஉ) - சூல் முற்றி அசைந்த இயல்பினை யுடையராகிய மகளிரது பால்கட்டி வீங்கின முலையையொப்பப் பக்கமுருண்டிருந்த குடத்தையுடையவாய அடி.

இஃது உருட்சிக்கு உவமை கூறிற்று.

இடை திரண்டு (கஉக) உள்ளிமுதல் நோன் அடி பொருத்தி அமைத்து (கஉஉ) - குடத்திற்கும் கட்டிற்கும் நடுவாகிய இடம் ஒழுக மெல்லிதாய்த் திரண்டு உள்ளி முதல் போலும் வலியினையுடைய கால்களைத் தன்னிடத்தே தைத்துச் சமைத்துப் பேரளவெய்திய பாண்டிலென்க.

உள்ளிப்புட்டில் போல்வதனை 'உள்ளிமுதல்' என்றார்.

131 - 3. [மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை மேம்படத், துணைபுணரன்னத் தூநிறத் தூவி, யிணையணை மேம்படப் பாயணை யிட்டு :]

மெல்லிதின் விரிந்த இணை அணை சேக்கை - மெல்லியதாக விரிந்த இணை தலணைந்த படுக்கையென்க.

மேம்பட துணை புணர் அன்னம் தூ நிறம் தூவி பாய் - அச்சேக்கைக்கு மேலாகத் தம்பேட்டைப் புணர்ந்த அன்னச்சேவலின் தூய நிறத்தையுடைய சூட்டாகிய மயிர் பரக்கப்பட்டு,

காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
135 தோடமை தூமடி விரித்த சேக்கை
ஆரந் தாங்கிய அலர்முலை யாகத்துப்

"சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, முறுதூவி சேக்கையோ ரைந்து" என்று ஐந்தினையும்படுத்த தென்பது தோன்ற 'இணையணை' என்றார், என்புருகி மிக்க அன்போடு புணர்தலிற் சூட்டிற்கு மென்மை பிறக்குமென்பது தோன்றத் 'துணைபுணரன்னத் தூ நிறத் தூவி' என்றார். பிறரும் இக்கருத்தே பற்றி, "ஆதரம் பெருகுகின்ற வன்பிணை லன்ன மொத்தும்"[1] என்றார்.

134 - 5. [காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத் தோடமை தூமடி விரித்த சேக்கை:] மேம்பட அணையிட்டு (௧௩௫) காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்து தூமடி விரித்த தோடு அமை சேக்கை - அத் தூவிக்கு மேலாக அணைகளுமிட்டுவைத்துக் கஞ்சியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட கழுவுதலுற்ற துகிலின் தூய மடித்தது விரித்த செங்கழுநீர் முதலியவற்றின் இதழ்கள் பொருந்தின படுக்கை,

இணையணை சேக்கை மேம்படத் தூவி பாய் அத் தூவிக்கு மேம்பட அணையிட்டுத் தூமடிவிரித்த சேக்கை என்க.

136 - 7. ஆரம் தாங்கிய அலர் முலை ஆகத்துப் பின் அமை நெடு வீழ் தாழ - முன்பு முத்தாற்செய்த கச்சுச் சுமந்த பருத்த முலையினையுடைய மார்பிடத்தே இப்பொழுது குத்துதலமைந்த நெடிய தாலி நாணொன்றுமே தூங்க,

வீழ்ந்து கிடத்தலின் 'வீழ்' என்றார். இனிப் பின் னுதலமைந்த நெடிய வீழ், மயிரென்பாருமுளர்.

1. சீவக. ௯௮௧.

பின்னமை நெடுவீழ் தாழத் துணைதுறந்து
நன்னுத லுலறிய சின்மெல் லோதி
நெடுநீர் வார்குழை களைந்தெனக் குறுங்கண்
வாயுறை யழுத்திய வறிதுவீழ் காதின்
பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை
வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து

---

137. துணை துறந்து - அரசன் பிரிகையினாலே,

138. நல் நுதல் உலறிய சில் மெல் ஓதி - நன்றாகிய நுதலிடத்தே கைசெய்யாமல் உலறிக்கிடந்த சிலவாகிய மெத்தென்ற மயிரிணையும்,

இனித் துணை துறந்து உலறிய ஓதியெனக்கூட்டிக் கூடிக்கிடந்த தன்மை நீங்கி உலறிய ஓதியென்றுரைப்பாருமுளர்.

139 - 40. [நெடுநீர் வார்குழை களைந்தெனக் குறுங் கண், வாயுறை யழுத்திய வறிதுவீழ் காதின்:]

நெடுநீர் வார் குழை களைந்தென வறிது வீழ்காதின் - பெரிய ஒளியொழுகின மகரக்குழையை வாங்கிற்றாகச் சிறிதே தாழ்ந்த காதினையும்,

நீர்மை - ஒளி.

குறு கண் வாயுறை அழுத்திய காது-சிறிய இடத்தை யுடைய தாளுருவி அழுத்திய காது,

'வாயுற' என்று பாடமாயின், கடுக்கனை வாயுறும்படி அழுத்தின காது என்க.

141 - 2. பொலம் தொடி தின்ற மயிர் வார் முன்கை வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து - முன்பு பொன்

வாளைப் பகுவாய் கடுப்ப வணக்குறுத்துச்
செவ்விரற் கொளீஇய செங்கேழ் விளக்கத்துப்
பூந்துகில் மரீஇய ஏந்துகோட் டல்குல்
அம்மா சூர்ந்த அவிர்நூற் கலிங்கமொடு
புனையா ஓவியங் கடுப்பப் புனைவில்

னாற்செய்த தொடி கிடந்து தழும்பிருந்த மயிர் ஒழுங்கு பட்டுக் கிடந்த முன்கையிலே வலம்புரியை அறுத்துப் பண்ணின வளையை இட்டுக் காப்பு நாணைக் கட்டி,

ஒடு: வேறு வினை ஒடு.

143 - 4 வாளை பகு வாய் கடுப்ப. வணக்குறுத்து செ விரல் கொளீஇய செ கேழ் விளக்கத்து - வாளையினது பகுத்த வாயையொக்க முடக்கத்தை யுண்டாக்கிச் சிவந்த விரலிடத்தேயிட்ட சிவந்த நிறத்தையுடைய முடக்கென்னு மோதிரத்தையும்,

145 - 6. பூ துகில் மரீஇய ஏந்து கோடு அல்குல் அ மாசு ஊர்ந்த அவிர் நூல் கலிங்கமொடு - முன்பு பூத் தொழிலையுடைய துகில் கிடந்த உயர்ந்த வளைவினையுடைய அல்குலில் இக் காலத்து உடுத்த அழகிய மாசேறிய விளங்குகின்ற நூலாற் செய்த புடைவையுடனே,

147. [புனையா வோவியங் கடுப்பப் புனைவில்:]

புனையா ஓவியம் கடுப்ப-வண்ணங்களைக் கொண்டெழுதாத வடிவைக் கோட்டின சித்திரத்தையொப்ப,

'புனைவில் நல்லடி' (கசுக) என மேல் வருவதனைக் கூட்டி, கழுவிச் செம்பஞ்சிட்டுப் பூண்களணியாத நன்றாகிய அடியென்க.

தளிரேர் மேனித் தாய சுணங்கின்
அம்பணைத் தடைஇய மென்றோள் முகிழ்முலை
வம்புவிசித் தியாத்த வாங்குசாய் நுசுப்பின்
மெல்லியல் மகளிர் நல்லடி வருட
நரைவிரா வுற்ற நறுமென் கூந்தல்
செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக்

---

148. *தளிர் ஏர் மேனி* - மாந்தளிரையொத்த நிறத்தினையும்,

தாய சுணங்கின் - பரந்த சுணங்கினையும்,

149. *அம் பணை தடைஇய மெல் தோள்* - அழகினையுடைய மூங்கில் போலத் திரண்ட மெல்லிய தோளினையும்,

149 - 50. [முகிழ்முலை, வம்புவிசித் தியாத்த:] *வம்பு விசித்து யாத்த முகிழ் முலை* - கச்சை வலித்துக் கட்டின தாமரை முகைபோலும் முலையினையும்,

150 *வாங்கு சாய் நுசுப்பின்* - வளையும் நுடங்கு மிடையினையும்,

151. *மெல் இயல் மகளிர்* - மெத்தென்ற தன்மையினையுமுடைய சேடியர்,

நல் அடி வருட - துயிலுண்டாகுமோ என்று அடியைத் தடவ,

மேனி (கசஅ) முதலியவற்றையுடைய மகளிர் (கருக) புனைவில் (கசஎ) நல்லடி வருடவென்க.

152 - 3. *நரை விராவுற்ற நறு மெல் கூந்தல் செ முக செவிலியர் கை மிக குழீஇ* - நரை கலத்தலுற்ற நறிய மெல்லிய மயிரினையுடைய சிவந்த முகத்தையுடைய செவிலித் தாயர் இவளாற்றுவொழுக்க மிகுகையினாலே திரண்டு,

குறியவும் நெடியவும் உரைபல பயிற்றி
இன்னே வருகுவ ரின்றுணை யோரென
உகத்தவை மொழியவு மொல்லாள் மிகக்கலுழ்ந்து
நுண்சேறு வழித்த நோனிலைத் திரள்கால்
ஊறா வறுமுலை கொளீஇய கால்திருத்திப்

154. குறியவும் நெடியவும் உரை பல பயிற்றி-பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியும் மெய்ம் மொழியுமாகிய உரைகள் பலவற்றையும் பலகாற் சொல்லி,

"ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே"[1] என்பது இலக்கணம்.

155 - 6. இன்னே வருகுவர் இன் துணையோர் என உகத்தவை மொழியவும் ஒல்லாள் மிக கலுழ்ந்து - இப்பொழுதே வருகுவார் நினக்கினிய துணையாம் தன்மையை உடையோரென்று அவள் மனத்துக்கு இனிய வார்த்தைகளைக் கூறவும் அதற்குப் பொருந்தாளாய் மிகக் கலங்கி,

157 - 8. [நுண் சேறு வழித்த நோனிலைத் திரள்கா, லூறா வறுமுலை கொளீஇய:] ஊறா வறுமுலை கொளீஇய நுண் சேறு வழித்த நோன் நிலை திரள்கால் - குடங்களைக் கடைந்து தைத்த சாதிலிங்கம் பூசினவலிய நிலையினையுடைய மேற்கட்டியிற் றிரண்ட கால்களை,

ஊறா வறுமுலை; குடத்திற்கு வெளிப்படை; முலை போறலின், 'முலை' என்றார்.

158. கால் திருத்தி - கட்டிற்கால்களுக்கு அருகாக நிற்கும்படி பண்ணி அதனிடத்தே கட்டி,

1. தொல். பொருள். செய். ௧௭௬.

புதுவ தியன்ற மெழுகுசெய் படமிசைத்
திண்ணிலை மருப்பின் ஆடுதலை யாக
விண்ணூர்பு திரிதரும் வீங்குசெலல் மண்டிலத்து
முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வனொடு நிலைஇய
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா

---

159. [புதுவ தியன்ற மெழுகுசெய் படமிசை:] மெழுகு செய் படம் மிசை புதுவது இயன்ற - மெழுகு வழித்த மேற்கட்டியின் மேலே புதிதாக எழுதின,

160 - 61. [திண்ணிலை மருப்பி னாடுதலை யாக, விண்ணூர்பு திரிதரும்:]

விண் - ஆகாயத்திடத்தே,

திண் நிலை மருப்பின் ஆடு தலையாக ஊர்பு திரிதரும் - திண்ணிய நிலையினையுடைய கொம்பினையுடைய மேடராசி முதலாக ஏனை இராசிகளிற் சென்று திரியும்,

161 - 2. வீங்கு செலல் மண்டிலத்து முரண்மிகு சிறப்பின் செல்வனொடு நிலைஇய - மிக்க செலவினையுடைய ஞாயிற்றோடே மாறுபாடு மிகுந்த தலைமையினையுடைய திங்களோடு திரியாமல் நின்ற,

163. உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி - 'உரோகிணியைப் போல யாமும் பிரிவின்றி இருத்தலைப் பெற்றிலேமே!' என்று நினைத்து அவற்றைப் பார்த்து,

ஞாயிறு, ஈண்டு எழுதியதன்று; திங்களிற்கு அடை கூறிற்று.

நெடிது உயிரா - நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டு,

மாயித ழேந்திய மலிந்துவீ ழரிப்பனி
செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச் சிலதெறியாப்
புலம்பொடு வதியும் நலங்கிள ரரிவைக்கு
இன்னா அரும்படர் தீர விறல்தந்து

---

164 - 5. [மாயித ழேந்திய மலிந்துவீ ழரிப்பனி, செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச் சிலதெறியா :] மா இதழ் வீழ் கண் கடை மலிந்து ஏந்திய அரி பனி சில செ விரல் சேர்த்தி தெறியா - நீலப்பூ விரும்பின கண் தன் கடைக் கண்ணிடத்தே வர மிக்குச்சுமந்த ஐதாகிய நீரிற் சிலவற்றைச் சிவந்த விரலைச் சேர்த்தித் தெறித்து,

என்றது, மிகவுமழாமல் மல்கின நீரைத் தெறித்தென்றார்.

166. புலம்பொடு வதியும் நலம் கிளர் அரிவைக்கு - தனிமையோடு கிடக்கும் அன்பு மிகுகின்ற அரிவைக்கு,

அரசன் பிரிகையினாலே, நெடுவீழ் தாழ (௧௩௭) நூல் யாத்து (௧௪௨) மாசூர்ந்த கலிங்கத்தோடே (௧௪௯) ஒதியினையும் (௧௩௮) காதினையும் (௧௪0) விளக்கத்தினையும் உடையளாய் (௧௪௪) மிகக்கலங்கி (௧௫௯) உரோகிணி நினைவனணோக்கி நெடிதுயிர்த்துத் (௧௬௩) தெறித்து (௧௬௫) மகளிர் நல்லடிவருடும் (௧௫௧) ஓவியம் கடுப்ப (௧௪௭) வதியுமரிவைக்கு (௧௬௬) என வினை முடிக்க.

166 - 7. அரிவைக்கு இன்னா அரு படர் தீர - அரிவைக்குத் தீதாயிருக்கின்ற ஆற்றுதற்கரிய நினைவு தீரும்படி,

பாசறைத் தொழில் (௧௮௮) விறல் தந்து (௧௬௭) இன்னே முடிகதில் (௧௬௮) - வேந்தன் பாசறையிடத்திருந்து பொருகின்ற போர்த்தொழில் அவனுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்து இப்பொழுதே முடிவதாக; இஃது எனக்கு விருப்பம் என முடிக்க.

இன்னே முடிகதில் லம்ம மின்னவிர்
ஓடையொடு பொலிந்த வினைநவில் யானை
நீள்திரள் தடக்கை நிலமிசைப் புரளக்
களிறுகளம் படுத்த பெருஞ்செய் யாடவர்
ஒளிறுவாள் விழுப்புண் காணிய புறம்போந்து
வடந்தைத் தண்வளி யெறிதொறு நுடங்கித்

---

168. அம்ம - கேட்பாயாக!

இஃது, இவள் வருத்தமிகுதி தீரவேண்டிக் கொற்றவையை நோக்கிப் பரவுகின்றவள் கூற்றாயிற்று. 'கேட்பாயாக!' என்றது கொற்றவையை நோக்கி. 'முடிக!' என்ற வியங்கோள், வேண்டுகோட்பொருண்மைக்கண் வந்தது. 'தில்' விழைவின்கண் வந்தது.

168 - 71. மின் அவிர் ஓடையொடு பொலிந்த வினை நவில் யானை நீள் திரள் தட கை நிலமிசை புரள களிறு களம் படுத்த பெரு செய் ஆடவர் - ஒளி விளங்குகின்ற பட்டத்தோடே பொலிவுபெற்ற போர்த்தொழிலைப் பயின்ற யானையினுடைய நீண்ட திரண்ட பெருமையினையுடைய கை அற்று நிலத்தே புரளும்படி யானையை முன்னர்க் கொன்ற பெரிய செயலையுடைய வீரருடைய,

'செயல்' என்னும் வினைப்பெயர் 'செய்' என முதனிலையாய் நின்றது.

172. ஒளிறு வாள் விழு புண் காணிய புறம் போந்து- விளங்கும் வாளினாற் போழ்ந்த சீரிய புண்ணைக் கண்டு பரிகரித்தற்குத் தானிருக்கின்ற இடத்திற்குப் புறம்பே போந்து திரிதரும் வேந்தன் (௧௮௭) என்க.

173. வடந்தை தண் வளி - வடதிசைக்கண்ணதாகிய குளிர்ந்த காற்று,

என்றது வாடையை.

தெற்கேர் பிறைஞ்சிய தலைய நற்பல்
பாண்டில் விளக்கிற் பரூஉச்சுட ரழல
வேம்புதலை யாத்த நோன்கா ழெஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்டப் பின்னர்
மணிபுறத் திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு
பருமங் களையாப் பாய்பரிக் கலிமா
இருஞ்சேற்றுத் தெருவின் எறிதுளி விதிர்ப்பப்

---

173 - 5. [எறிதொறு நுடங்கித், தெற்கேர் பிறைஞ்சிய தலைய நற்பல், பாண்டில் விளக்கிற் பரூஉச்சுட ரழல:] நல் பல் பாண்டில் விளக்கில் பரூஉ சுடர் எறிதொறும் நுடங்கி தெற்கு ஏர்பு இறைஞ்சிய தலைய அழல - நன்றாகிய பலகால் விளக்கிலெரிகின்ற பருத்த கொழுந்து வாடைக் காற்று அடிக்குந்தோறும் அசைந்து தெற்குநோக்கி யெழுந்து சாய்ந்த தலையினையுடையவாய் எரிய,

விளக்கு : ஆகுபெயர்.

176 - 7. வேம்பு தலை யாத்த நோன் காழ் எஃகமொடு முன்னோன் முறை முறை காட்ட - வேப்பந்தாரைத் தலையிலே கட்டின வலிய காம்பினையுடைய வேலோடே முன் செல்கின்ற சேனாபதி புண்பட்ட வீரரை அடைவே அடைவே காட்ட,

177 - 80. பின்னர் மணி புறத்து இட்ட மா தாள் பிடியொடு பருமம் களையா பாய் பரி கலி மா இரு சேறு தெருவின் எறி துளி விதிர்ப்ப - பின்னுகை மணிகளைத் தன்னிடத்தேயிட்ட பெருமையையுடைய தாளினையுடைய குசையோடே பக்கரை வாங்காத பாய்ந்து செல்லுஞ் செலவினையுடைய செருக்கின குதிரைகள் கரிய சேற்றை யுடைய தெருவிலே தம்மேலே வீசும் துளிகளை உதற,

'தாள்' என்றது வாய்க்கருவியிற் கோத்து முடியும் குசையிற்றலையை.

புடைவீ ழந்துகி லிடவயின் தழீஇ
வாள்தோட் கோத்த வன்கட் காளை
சுவல்மிசை யமைத்த கையன் முகனமர்ந்து
நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
185 தவ்வென் றசைஇத் தாதுளி மறைப்ப
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரோடு திரிதரும் வேந்தன்

181. புடை வீழ் அம் துகில் இடவயின் தழீஇ - இடத்தோளினின்றும் நழுவி வீழ்ந்த அழகினையுடைய ஒலியலை இடப்பக்கத்தே அணைத்துக்கொண்டு,

182 - 3. வாள் தோள் கோத்த வன்கண் காளை சுவல் மிசை அமைத்த கையன்-வாளைத் தோளிலே கோத்த தறுகண்மையையுடைய வாளெடுப்பான் றோளிலே வைத்த வலக்கையை உடையனாய்,

183. முகன் அமர்ந்து - புண்பட்ட வீரர்க்கு அக மலர்ச்சி தோன்ற முகம் பொருந்தி,

184. நூல் கால் யாத்த மாலை வெண்குடை-நூலாலே சட்டத்தே கட்டின முத்து மாலையினையுடைய கொற்றக் குடை,

185. தவ்வென்று அசைஇ தா துளி மறைப்ப - தவ்வென்னும் ஓசை பட்டு அசைந்து பரக்கின்ற துளியைக் காக்க,

'தாழ் துளி'யும் பாடம்.

186 - 7- நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான் சிலரோடு திரிதரும் வேந்தன் - நள்ளென்னும் ஓசையை யுடைய நடுவியாமத்தும் பள்ளி கொள்ளானாய்ச் சில வீர ரோடே புண்பட்டோரைப் பரிகரித்துத் திரிதலைச் செய்யு மரசன்.

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.

188. பலரொடு முரணிய பாசறை தொழில் - சேரன் செம்பியன் முதலிய எழுவரோடே மாறுபட்டுப் பொருகின்ற பாசறையிடத்துப் போர்த்தொழில்.

புண் காணிய புறம்போந்து (களஉ) சுடரழலக் (களரு) காட்ட (களஎ) விதிர்ப்பத் (180) தழீஇக் (கஅக) கையனாய் அமர்ந்து (கஅரு) மறைப்பப் (கஅரு) பள்ளிகொள்ளானாய்த் (கஅசு) திரியும் வேந்தன் (கஅஎ) என்க

அம்ம (கசுஅ) வானம் கார் காலத்து மழையைப் பெய்ததாகப் (உ) பின்னர் நிகழ்ந்த பொழுது கூதிர் காலமாய் நிலைபெற்றது (எஉ); அக் கூதிர்க்காலத்து நடுவியாமத்தே (எரு) வாயிலினையும் (அஅ) முன் கடையினையும் (கூஉ) முற்றத்தினையும் (கூ0) சிறப்பினையுமுடைய (அகூ) கோயில் (க00) வரைப்புக்களிற் (க0எ) காண்பினல்லில்லிற் (ககச) பாண்டிலிற் கஉரு) சேக்கையிலே (கஙரு) வதியுமரிவைக்குப் (கசுசு) படர்தீரும்படி (கசுஎ) வேந்தன் (கஅஎ) பலரொடு முரணிய பாசறைத்தொழில் (கஅஅ) விறறந்து (கசுஎ) இன்னே முடிவதாக; இஃது எனக்கு விருப்பம் (கசுஅ) எனக் கொற்றவையைப் பரவிற்றாக வினை முடிக்க.

இப் பாட்டுத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மண்ணசையாற்சென்று பொருதலின், இப்போர் வஞ்சியாகலின், வஞ்சிக்குக் கொற்றவை நிலை உண்மையின், கொற்றவையை வெற்றிப் பொருட்டுப் பரவுதல் கூறினர், அது பாலைத்திணைக்கு ஏற்றலின்.

சில அறிஞர் கருத்து

சேலம் - தோரமங்கலம் ஆசிரியர்
புலவரேறு-உயர்திரு. அ. வரதநஞ்சையனர்
எழுதியது.

இது (நெடுநல்வாடை) பத்துப்பாட்டினுள் ஏழாவதாகி, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை நக்கீரர் பாடியதும், நச்சினர்க்கினியர் உரை பெற்றதுமாய் நிலவுவது. ***

இதற்கோர் ஆராய்ச்சி வருமேல், நூல் ஆசிரியர் காலம், வரலாறு, சொற்பொருட்சுவை நயங்கள், உவமை முதலிய அணியின் விளக்கங்கள், அரும் பொருளை எளிதாகக் காட்டல், பிறநூற் கருத்துக்களோடும், பிறமொழியாளர் கருத்துக்களோடும் ஒப்புக் காண்டல் இன்னோரன்ன வகையிற்றான் வெளிப்படும்.

இதன் ஆசிரியர், (டெபுடி கலெக்டர்) இராவ்சாகேப் கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை, B. A., அவர்கள். இவர்தம் தமிழ்க் கல்வியும், அருட்புலமையும், எம் உள்ளம் அறிந்தன; உருவம் கட்புலப்பட்டிலது.

எத்தனையோ தமிழறிஞர் ஆங்கிலம், வடமொழி, ஏனைய மொழிகளிலும் வல்லுநராய் நூற்களெழுதுகின்றனர். இவ்வாராய்ச்சியும் மேற்குறித்தவற்றைப் பற்றித்தான் கூறும் என முற்படக் கருதி நூலைவிரித்தேன் 'நெடுநல் வாடைப்' பெயர்க் காரணம் முதலிற் கூறப்பட்டது. அதனைக் கருதும் போதே யான் முற்கூட்டிக் கருதிய கருத்துக்கள் மெல்லமெல்ல நழுவி மறையலுற்றன.

எதிர் பாராத வகையில் என்னை ஏமாற்றிய ஆசிரியரின் வியத்தகு புலமையும், சைவ சித்தாந்த நுண்பொரு

ளுணர்ச்சியும், தொல்காப்பியம் முதலிய பேரிலக்கண ஆராய்ச்சியும் புலனுயின. 'இளமையை ஆங்கிலப் பயிற்சித் தேர்ச்சிக்கு வழங்கிப் பட்டம் பெற்ற பின், பதவியை நாடி அடைந்து, ஒய்வொழிவற்றுக் கடமை செய்து, இளைப்பாற நேரமின்றி நிற்கும் இவர், தமிழில் இத்துணைப் புலமையை எங்ஙனம் பெற்ருர்!' என மருண்டேன். இவரைச் சாமா னியமாக மதித்த என் மடமையை முனிந்து,

'முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள் ளினனே!
ஆழ்கென் னெஞ்சம்! போழ்கவென் ஞுவே!

என்னும் புறப்பாட்டை நினைந்து நாவைக் கடித்துக் கொண்டேன்.

இவர் திரு. வி க. அவர்கள்பாற் கொண்ட பேரன் பின் பெருக்கே இந் நூலாய் முடிதலின், அவ்வன்பு மயமே யாண்டும் மிளிர்கின்றது.

இவ்வாராய்ச்சியில் நூற்பொருளை இவர் வகுத்துக் கொண்ட முறையே வேறு; புதுமைத்து! முதற்கண் ஆடவர் தோன்றுகின்றனர்; மூவகையினராக அரசனும் படைஞரும் முழுவலியுடைய முடலையாக்கையரும், புலம் பெயர் மாக்களும் அரங்கில் நடிக்கின்றனர்.

இவர்க்குப் போட்டியாக, 'நுங்கட்கு யாங்கள் குறை வேமல்லேம்!' எனப் பெண்மக்களும் மூவகைத் தோற்ற மளிக்கின்றனர்: முதலில் வழிபாடியற்றும் மகளிர்; பின், அழகின் கலைதேர் அரிவையர்; கோப்பெருந்தேவியார்.

'ஆண்டவன் படைப்பில் யாமும் நுமக்கீடாவேம்' என அஃறிணைப் பொருள்களாகிய மாவும் புள்ளும் மரமும் மூவகைக் காட்சிச் சாலையைத் திறக்கின்றன. என்னே! இவர் மும்மூன்றுகக் காண்கின்ருர்! பொருள்களை அறி கின்ருர். பதி பசு பாசமென ஆதியிற் போந்த பிரிவுகளைப்

பெரிதும் ஆதரிக்கின்றார் போலும்! நெடுநல்வாடையே காண்கிலேன்; இவர்தம் தமிழ் மண வாடையே நம்மைச் சூழ்கின்றது. யான் கூறுவது புனைந்துரை பொய்யன்று. தமிழறிஞர் நடுநின்று நோக்கின் என் பக்கமே சார்வர்.

நக்கீரர் செய்யுளின் ஓரடியேனும், நச்சினார்க்கினியர் உரையில் ஒரு சொல்லேனும் கண்டிலேன். இது வேறொரு வேதாந்த நூல்; சித்தாந்தக் களஞ்சியம்; தத்துவ முடிவு; உபநிடதங்களின் உள்ளம். ஏதோ ஒரு சொற்றுணுக்கு நக்கீரருடையது எனத் தலைக்கீடாக மேற்கொள்ளப்படு கின்றது. பின், அவர் கருதியதுதானோ என ஐயம் பெருகக் கூறுமற் குறித்ததன்மேற்றாவிப் பாய்கின்றார்.

நச்சினார்க்கினியர் உரையில் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு, சிற்றணுவை மலையாக்கி, இந்திரசாலம் செய் கின்றார். அப்பா! இஃதென்ன ஆராய்ச்சி! இவ்வா ராய்ச்சி எனக்குப் புதுவது. பிறர் கூறுவ கூறுக. இந் நூலில் யாம் கண்ட காட்சிகள் திருவையாற்றில் அப்பரடி கள் கண்ட இன்பக் காட்சிகளே.

நம்மைப் பித்தராக்கும் இப்பித்தர், தம்மைப் பித்த ரெனப் பாட ஆரூரரை வேண்டிய அத் தமிழ்ப் பித்தரிடம் இப் பித்தைக் கற்றுக்கொண்டனரேயோ!

அழகிய சிறிய சொற்றொடர்கள், பன்மணிச் சுட ரொளி வீசும் சிறு துண்டுகள். எழுவாய், பயனிலையை அருகே கொண்டு முடியும் அன்புடையது. சிலவே எழுத் துக்கள்; மிகப் பலவே பொருள்கள். அச் சுமையை ஒரு சில சொற்கள் எங்ஙனம் சுமக்கின்றனவோ! வியப்பு, வியப்பு!

இதனைக் கண்ணுறுங் காலையில், "வேலைநிரம்ப இருக் கின்றது. விரைவில் படித்துப் புத்தகத்தை மூடு," என

வேட்கை என்னைச் செலுத்திற்று. மணமோ, அதனைச் செவிக்கொள்ளாது, ஒவ்வோரெழுத்தையும் நன்கு சுவைத்துச் சுவைத்து வியந்து மகிழ்ந்து காலம் நீட்டிக்கச் செய்தது தூய தனித் தமிழ்ச் சொற்களைக் காண்டொறும் தன்னை மறந்து அசைவற நிற்கும் அம்மனத்திற்கு என் வேட்கை பகையாயிற்று. மனத்திற்கும் ஆசைக்கும் பகை நேர்வது மனிதன் இன்பமடைதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பன்றோ? மனமும் அவாவும் தம்முள் முரணி முனைக என யான் வாளாவிருந்தேன் அல்லேன்; இன்பம் நுகர்ந்துகொண்டிருந்தேன்!

ஓ! மிகவும் வரையறை தாண்டிவிட்டேன்! ஆராய்ச்சிக்கோர் ஆராய்ச்சியா? இப்படியே எழுதிச் சென்றால் எத்தனை தொகுதிகளாகும்? இதோ ஆயிற்று, முடிக்கின்றேன்.

நக்கீரரும் நச்சினார்க்கினியரும் அவ்வுலகிற் கலந்து பேசி நெடுநல்வாடைக் கருத்துரைக்க ஒருவராக உருக்கொண்டு வந்தனர்; அவர்தாம் நம் கோதண்டபாணியார்! மேலும் கூற முதுமையான் மழுங்கும் அறிவு வலியிலது.**

திருவாளர், இராவ்பகதூர்-

வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, M. A. அவர்கள் எழுதியது.

கடைச் சங்கத்தே தலைமைப் புலமைத் தானம் பெற்று விளங்கிய நக்கீர தேவர் அருளிய நெடுநல்வாடை என்னும் பாவின் அரிய பெரிய பொருளை மிக அருமையான வகையில் மிகத் தெளிவான செந்தமிழ் நடையில் ஆய்ந்து தருகின்றது இந்த ஆராய்ச்சி நூல். பத்துப்பாட்டு இவை எனக் கூற வந்தவர், 'முருகு பொருநாறு' என்னும் வெண்பாவில் நெடுநல்வாடைக்குத் தனிச் சிறப்புத் தந்து

அதை 'மருவினிய கோலநெடு நல்வாடை' என்றார். இந்த நூலில் காணக் கிடக்கும் 'மருவினிய கோலம்' இது இது எனத் தமது நுண்ணிய ஆராய்ச்சித்திறனாற் கண்டறிந்து நூலறிபுலவராய ஆக்கியோர் நமக்கு அளித்ததொரு நல் விருந்தும் ஆகும் இந்நூல்.

நக்கீரரது புலமையோ,

'சொன்னெறி மாட்சியும் பொருணெறி மாட்சியும்
அளவையின் விளைவும் தெளிவுற விரித்துச்
சுவைபெற வுரைத்த நவையில்''

புலமையாகும். நக்கீரர் அருளிய நூல்களோ,

''சொற்சுருறுஞ் சுரக்கு மற்றமி லின்பமும்
பட்டாங்கு கிளக்கு முட்டறு சிறப்பும்''

அழகுற அமைந்து திகழும் பெற்றியன

நெடுநல்வாடை எனப் பெயரிய நூலின் சொல்லழகி லும் பொருளழகிலும் ஈடுபட்டுப் பொங்கிய மகிழ்ச்சியுடன், 'இன்ன இன்ன அழகு, இன்ன இன்ன நுண்பொருள், இன்ன இன்ன இடத்திற் காண்மின்கள்; கண்டு களிகூர் மின்கள்' என ஒரு வழிகாட்டி போல நின்று, தமது செந் தமிழ் நடைத்திறன் என்னும் கோலாற் சுட்டிக்காட்டி நம துணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பும் தனித்திறம், — 'கருவா வுள்ளுறை நுண்பொருளை விழுமிதி னெடுத்து வழுவற அமைத்துத், தெளிபெறச் செப்பும் பேராற்றல் இவ்வாசிரி யர்க்கே தனிச்சிறப்பாய் அமைந்துள்ளது என்பது மிகை யாகாது ***

''வாக்கிற் கருணகிரி; வாதவூ ரார்கனிவில்;
தாக்கிற் றிருஞான சம்பந்தர்;—நோக்குக்கு
நக்கீர தேவர்: நயத்துக்குச் சுந்தரனார்;
சொற்குறுதிக் கப்பரெனச் சொல்.''

என்னும் ஒரு வெண்பாவைப் பாடி நக்கீரரது வாக்கின் பொருள் திறம் 'நோக்கு' என்பது என விளக்கினர் கவி நலனறிந்த கவிஞர் ஒருவர்.

ஒரு நூலை எழுதுவோர் தமது நடைத்திறத்தால் தாம் சொல்லும் நிகழ்ச்சிகள் தமது நூலைப் படிப்போரது மனக் கண்ணின் முன்பாக உண்மையாகவே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளாகப் புலப்படுமாறு செய்யும் ஆற்றலே நோக்கு என்பதாம். நக்கீரரது நடையின் நோக்கழகைக் கண்டறிந்த பிள்ளையவர்கள் நெடுநல்வாடை எனப்படும் இந்நூலிற் காணப்படும் நோக்கழகுகளை ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டும் இடங்களிலெல்லாம் நக்கீரரது நடையின் நோக்கழகும் திறனும் மாத்திரம் அன்றி, இக் கட்டுரை எழுதிய பிள்ளையவர்களது நடையின் நோக்கழகும் திறனும் உடனுக்குடன் பொலிந்து விளங்குகின்றன. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நடந்த போர்க்களத்தின் பாசறை விளக்கமும், போருக்குச் சென்ற செழியனது நிலையும், அரசியின் நிலையும், பிறவும் இப்போதுதான் நமது கண்முன் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் போலப் படக்காட்சியிற் காண்பதுபோல விளக்கம் தருகின்றன. ஆதலால், மேற்காட்டிய 'வாக்கிற் கருணகிரி' என்னும் வெண்பாவை ஒட்டி இக் காலத்துக்கு ஒத்த வண்ணத்தில்,

வாக்குக்கு ஞானியார் மற்றும் திரு. வி. க.
தேக்குத் தெளிவுக்குச் சேதுபிள்ளை—நோக்குக்குக்
கோதண்ட பாணிபிள்ளை கூர்ந்துநீ ஆராயின்
ஈதுண்மை என்றுணர்வை யே.

எனப் பாடி மகிழ்வேன்

MADURAI UNIVERSITY LIBRARY
15 OCT 1969
MADURAI.